

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

Harika Yolculuk

INGRID LAW

Source: PDF Kitap Arşivi - <http://kitapcy.org>

ON ÜÇÜNCÜ YAŞA SIRA DIŞI BİR ARMAĞAN

Mibs Beaumont ergenliğe girmek üzere. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi Beaumont ailesinin üyeleri doğaüstü yeteneklerine de on üç yaşında kavuşuyor.

Biri fırtına çıkaran diğeri elektrik üreten iki kardeşi olan Mibs'in de kendi yeteneğinden beklentisi büyük.

Ancak büyük gününden hemen önce babası feci bir trafik kazası geçiriyor. Mibs'in artık tek istediği babasını kurtaracak bir yeteneğe sahip olmak. Kardeşleri gibi önemli bir yeteneğe sahip olacağından o kadar emin ki babasının kaldığı hastaneye gidebilmek için kardeşlerini de alıp gizlice külüstür bir otobüse biniyor. Ama otobüs ters yöne doğru hareket ettiğinde kesin olan tek bir şey var: Bu sıra dışı maceradan sonra otobüsteki herkes sonsuza dek değişecek.

BOSTON GLOBE-HORN KİTAP ÖDÜLÜ

**OPRAH KİTAP KULÜBÜ'NÜN
OKUMA LİSTESİNDE YER ALMIŞTIR**

Artima Beveles
artimiskitap
artimiskitaplar

ARTIMA
BEVELES

INGRID LAW

Kostüm tasarımı, çiçek tasarımı
ve dokuma sanatıyla ilgilendi.
Ayakkabı sattı, kitapçıda çalıştı,
diğer insanların iş bulmasına
yardım etti ve donmuş patlıcan
burgerleri için kutu topladı.
Şimdilerde on üç yaşındaki
kızıyla uzay gemisi ve ayakkabı
kutusu olduğuna inandıkları eski
bir karavanda yazıyor ve hayal
kuruyor. Daha fazla bilgi için
www.ingridlaw.com
sitesini ziyaret edebilirsiniz.

YAYIN NO: 2028
HARIKA YOLCULUK
Ingrid Law
Orijinal Adı: Sawy

İngilizceden Çeviren: Seçil Ersek Ümitvar
Editör: Alev Zeynep Şimşek
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Merve Güven

1. Basım: Haziran 2019
ISBN: 978 - 605 - 304 - 474 - 1
Sertifika No: 43949

INGRID LAW © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: **Melisa Matbaacılık**
Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Harika Yolculuk

INGRID LAW

ON ÜÇÜNCÜ
DOĞUM GÜNÜNÜ
KUTLAYAN
HANNAH İÇİN...

Bölüm I

AĞABEYİM FISH ON ÜÇ yaşına bastığında, kasırga yüzünden ve tabii, kasırgaya ağabeyimin sebep olması nedeniyle ülkenin denizden en uzak iç kısmına taşındık. Ülkenin güneyinde, gelgitli dalgaların yamacında yaşamayı seviyordum oysa. Hatta öyle büyük bir aşkla seviyordum ki, taşınmak sert bir darbe oldu –iki tekerli pembe bisikletimden ilk kez düştüğümde acı yüzünden alev alev yanan avuç içlerimi çarptığım kaldırım kadar sert. Fakat Fish’in büyük su kütlelerinin yakınında veya civarında veya hemen yanında veya yamacında veya üzerinde veya etrafında yaşayamayacağı aşikârdı. Su bir şekilde ağabeyimi tetikliyordu ve sıradan, sakın bir havayı ürkütücü bir hale sokmasına neden oluyordu.

Normal bir kasırganın aksine, Fish'in doğum günü kasırgası hiçbir uyarı olmaksızın başlamıştı. Bir dakika önce ağabeyim kumsalın yakınındaki arka bahçemizde hediyelerin paket kâğıtlarını yırtıyordu; bir dakika sonra ise Fish ve akşamüzeri gökyüzü tuhaf ve korkutucu bir griye dönüvermişti. Rüzgâr giderek ivme kazanıp, doğum günü partisini âdeta bir miksera atar gibi, elindeki paket kâğıtlarını koparırcasına alıp balonlar ve kâğıt süslerle birlikte gökyüzüne savururken, Fish piknik masasının kenarına tutunuyordu. İnleyip çatırdayan ağaçlar titriyor, ikiye katlanıyor, köklerinden sökölüp birer kibrit çöpü gibi kolayca ıslak kuma devriliyordu. Yağmur hepimizi, oyun parkındaki yaramaz bir çocuğun attığı çakıl taşları gibi taşıyor ve çatının kiremitleri dökölüyordu. Fırtına giderek güçlenip okyanus dalgaları kabarıırken ve öfkeli sularla birlikte enkazı kumsalın derinliklerine sürüklerken, annemle babam Fish'i yakalayıp sımsıkı tuttular ve geri kalanımız sığınacak bir yer bulmak için kaçışmaya başladık. Annemle babam ne olduğunu biliyordu. Böyle bir şey bekliyorlardı ve ağabeyimi sakinleştirip bu kasırgadan kurtulmasına yardım etmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Bu kasırga kayıtlara geçenler arasında en kısa olanıydı ama sahil kasabalarını Fish'imizin gazabından korumak için, ailemiz eşyalarını topladı ve iç kesimlere doğru yola çıkıp ülkenin kalbine yerleşti. Burada, büyük kasırgalara neden olabilecek büyük bir su kütlesi olmadığı için, Fish büyük sancılara ve hasarlara sebep

olmadan dilediği gibi esip gürleyip yağmur yağdırabilirdi.

Nebraska ve Kansas'ın ortasında kalan, 81. Otoyol'un kıyısında küçük bir yere yerleştik ve en yakın komşuyla aramıza makûl bir mesafe koyduk; bizim gibi bir aile için yaşanacak en iyi yer burasıydı. Otoyola baktığınızda en yakın kasabayı ufuktaki hafif bir bulanıklık olarak görebiliyordunuz ve burası öyle küçük bir kasabaydı ki, kendine ait bir okulu ya da bir mağazası veya bir benzin istasyonu ya da bir belediye başkanı bile yoktu.

Pazartesiden çarşambaya yaşadığımız bu küçük yere Kansaska diyorduk. Perşembeden cumartesiye ise Nebransas. Pazarları, Tanrı'nın günü olduğundan, yaşadığımız yeri dünyanın yüzüne, büyükbabamın kırışıklıkları gibi çizgiler olmaksızın yaratmasına olan saygımızdan buraya herhangi bir isim vermiyorduk.

Yaşlı Bomba Büyükbaba olmasaydı, yaşayacak bir Kansaska-Nebransas'ımız olmazdı. Büyükbaba henüz bir büyükbaba değilken ve yamuk bir pastanın üstündeki erimeye başlamış on üç mumu üfleyen sarsak, küçük bir veletken, yeteneği ona aniden ve güçlü bir şekilde inmiş -arka bahçemizde doğum günü partisi yaptığımız ve kasırganın koptuğu o gün Fish'in başına geldiği gibi- ve Idaho eyaleti bu sayede oluşmuş. En azından Bomba Büyükbaba hikâyeyi hep böyle anlatırdı.

"Ben on üç yaşına basmadan önce," derdi, "Montana'nın hemen yanında Washington vardı ve Wyoming ve Oregon eyaletleri birbirine komşuydu."

Büyükbabanın on üçüncü yaş günü hikâyesi, tıpkı genişlettiği toprak parçası gibi büyüdü ve büyükbabam bu hikâyeyi her anlatışında annem sadece kafasını iki yana salladı ve gülümsedi. Ama gerçekte, zamanla büyüyen ve şarap ve toprak gibi yaşlanan o küçük çocuk istediği zaman ve istediği yerde yeni yerler yaratabiliyordu. Büyükbabanın yeteneği buydu.

Benim yeteneğim henüz ortaya çıkmadı. Ama yavaş yavaş eriyen kendi on üç mumumu üfleme -ama benim annemin pastaları asla yamuk olmaz- sadece iki gün kalmıştı. Annemin pastaları tıpkı büyükannemin kiler gibi kusursuzdu çünkü onun yeteneği de buydu. Yaptığı her şey kusursuzdu. Ne yaparsa yapsın kusursuz oluyordu. Annem işleri eline yüzüne bulaştırdığında, bunu bile kusursuz bir şekilde yapardı.

Benim on üçüncü yaş günümün nasıl olacağını sık sık hayal etmişimdir. Pastamın üstündeki mumları üflediğimi ve komşu dört eyaletteki bütün bacalarda ateşlerin söndüğünü gözümün önüne getirmişimdir. Ya da içimden bir yaş günü dileği tuttuğumu -yanaklarımı havayla balon gibi şişirebildiğimi- ardından mutlu bir doğum günü balonu gibi tavana doğru yükseldiğimi düşünmüşümdür.

“Benim yeteneğim iyi bir şey çıkacak,” dedim ağabeyim Rocket’a. “Biliyorum.”

“Kızların güçlü jujubeleri olmaz,” dedi Rocket, elini dağınık siyah saçlarının arasında gezdirip statik elektrikle çıt diye bir ses çıkarırken. “Kızların sadece sakın, kibar

yetenekleri olur –eften püften ve sıradan yetenekler. Dünyayı sarsan yetenekler erkeklerde olur.”

Ağabeyime bakıp kaşlarımı çattım ve dilimi çıkar-
dım. Rocket da ben de aile ağacımızda güçlü ve etkili
yetenekleri olan kızlar olduğunu biliyorduk. Mesela
her hapşırdığında zamanda yirmi dakika geri gidebilen
Büyük-teyzemiz Jules; ya da kıpkırmızı alev gibi bakış-
larıyla buzu eritebilen ikinci dereceden kuzenimiz Olive.

Rocket on yedi yaşındaydı ve benim epey büyüyene
kadar söyleme iznim olmadığı zengin bir argo dağar-
cığına sahipti. Fakat baştan ayağı elektrik yüklüydü
ve bu yüzden kendini bir şey zannederdi. Rocket sırf
eğlencesine, saçlarımı bir balon değdirmiş gibi diken
diken yapardı veya odanın diğer ucundan Fish’e elektrik
verirdi. Ama elektrikler gittiğinde Rocket sayesinde ışık-
larımız kesilmezdi ve bu elbette ailemizin çok hoşuna
gidiyordu, özellikle küçük Beaumont’ların.

Rocket en büyüğümüzdü, ardından Fish’le ben
geliyorduk. Fish’le aramızda sadece bir yaş vardı ve bu
yüzden boylarımız hemen hemen aynıydı, birbirimize
çok benziyorduk ve ikimizin de kum ve samanı andıran
saçları vardı –annemin saçları gibi. Fakat ben babamın
ela gözlerini almışken, Fish annemin okyanus mavisi
gözlerini almıştı. Âdeta ikimiz de biraz annemizden,
biraz babamızdan bir şeyler almış, gerisini ise kendimiz
halletmiştik.

Ailenin en genci ve en küçüğü ben değildim; dalgın
Samson yedi yaşında karanlık ve gizemli bir çocuktu

ve oyuncak-bebek suratlı Gypsy ise üç yaşındaydı. Tam adım olan Mississippi, tatlı bebek dilinin kıvıramayacağı kadar uzun gelince, bana Mibs demeye başlayan Gypsy olmuştu. Ama bu beni de rahatlatmıştı. Çünkü o isim sürekli Fish'in yoğun kasırğa bulutları gibi tepemde dolaşıyordu.

On üç yaşına basacağım cumartesiden önceki cumadan önceki perşembe tek hissettiğim doğum günü heyecanının kıpırtısıydı. Yemek masasında babamın boş sandalyesinin ve hazır bekleyen yemeğinin yanında otururken, boğazımdan doğru düzgün bir lokma geçmiyordu. Karşımda oturan Gypsy durmadan saçma sapan konuşuyor, odasında gördüğünü iddia ettiği hayal ürünü yaratıklardan bahsediyor ve bana onlara bir isim takmasında yardım etmem için yalvarıyordu.

Tabağımdaki yemeklerle oynayıp kız kardeşimi duymazdan geliyor ve kendi yeteneğime kavuştuğumda bunun nasıl bir his olacağına dair hayaller kuruyordum ki etli güveç yemeği, patates püresi ve hiç talep görmeyen taze fasulyenin tam ortasında telefon çaldı. Annem telefonu açmak için kalkarken, biz çocuklar ve Büyükbaba Bomba, annemin arkası dönükken fırsattan istifade fasulyelerimizi pürelerimizin altına sakladık. Samson fasulyelerin bir kısmını ölü kaplumbağasına vermek için -oysaki annem sürekli, canım yemeklerimizi ona vermemesini söylüyordu, ne de olsa hayvan ölüydü ve yiyecekler çürüyüp gidecekti- ceplerine tıktı.

Fakat Samson ne yazık ki kaplumbağasının sadece kış uykusunda olduğuna inanıyordu ve bu yüzden annemin gönlü hayvanı atmaya el vermiyordu.

Fasulyelerin icabına zekice baktığımız için mutfak masasında birbirimize gülümsedik ve sonunda annem şangırtıyla ve tek bir hıçkırıkla telefonu yerine bıraktı –kusursuz şekilde yıkılmıştı. Yere çöktü ve âdeta kahverengi mavi muşamba yer döşemesinin altından, Dünya’nın merkezindeki, cayır cayır lavları izler gibi gözlerini yere dikti.

“Babanız,” dedi annem boğuk bir sesle, kusursuz yüz hatları buruşarak.

Masanın Fish’in oturduğu tarafından bir rüzgâr esti, herkesin saçlarını havaya savurdu ve peçetelerimizi dar-maduman edip yere uçurdu. Odadaki hava, ev endişeli terler dökmeye başlamışçasına ılık ve nemli bir hâl aldı ve dolapların üstüne sıralanmış, tozlu, kapakları sıkıca kapatılmış, boş görünen kavanozlar, birbirine tokuşturulan yüz kadeh gibi şangırdayıp çınıladı. Dışarıda Fish yağmuru başlamıştı bile –Fish, adına yaraşır şekilde gözlerini kocaman açıp ağzı bir karış açık bakarken ve korkusunu gizleyip yeteneğini dizginleyemezken, yağmur damlaları sağanağa dönüştü.

“Anne?” dedi Rocket. Etrafındaki hava statik elektrikle çatırdadı ve tişörtü, kurutma makinesinden çıkınca havlulara yapışan çoraplar gibi üstüne yapıştı. Evdeki ışıklar titredi ve Rocket’ın seçiren parmaklarının uçlarından mavi kıvılcımlar çıktı.

Annem babamın boş sandalyesine ve onu bekleyen tabağına baktı, ardından bize döndü, çenesi titreyerek otoyoldaki kazayı anlattı. Babamın arabasının, kovboy çizmesinin altında ezilen bir teneke kutu gibi ezildiğini, babamın araçtan zamanında çıkmayı beceremediğini ve şu anda Saline Hope Hastanesi'nde yaralı bir şekilde uyur hâlde yattığını ve onu uyandıramadıklarını anlattı.

“Üzülme, çocuğum,” diye teselli etti büyükbabam onu, sanki zamanda geri gitmişler de annem hâlâ onun dizinde oturup kırılan oyuncak bebeği için ağlayan küçük bir kızmış gibi. “Doktorlar işini bilir. Kocanı en kısa zamanda düzeltirler. Düğmelerini yerine geri dıceklerdir.” Büyükbaba Bomba'nın ses tonu yumuşak ve güven vericiydi. Fakat Rocket'ın endişeli kıvılcımlarının yıldırım gibi ışığı büyükbabanın yüzünü aydınlattığında, tüm kırışıklıklarının derinlerine gizlenmiş korkuyu görebiliyordum.

Bir saniyenin yarısının yarısının yarısı kadar bir an, babamdan nefret ettim. Evden bu kadar uzak çalıştığı ve her gün otoyolu kullanmak zorunda olduğu için ondan nefret ettim. O kazaya karıştığı ve güveç yemeğimizi berbat ettiği için ondan nefret ettim. En çok da, pembe ve sarı kremayla kaplanmış kusursuz pastamın artık yapılamayacağını anladığımda, en önemli doğum günümü henüz gelip çatmadan berbat ettiği için babamdan nefret ettim. Sonra, benim iyi kalpli, tatlı babam hakkında bunları düşünebildiğim için içimi yakan bir utanç duygusuna kapıldım ve sandalyemde iyice aşağı çöktüm.

Bencil hislerimi telafi etmek için, hiç konuşmadan oturdum ve patates püremine altına sakladığım bütün naoh fasulyeleri yedim. Bu sırada Fish'in yağmur camları kamçılıyor, Rocket ise evdeki bütün ampullerin cızırtı ve çıtırtıyla patlamasına neden oluyor, cam parçacıkları yerlere saçılıp evi zifiri bir karanlığa gömüyordu.

Bölüm 2

O GECE İLERLEYEN SAATLERDE Gypsy'yle paylaştığım karanlık odamda uyanık halde yatarken, kız kardeşimin düzenli nefesini ve Fish'in endişeli yağmurunun aralıksız pıtırıtısını dinledim. Annemle Rocket'ın alt katta dolandıklarını, camları süpürüp ampulleri değiştirdiklerini duyabiliyordum. Büyükbabam da yatmaya gitmesine rağmen, arada bir yerden gelen gümbürtüyü duyuyordum ve zemin, altımızdaki toprak karın ağrısı çekiyormuşçasına titriyordu.

Annemle Rocket sabah erkenden Salina'ya gitmek için yola çıkıyordu ve hastanenin yakınlarında bir motelde kalmayı planlıyorlardı. Ben de onlarla gitmek için yalvarmıştım, babamı görüp motelde kalmak ve

kâğıda sarılı o küçük sabunlardan almak için yalvarmış-
tım. Fakat geri kalanımızın evde büyükbabamla birlikte
kalması gerekiyordu. Rocket annemle gitmek zorunday-
dı çünkü külüstür steysin vagon arabamızı çalıştırabile-
cek tek şey onun elektrikli dokunuşuydu.

Kimse doğum günüm hakkında tek kelime etme-
mişti. Kimse hiçbir şey hakkında bir şey söylememişti.
Gece geç saatlere kadar uyanık kaldım, bir türlü uyu-
yamadım, ta ki annem şafak sökerken vedalaşmak için
parmak ucunda odamıza gelip, kusursuz pembe dudak-
larıyla yanağıma küçük bir öpücük kondurana dek.
Hâlâ onunla ve Rocket'la birlikte Salina'ya gidemediğim
için üzgündüm, bu yüzden uyur gibi yaptım ve kısa süre
sonra, arabanın kapılarının kapandığını ve Rocket'ın
kıvılcımıyla motorun gürültüyle çalıştığını, ardından
annemle ikisinin yola koyulduklarını duydum.

Doğum günümden önceki o cuma, Gypsy ve
Büyükbaba Bomba'ya bakmaktan Fish sorumluydu.
Benim görevim Samson'ı uyandırıp okul için hazırlamak
ve onunla birlikte, ikimizi yirmi beş kilometre uzakta-
ki, Nebraska, Hebron'daki okulumuza götüren büyük,
turuncu otobüsün üç dik basamağına ulaştırmaktı. Bir
gece önce büyükbabamın endişeli gümbürtülerinden üç
metre batıya kayan posta kutumuza uzanan uzun, ıslak
ve çamurlu yolda dalgın Samson'ı dürtükleyip itekle-
mek zorunda kaldım. Otobüsü beklerken Samson pek
konuşmadı ama Samson hiç konuşmazdı zaten.

Her gün Samson'la ikimiz otobüse bindiğimizde,

Ashley Bing, “Küçük-sidikli ve onun fırtına bulutu,” derdi. Ve Emma Flint her gün küçük bir kahkahayla tekrarlardı, “Küçük-sidikli!” –her defasında yeni ve komik bir şaka yapmış gibi. Okuldaki çocuklar ilk günümde gerçek adımın Mississippi olduğunu öğrenmişlerdi ve bu büyük bir talihsizlikti; biz Beaumont’lar yeterince fısıldaşma ve kıkırdaşmaya maruz kalıyorduk. Dedikodular fenaydı ve hepsi kulağıma gelmişti:

“Bakın, tuhaf çocuklar. Annem dedi ki buraya taşınmak zorunda kalmalarının nedeni içlerinden birinin çok büyük bir belaya bulaşmasıymış.”

“Duyduğuma göre en büyük ağabeylerine yıldırım çarpmış ve artık çok tehlikeli biriymiş ve evden neredeyse hiç çıkmıyormuş.”

“Bu ailenin bir kanalda yaşaması lazım. Evlerinin etrafında neredeyse her gün fırtına var, bir gün fırtınaya kapılıp sonsuza dek ortadan kaybolacaklar.”

Bana ait on üç mumu üfledikten sonra, Hebron Ortaokulu’na ve Ashley Bing ve Emma Flint’le birlikte onlar gibi olan diğer herkese a-di-os ve a-lo-ha diyeceğimi biliyordum. Doğum günümünden sonra, benim zavallı karamsar Samson’ım büyük, turuncu otobüsün arka tarafında yalnız bir gölgeden ibaret kalırken, ben evde Fish ve Rocket’la birlikte turşu kavanozlarında yosun yetiştirecektim.

Biz Beaumont çocukları için arkadaş edinmek ve onları muhafaza etmek zordu. Fish ve Rocket hâlâ yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenirken, birini eve davet

etmek güvenli değildi; birinin gerçeği öğrenmesi ya da ağabeylerimin kontrolü kaybetmesi durumunda kıvılcım ve kasırgalar yüzünden yaralanması riskini göze almazdık. Birçok şey gibi, bir yeteneği ehlileştirmek yıllar alabilirdi ve annemle babam, inişli çıkışlı büyüme sürecinin bu mücadeleyi daha da zorlaştırdığını söylüyordu.

Hebron Ortaokulu'ndaki son günüm yavaş, yerlerde sürünen bir gündü. Aklım sürekli Salina Hope Hastanesi'ndeyken $x+y=z$ 'ye odaklanmak zor, zor, çok zordu. Babamın annemin yanına gelip onu uyandıracak masal öpücüğünü vermesini beklediğini düşünürken, *yerleşim* ve *ergenlik* ve *armadillo*'yu hecelemekse daha da zordu ve hayatımda *arma-iki L-dillo* diye heceleylebilmenin ne sıklıkla işime yarayacağını düşünmeden edemiyordum. Ama en zoru, öğretmen, "Herkes benimle birlikte, Mibs Beaumont'la vedalaşsın lütfen. Bugün bizimle Hebron Ortaokulu'nda geçirdiği son gün. Mibs gelecek haftadan başlayarak evde öğrenim görecektir," dediğinde Ashley Bing ve Emma Flint'in fısıldaşma ve bakışlarına katlanmaktı.

Herkes dönüp bana baktı. Kimse gülümsemedi veya iyi bir dilekte bulunmadı. Çocukların çoğu omuz silkti ve hemen önlerine döndü.

"Küçük-sidikli anneciğinin yanında evde kalacak," dedi Ashley, bir bebekle konuşur gibi -öğretmenin duyamayacağı kadar alçak sesle söyledi.

"*Anneciğiyle*," diye tekrarladı Emma.

“Tek bir arkadaşı olmayan bir ucube olduğunu kimse görmesin diye evinde kalacak,” dedi Ashley pis pis sırtarak.

“*Ucube*,” diye tekrarladı Emma kinci bir papağan gibi.

Yeteneklerimize kavuştuktan sonra annemin bizi evde tutması Ashley ve Emma için iyi bir şeydi. Günün sonunda, benim yeteneğimin bana pis kızları yapış yapış yeşil kurbağalara dönüştürecek veya başımın tek hareketiyle ağızlarını sımsıkı yapıştıracak gücü vermesini umuyordum.

O akşamüzeri Samson’la eve döndüğümüzde, evimizin önünde gıcır gıcır altın rengi bir minivan duruyordu ve Fish bahçe hortumuyla arabayı öfkeyle yıkıyordu. Ön camda sallanan gülümseyen melek şeklindeki araba kokusundan minivanı hemen tanıdım. Rahibin karısı Bayan Rosemary’ye aitti.

Annem yeteneklerin yol açabileceği facialardan korkmasına rağmen, Hebron’da bizi her pazar kiliseye götürüyordu ve Bayan Rosemary’yi hepimiz iyi tanıyorduk. Kadın lizol ve karamela kokuyordu ve kendine has doğruları ve yanlışları vardı -mesela insanlara valizlerini taşıtırdı- ve herkesi Tanrı’nın istediğine inandığı gibi düzenli ve derli toplu hale getirmeyi kendine vazife edinmişti. Bir şekilde babamın kazası ve bir kısmımızın annem olmadan evde yalnız kaldığı haberi rahibin karısına hemen ulaşmıştı. Bayan Rosemary işleri yoluna koymaya gelmişti.

Fish'in elindeki hortumdan su geliyor, Fish kötü modunda olduğu zamanlar ortaya çıkan kasırgaların döne döne esen rüzgârı gibi minivanın üstünden akıyordu. Evin yanındaki, baharla birlikte parlak sarı-yeşil yapraklarla kaplanmış ağaçlar eğilip sallanıyordu. Fish geldiğimizi görünce hortumu indirdi, yüzü fırtına gibi simsiyahtı.

“Kendi iyiliğiniz için arka tarafa saklanın.” Başıyla evi işaret etti. Hepimiz olduğumuz yerde durup güzel evimize, az önce biz evde yokken eve bir boz ayının taşındığını, mobilyaları parçaladığını, duvarlardaki resimleri söktüğünü ve buzdolabının üstündeki rafta duran özel günler için sakladığımız mini-marşmelovların hepsini yediğini öğrenmiş gibi kederle bakıyoruz. Ardından, kötü havanın aniden açılması gibi, Fish çarpık gülümsemesiyle hortumu bana doğrulttu ve suyu üstüme tuttu. “Okulda son günündü, hı, Mibs?”

“Son gün,” dedim, sudan kaçarak. Fish'i görevini tamamlaması için yalnız bırakıp Samson'la ikimiz arka kapıdan sessizce içeri girdik –Bayan Rosemary geldiğimizi anlamadan merdivenlere ulaşmayı umuyorduk.

“Büyükbabanız yorgun görünüyordu, onu biraz dinlenmesi için odasına çıkardım,” dedi Bayan Rosemary, mutfığa adım attığımız an. Kauçuk eldivenli elinde sprej su şişesini tutuyordu ve diğer elinde ise eski bir kumaş parçası. Kavanozları dolapların üstünden indirip burnunu büzştürerek tozlarını alıyor, gözlerini kısıp rengi solmuş etiketlerini okuyordu. Onu izlerken

nefesimi tuttum ve içlerinden birini açmamış olmasını umdum. Aileden olmayan hiç kimsenin bu kavanozlara dokunmaması gerekiyordu –hiç kimsenin. “Gypsy de şekerleme yapıyor,” diye devam etti Bayan Rosemary. “O yüzden ikiniz de sessiz olun ve onu uyandırmayın.”

“Tamam, Bayan Rosemary,” dedik Samson’la ikimiz ama Samson daha çok dudaklarını oynatmakla yetindi.

“Anneniz zavallı babanızın durumunu öğrenir öğrenmez beni arayacaktı,” dedi Bayan Rosemary, son kavanozu da abartılı hareketlerle silerken. Yaptığı işten memnun kalmış bir halde sprej su şişesini ve kumaş parçasını göğsüne bastırdı ve âdeta bütün dünyayı temizleyecek güce sahip olmak için dua edercesine gözlerini yumdu. Gözlerini açtığı anda, bize sert ve ciddi bir bakış attı.

“Buraya daha önce gelmem gerekirdi,” dedi içini çekerek, “çocukların evde bir anneye ihtiyacı var.”

Bölüm 3

BAYAN ROSEMARY’NİN KUSURSUZ ANNEMİZİN yerini alamayacağını biliyordum. Midemin en kuytusuna ve ayak parmaklarımın ucuna kadar bunu hissedebiliyordum. Bayan Rosemary sprey su şişesini koridora doğru ilgisizce sallayıp “Size eşlik etmeleri için Roberta ve Will’i de getirdim. Gidip onları bulsanıza. Televizyon seyredersiniz. *Sessizce*,” dediği anda tüylerim diken diken oldu.

“Peki, efendim,” diye mırıldandım, bir televizyonumuz olmamasına rağmen –evde Rocket gibi biri varken annemle babam, ağabeyimin pahalı elektronik aletleri kazara yok etme ihtimali ortadan kalkana kadar hiçbir şey almamaya karar vermişlerdi.

Samson’la ikimiz mutfaktan kaçmak için can atıyor-

duk ama Bayan Rosemary'nin küçük çocukları Roberta ve Will Junior'ı bulmak için o kadar can attığımız söyle-nemezdi. Papaz ve karısının üç çocuğu vardı ama büyük oğulları otuz yaşındaydı ve Topeka'da eyalet polisi olarak çalışıyordu. Kimse ondan pek bahsetmezdi.

Annesi hariç herkesin Bobbi dediği Roberta on altı yaşındaydı ve o gün muhtemelen sırf Rocket'ı evde bulma umuduyla bize gelmişti. Anladığım kadarıyla Rocket her zaman parmağını elektrik prizine sokmuş gibi görünmesine rağmen, on altı yaşındaki kikirdek kızların, etrafında aptallaştığı türden on yedi yaşında bir çocuktü.

"Çok sıkıcı," diyordu Bobbi odaya girdiğimiz sırada. "Buraya gelmek zorunda kaldığımıza inanamıyorum." Bobbi ve Will Junior daha önce evimize hiç gelme-mişlerdi ve eşyalara dokunup etrafı incelemekle meş-guldüler. Bobbi, annemin tamamlanmamış resimlerini karıştırıyor, Will Junior'sa elinde Gypsy'nin ahşap blok-larından birini tutuyor ve Samson'ın cam akvaryumda kabuğunun içine çekilmiş ölü kaplumbağasını dürtük-lüyordu.

"Kes sesini, Bobbi," dedi Will. "Babaları hastanede. Biraz anlayışlı ol."

"Sizin merhametinize ihtiyacımız yok," dedim sertçe ve içeri girdiğimizin farkında olmayan Will ve Bobbi'yi şaşırttım. "Biz gayet iyiyiz," diye ekledim.

Bobbi dönüp bana ve Samson'a odadaki davetsiz misafirler bizmişiz gibi baktı. Ergenlere özgü, abartılı

bir şekilde iç geçiren Bobbi gözlerini devirdi, ağzındaki sakızla kocaman pembe bir balon patlattı ve tiksinti dolu bir homurdanmayla kendini koltuğa attı.

“Bu evde yapacak *hiçbir* şey yok mu?” dedi, gözlerini kapayıp teatral bir hareketle elini alnına koyarken. Bobbi’nin simli göz farı sürdüğünü ve sağ kaşında piercing olduğunu fark ettim. Uzun kâküllerinin altında güç bela görünen küçük, altın bir halka vardı ve Bayan Rosemary’nin *buna* nasıl izin verdiğini merak ettim.

“Boş verin onu,” dedi Will, Bobbi’ye ölümcül bakışlar atarak. Sonra sevgi dolu bir ifadeyle Samson’la ikimize baktı. Will Junior da Fish gibi on dört yaşındaydı ama Will daha uzundu ve ağabeyimin aksine, kıvrıcık kumral saçlarını tarıyordu. Will her zaman benim için bir merak konusu olmuştu. Bir keresinde büyüyünce babası gibi olmak istediğini söylerken duymuştum onu. Ve kilisedeki diğer tipler biz Beaumont’lardan kaçınmalarına rağmen, Will her zaman dibimizdeydi ya da dua etmesi gereken zamanlarda bizi izliyordu. Bir keresinde de, panç masasının etrafında aşamayacağım kadar büyük bir kalabalık vardı ve Will kendi panç bardağını bana vermişti. Fakat Will Junior ve Fish aynı yaşta olmalarına ve Fish’in hiç arkadaşı olmamasına rağmen, ağabeyim Will’den hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve onu papazın kibirli oğlu olarak görmüştü. Bana soracak olursanız, Will ayakkabılarının bağcıklarını fazla sıkı bağlamasına rağmen, iyi birine benziyordu.

Will akvaryuma geri döndü. “Bu kaplumbağa canlı

mı yoksa...” “Ölü” mü demeden kendini susturdu ve özür diler gibi suratını ekşitti.

Samson elimi bıraktı ve odanın içinde bir gölge gibi ilerleyip kaplumbağasını akvaryumdan ve Will Junior’ın meraklı gözlerinden kurtardı. Samson çocuğa uzun uzun ve gözlerini kırpmadan baktıktan sonra, tozlu gri bir güve gibi bir yerlere saklanmak için cansız evcil hayvanıyla birlikte odadan çıktı. Kardeşimi daha sonra bir kapının arkasında, yatağının ya da çamaşır yığınının altında bulacağımızı biliyordum.

Will Junior ahşap bloku bırakıp ellerini pantolonuna sildi ve bana bakıp bir vaizin en papaz-vari endişesini başarıyla taklit ederek konuşmaya başladı.

“Umarım Bay Beaumont hemen iyileşir,” dedi, bir mezar taşı kadar ciddi. “Hepimiz babanız için dua ediyoruz.”

“Peki.” Omuz silktim, rahatsız olmuştum. Dua etmeye karşı olduğumdan değil –her gece yeteneğimin ortaya çıkması ve gelmiş geçmiş en iyi yetenek olması için dua ediyordum. Uçma veya gözlerimden lazer ışınları çıkarma gücüne sahip olmak için dua ediyordum. Aynı zamanda Büyükbaba Bomba için ve krup hastalığına yakalandığında Gypsy için de dua etmiştim. Sadece henüz babam için dua etmek aklımdan geçmemişti ve bir kez daha bencil hissettim, utandım ve bir evin üzerime PLOP diye düşüp sadece ayaklarımın dışarıda kaldığını düşünecek kadar kötü hissettim; işte bu kadar kötü biriydim.

Will Junior yanıma gelip tuhaf, yetişkin-vari bir tavırla elini omzuma koydu ve gözlerim doldu mu diye kontrol eder gibi başını aşağı eğdi.

“Annem size rulo köfte getirdi,” dedi, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi. Bir adım geri çekildim, Will’in bana bu kadar yakın olması karşısında ne hissettiğimden emin olamadım –her ne kadar sadece bana karşı nazik olmaya çalışsa da. Rulo köftenin etkili bir şey olduğundan emin olmama rağmen, özellikle de bol ketçaplıysa ve soğanlar ufacık doğrandıysa, bu akşam Beaumont ailesi için rulo köftenin hiçbir işe yaramayacağını biliyordum.

Bölüm 4

BAYAN ROSEMARY RULO KÖFTEDEN bir dilim kesip Büyükbaba Bomba'nın tabağına koyarken, "Küçük bir kuşun söylediğine göre yarın *birisinin* doğum günüymüş," dedi gözünün ucuyla Gypsy'ye bakarak. Papazın karısı kocaman, talihsiz, solucan gibi soğanlı ve incecik, kurumuş bir ketçap tabakasıyla kaplanmış rulo köfteye bakarak gülümsedi. Bir dilim daha keserken bıçağı seyrettim ve söylediğini duymamış gibi yaptım.

O sırada masada oturmak düdüklü tencerenin içinde oturmak gibiydi –Fish sayesinde; içerideki hava ısınmış ve gerilmişti. Sadece Gypsy, Bayan Rosemary'ye tepki verdi çünkü üç yaşındaydı ve diğer Beaumont'ların bildiği sırlar hakkında henüz bir fikri yoktu –sırlara ihti-

yacımız olduğu, sırlarımızın olduğu ve sırlarımızı sakladığımız konusunda. Gypsy çocuk ellerini çırpıtı, balonlar ve şeker hamurlarını düşünerek gözleri heyecanla parladı.

Gerilimin -ve esintinin- farkında olmadığı anlaşılan Bayan Rosemary, “Düşündüm ki,” diye devam etti, “*Düşündüm ki* bir doğum günü partisi herkesin keyfini biraz da olsa yerine getirebilir.” Masadaki yüzlere sırayla baktı. Fish önünde duran tuz ve karabiberliğe bakıyordu –annemin hiç kullanmadığı ama en tepedeki sakındokunmaya-kalkmayın dolabında sakladığı kristal tuz ve karabiberlik. Fish’in yeteneğini kontrol altında tutmak için çabaladığını görebiliyordum. Ama onu zorluyordu ve Fish terlemeye başlamış, acı çekiyormuş gibi, gri ve çaresiz görünüyordu.

“*Benim de gelmeme gerek yok, değil mi anne?*” dedi Bobbi, çatal dolusu rulo köfteyi ağzına tıkıp bedeni görünmeyen varlıklar tarafından ele geçiriliyormuş ya da zevkten mest olmuş gibi gözlerini devirerek. Bir yanım insanların hep söylediği gibi gözlerinin o şekilde takılıp kalmasını istiyordu.

“Evet, Roberta, *hepimiz* burada olacağız.”

“*Evet, Roberta, hepimiz burada olacağız,*” dedi Bobbi, rulo köfte dolu ağzıyla annesinin sesini korkutucu derecede başarıyla taklit ederek.

“Yeter artık, Roberta!” Bayan Rosemary, Bobbi’ye buz gibi bir bakış attı ve bana dönünce ifadesi özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü. Bobbi sandalyesinde iyice çöktü.

“Partiyi kilisede yapacağız, tabii ki,” diye devam etti papazın karısı, sözü hiç kesilmemiş gibi. “Çok az zaman var ama yine de kilisedeki bütün arkadaşlarını davet edebiliriz Mibs, tabii okuldan da istediğin arkadaşlarını çağırırsın.”

“Benim hiç arkadaşım yok, Bayan Rosemary,” dedim, bu gerçeğin konuşmayı sonlandırmasını umarak.

“*Ben* senin arkadaşınım, Mibs,” dedi Will Junior samimiyetle. Ona ve en tepeye kadar iliklenmiş gömleğine baktım. Will bana bakıp sırtıttı; gülümserken nedense daha farklı, daha rahat görünüyordu. O sırada Will Junior için ne hissettiğimden emin olmadığım için, ona gülümsemedim. Ama kaşlarımı da çatmadım.

“Saçmalık,” diye devam etti Bayan Rosemary, Will hiçbir şey söylememiş gibi. “Ben sana göstereceğim. Bu akşam telefonu alacağım ve yarın için sana çok güzel bir parti hazırlayacağım. Merak etme, Mibs, *bağlantılarım* güçlüdür.” Bayan Rosemary bir parmağıyla tavanı işaret etti ama sanırım gökyüzünü göstermeye çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa, partimi planlamasına yardım etmesi için Tanrı’yla görüşecekti. Bana kalırsa Tanrı’nın yapacak çok çok daha iyi işleri vardı; örneğin insanların açlıktan ölmelerini veya birbirlerini öldürmelerini engellemek ya da babama yardım etmek. Bu yüzden Tanrı’nın bu işe bulaşmamasını yeğliyordum.

Ve yalnız olmadığımı biliyordum –Fish ve büyük-babamın parti konusu yüzünden giderek gerildiklerini

hissedebiliyordum. Beaumont ailesinde on üçüncü yaş günleri kesinlikle kamuya kapalı bir meseleydi.

Rocket on üç yaşına bastığında ben daha sekiz yaşındaydım ama o günü halen, deniz havası kadar taze ve keskin bir şekilde hatırlıyordum. Yıllar önceki o gün, güneydeki evimizde, Büyükanne Dollop hâlâ hayattayken ve Gypsy henüz hayatta yokken, annem evi Rocket'ın doğum günü yemeği için hazırlarken, Rocket, Fish ve ben bütün öğleden sonrayı arka bahçede büyükanneimin konserve yapmasına yardım ederek geçirmiştik.

Piknik masasının üstü büyükanneimin beyaz etiketler yapıştırılmış, metal kapaklı cam kavanozlarıyla doluydu. Kendisi kavanozları doldururken etiketleme işini biz çocuklara vermişti. Fakat büyükanneimin kavanozlara doldurduğu şeftali, domates ya da turşu değildi, radyo dalgalarıydı. Büyükanne yalnızca en iyi olanları seçerdi -en sevdiği şarkılar ya da hikâyeler ya da konuşmalar, hepsi de yerel radyo kanalları tarafından yayınlanan şeylerdi- ama yine de, evimizin bodrum katı yıllarca radyo programlarıyla doldurulmuş tozlu kavanozların durduğu yüksek raflarla kaplıydı. Büyükanne Dollop'un radyo dalgalarını o kavanozlara nasıl doldurduğu ve orada kalmalarını sağladığı benim için bir gizemdi; bunları ateşböceği yakalar gibi elini havaya uzatıp toplamak gibi bir kabiliyeti vardı. Ardından bu görünmez şeyleri kavanozlara doldurur ve bize etiketlerine ne yazacağımızı söylerdi. Sonrasında içlerinde ne olduğunu duymak

için tek yapmamız gereken, koleksiyonundaki herhangi bir kavanozun kapağını aralamaktı. Fakat kapağı tamamen amamaya zen göstermek gerekirdi, aksi halde sesler ve şarkılar kaçıp giderdi ve büyükannem onları zamanında yakalamak için yanımızda değilse, sonsuza dek kaybolurlardı.

O gün arka bahçede oturmuş büyükannemin radyo dalgalarını yakalayışını izlerken, Rocket kış mevsimindeki bir ayıdan bile daha huysuzdu. On nc yaş gününün güneşi batmak üzereydi ve o na kadar hiçbir şey olmamıştı; ağabeyim bir şey olmayacağından endişe ediyordu. Rocket, annemle babamın ilk çocuğu olduğundan ve babam sıradan, otuz yaşına basmadan tüm saçlarını kaybetmekten başka bir yeteneği olmayan bir aileden geldiği için, Rocket babama benzemekten korkuyordu –ve sonunda hiçbir yeteneği ve kafasında hiç saçı olmamasından.

Akşam geldi çattı ve güneş battı. Kavanozları eve taşmaya başlamıştık ki Rocket birdenbire durdu, kollarında o günün kavanozlanmış radyo yayınlarıyla kalakaldı. Teni erken akşam ışığında solgun görünüyordu ve iki büklüm oldu, kavanozları biri ona fırlatmış da yakalamış gibi sendeledi.

Büyükanne Dollop da durdu, bir şey dinler gibi başını yana eğdi. Havada insanı karıncalandıran bir elektrik akımı oluşunca tylerimin havaya dikildiğini hissettim.

“Tuhaf,” dedi büyükannem dinlemeye devam ederek. “Radyo istasyonunda bir terslik oldu herhalde. Statikten başka bir şey duyamıyorum.”

“İyi misin, Rocket?” diye sordum ağabeyime temkinlice, yüzündeki acı dolu ifade ve bütün kaslarının gerilmiş olması beni endişelendirmişti.

“Hastalanıyorum galiba,” dedi Rocket. Ardından, 4 Temmuz kutlamalarında patlatılan havai fişekleri andıran, ancak kırmızı ve beyaz pırıltıların olmadığı, gözleri kör eden muhteşem mavi kıvılcımlardan oluşan bir patlamayla ağabeyim dizlerinin üstüne düştü. Taşdığı kavanozlar yere düşüp kırılınca, aynı anda dokuz radyo kanalının sesi etrafa saçıldı ve akşam havasını ses ve gürültülerden oluşan bir koro kapladı. Aynı anda, evin içindeki ve dışındaki bütün ışıklar gitti. Sokak lambaları titreşip patlayınca minik cam parçaları yağmur gibi düşmeye başladı. Sokak boyunca bütün komşuların ışıkları söndü. Evimizden başlayan karartma diğer kasabaya kadar uzandı.

Rocket yeteneğine kavuşmuştu ve şok edici bir etki yaratmıştı.

Kendi en önemli doğum gününden bir önceki gece, Bayan Rosemary’nin rulo köftesi ve müdahaleleriyle dolu bir akşamın ardından yatağıma uzanırken Rocket’inki gibi güçlü bir yetenek için dua etmedim. Gözlerimden X ışınları saçmak veya süper-hızlı koşmak ya da suyun altında nefes alabilmek için dua etmedim. Büyükbabam ya da Gypsy için dua etmedim. Babamın uyanması için bile dua etmedim.

O gece, kimsenin -ama hiç kimsenin- doğum günü partime gelmemesi için dua ettim.

Bölüm 5

ON ÜÇÜNCÜ YAŞ GÜNÜMÜN sabahında erkenden uyandım ve uzun, çok uzun süre hareket etmeden ve ses çıkartmadan uzanıp sadece bekledim. Henüz çok farklı gelen bir şey yoktu. Tavanın ardını göremiyordum veya gözümü kırparak lambamı yakamıyordum. Şiltemin üzerinde havada süzüleliyordum veya yastıklarımı ortadan yok edemiyordum.

İçimi çektim ve parmaklarımı çarşafımın desenine vurdum, vurdum, vurdum. Hiçbir şey olmuyordu. En azından şimdilik.

Yataktan kalkmamın güvenli olduğuna karar verdim. Belki de yeteneğim kilisedeki doğum günü partimde ortaya çıkacaktı, kötü zamanlama. Yataktan yuvarlan-

dım, peluş hayvancıklar ve yastıkların arasında yatan Gypsy'ye baktım. Gypsy her zaman etrafını pofuduk şeylerle doldururdu. Çocuk dñyasının yumuşak ve pürüzsüz olmasını seviyordu, keskin kenarlar ve sert kumaşlardan uzak. Gypsy bir kez uykuya daldı mı, onu uyandırması uyuyan bir tembel hayvanı uyandırmak kadar zordu.

Parkelerden herhangi bir gıcirtı ya da yatak yaylarından bir inilti gelmiyordu ama çıplak ayaklarım yere değeri değmez ve sabahlığımın önünü açmak için ayağı kalktığım anda, kız kardeşim doğruldu, gözlerini ovaladı ve kendi küçük yatağından bana baktı.

“Uyumaya devam et, Gypsy,” dedim.

“Hayır-hayır-hayır,” dedi Gypsy, en sevdiği kelimeyi tekrarlayıp gözlerini inatla ovuşturarak.

“Uyanmak için çok erken. Gözlerini kapat –senin için tekrar rüya diyarına gitme vakti.” Yanına gidip onu battaniyelerin altına soktum ve Gypsy olay çıkarmadan yatak odasından çıktım.

Evin perdelerinden pembe bir ışık içeri süzölüyor, odaların arasındaki koridoru sabahın belli belirsiz rengiyle dolduruyordu. Diğer odaların önünden geçip merdivenleri inerken fazla ses çıkartmamaya dikkat ettim, henüz kimseyi uyandırmak istemiyor, ne görebildiğimi, ne hissedebildiğimi anlamak için kendi başıma biraz daha vakit geçirmek istiyordum.

Mutfakta, kendime bir kâse mısır gevreğı hazırladım ve yan odaya geçip koltuğı oturdum, bacak bacak

üstüne attım ve kahvaltımı yemeye koyuldum. Tam yerime yerleşmiş, kâsemi dizlerimin üstünde dengelemeyi başarmıştım ki bir ses duydum. Pıt, pıt, pıt. Hiç kıpırdamadan oturdum, gözlerimi kısıp loş odaya baktım, sabah güneşi pembeden turuncuya bürünmeye başlamıştı. Annemin resimlerinin üzerine pastel bir ışıltı veriyor ve Samson'ın ölü kaplumbağasının cam akvaryumunun üstüne vuruyordu. Samson'ın akvaryumun içindeki kaplumbağası tam olarak yaşamadığı gibi ölü de sayılmazdı, camın kenarından yukarı tırmanmak için nafile çabalıyordu.

Demek ki bu kaplumbağa gerçekten de kış uykusundaydı, diye düşündüm kendi kendime. Samson'ın mutlu olacağını biliyordum –o huysuz, aksi hali ne kadar el verirse o kadar mutlu olacaktı. Peki ama bu kaplumbağa uyanmak için neden özellikle bu tuhaf anı seçmişti –en önemli doğum günümün sabahında henüz şafak tam sökmemişken, üzerimde sabahlığımla, dizlerimin üstünde dengeye oturtulmuş bir mısır gevreği kâsesi dururken? Kaplumbağayı izleyerek cama vurdum. Kaplumbağayı düşünüp ve Gypsy'nin sıra dışı bir şekilde uyanışını hatırlayınca, kemiklerimin derinliklerinde belli belirsiz ve şüpheli bir his uyanmaya başladı; sabahın geri kalanında beni terk etmeyen ve bir yangından yükselen duman gibi büyümeye devam eden bir his.

Saat ikide, hep beraber Hebron'daki kiliseye gitmek için Bayan Rosemary'nin minibüsüne doluştuk. Fish'le

ikimiz büyükbabamın ön koltuğa oturmasına yardım ettik, emniyet kemerini taktık ve arabanın radyosunun kapalı konumda olduğundan emin olduk. Büyükanne Dollop öldüğünden beri radyo dinlemek büyükbabamı üzüyordu.

Büyükbabam yerine yerleştikten sonra, Fish eve geri döndü ve Samson'ı artık ölü-olmayan, aktif evcil hayvanından ayırmayı başardı. Bayan Rosemary'yle ikimiz Gypsy'nin araç koltuğunu arka tarafa güç bela yerleştirirken, çocuklar arabaya bindiler. Üzerimde babamın kendi elleriyle, Salina'daki çok katlı bir mağazadan seçip aldığı özel-gün elbisem vardı.

“Küçük kızımın bu özel doğum gününde giymek için güzel ve yeni bir elbiseyi hak ettiğini düşündüm,” demişti, ince, altın rengi bir iple bağlanmış büyük, beyaz kutuyu bana verdiği gece. Kutunun içindeki elbise uçuk sarıydı, belinde bir kuşağı ve derin cepleri olan uzun bir eteği vardı. Etek ucu ve kısa kollarının kenarları çift sıra beyaz zikzaklı şeritlerle süslenmişti. Ama elbisenin en iyi kısmı yumuşacık ipek kurdelelerden yapılmış ve omuz kısmına bir çiçek buketi gibi iliştilmiş kocaman mor çiçekti.

“Ben elbiselerden çok anlamam,” diye itirafta bulunmuştu babam. “Ama yine de elimden geleni yaptım. Doğru elbiseyi bulduğuma inanana kadar mağazadan çıkmadım.” Babamı mağazada dolaşp kusursuz elbisemi ararken hayal ettim ve gülümsedim.

Hiçbir yeteneği ve kafasında tek tel saç olmamasına

rağmen, babamız özel biriydi: İyi ve tatlıydı ve dans eden böcek bacakları gibi kıvrılan karmakarışık siyah kaşları ve denizcilik günlerinden kalma solmuş bir dövmesi vardı –kolunun ön tarafında, ağır gümüş kol saatinin hemen üstünde kalan, çapaya sarılmış, uzun saçlı bir denizkızı. Babam hafta içi Salina’daki o çimento ve sıva işinin ofisine gittiğinde Bayan Denizkızı’nı bem-beyaz manşetlerinin altında gizliyordu. Fakat akşamları eve döndüğünde, babam kollarını kırıyordu ve Bayan Denizkızı’nın yüzünde bir gülümseme oluyordu. Ve babamın bir yeteneği olmaması umurumuzda değildi ve babam da geri kalanımızın yetenekleri olmasını... veya olacak olmasını umursamıyordu.

Bana elbiseyi verdiği akşam babamın Salina’dan eve son geliyordu, birlikte olduğumuz son akşamdı.

“Beğendin mi peki?” diye sormuştu babam, elbiseyi kutudan çıkartışımı izleyip yumruğuyla çenesini kaşırken.

“Bayıldım, baba!” demiştim, elbisemle oturma odasında iki tur dans edip kollarımı boynuna dolamıştım. “Teşekkürler!”

Dünyanın en iyi babasına sahip olduğumu biliyordum ve elbisemin gerçek bir parti elbisesi olduğunu da biliyordum –her ne kadar partim planladığım gibi olmasa da. Minivana binerken Bayan Rosemary’nin omzuma iğnelenmiş büyük mor çiçeği süzdüğünü gördüm. O dümdüz ve şekilsiz elbisesinin yerine benimki gibi bir elbisesinin olmasını istediğini tahmin ettim.

Hepimiz araca binip kemerlerimizi bağladıktan sonra, bozuk yoldan otoyola doğru hoplaya hoplaya ilerlemeye başladık ve davetsiz partim için kiliseye doğru yola koyulduk. Fish ve büyükbabamın bana aracın bir sonraki zıplayışında patlamaya hazır bir dinamitmişim gibi baktıklarını fark etmemiş gibi davrandım. Hâlâ ağabeylerimde olduğu gibi belirgin, içimi sızlatan bir hisse kapılmamıştım; benim yeteneğimin daha sakın bir şey olacağını biliyordum, biraz daha az sarsıcı bir şey olacaktı –ama babama yardımcı olmak için çok daha iyi bir şey.

Annem o sabah doğum günümü kutlamak için aradığında, ona, “Onu öptün mü, anne?” diye sormuştum.

“Evet, Mibs. Babanı öptüm,” demişti sakince.

“Uyandı mı?”

Annem bir ninninin son notasını söyler gibi uzun ve yavaş bir nefes vermişti öyle üzücüydü ki neredeyse kalbim parça parça olmuştu. “Hayır, tatlım,” demişti sonunda, “baban uyanmadı. En azından şimdilik. Doktorların dediğine göre –bekleyip görmemiz gerektiğini söylüyorlar.” O anda, tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum –sadece bunu *nasıl* yapacağımı henüz bulamamıştım.

Kiliseye ulaştığımızda, Tanrı’nın benden çok Bayan Rosemary’yi dinlediğini anlamam uzun sürmedi. Otopark dolmuştu ve her yerde çocuklar vardı. Bu sıradan, küçük bir parti değildi. Görkemli bir davetti.

Samson neredeyse minivan durur durmaz ortadan kayboldu diyebilirim çünkü dışarı çıktığımızda görünürde yoktu. Er ya da geç ortaya çıkacaktı, bunu biliyordum, tabii bütün öğleden sonrayı orgun altındaki gizlenme deliğinde ya da depodaki paspasların yanında geçirdikten sonra. Büyükbaba Bomba yanağını ısırdı ve kafasını iki yana salladı, Bayan Rosemary onu ve Gypsy'yi kiliseye doğru götürürken kendi kendine söylenmeye başladı. Gypsy'nin ayakkabılarının altı gibi pembeye boyanmış ve üzerinde Heartland İncil Şirketi'nin reklamı olan bir okul otobüsünün yanından geçtik.

Bayan Rosemary arkasını döner dönmez Fish beni kolumdan yakaladı ve beni pembe otobüs ve kiliseden öteye çekti.

“Bunu burada yapamazsın, Mibs,” dedi Fish yüzüme bir şamar gibi çarpan bir esintiyle. “Bugün burada olmanın gerekir. Güvenli değil, biliyorsun.”

“Sorun çıkmayacak,” diyerek teselli ettim onu. “Yeteneğimin ne olduğunu biliyorum, Fish ve kimseye zarar vermeyecek. Hatta...”

“*Biliyor musun?*” Fish daha fazlasını anlatmama fırsat vermeden sözümü kesti. Kolumu daha sıkı tuttu. Ağabeyimin korkusu ve giderek şiddetlenen rüzgârı bir an için kendimden şüphe etmeme neden oldu. Ama hayır, emin olduğumdan emindim.

“Evet, Fish, *biliyorum*. Şu fırtınayı dindir.”

Fish beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Ona

gidip babamı uyandıracak olanın ben olduğumu söylemek üzereydim. İşte bu kadar kolaydı –yeteneğim bir şeyleri uyandırıyor, tıpkı Samson’ın kaplumbağasında olduğu gibi. İnsanın yeteneğini istekleri doğrultusunda seçemeyeceğini biliyordum ama babamı uyandırmanın yolunun içimde bir yerlerde olduğuna, Rocket’ın kıvılcımları ya da Fish’in rüzgâr ve yağmuru gibi patlamaya hazır beklediğine dair kanıtım vardı –tabii eğer Salina’ya gitmenin bir yolunu bulabilirsem. Ağabeyime tüm bunları açıklamak üzereydim ama o sırada Will Junior bizi buldu.

“İyi ki doğdun, Mibs,” dedi gülümseyerek. “Partiye gelmiyor musun?”

“Geliyorum,” dedim Will’e, kolumu Fish’in elinden kurtarıp.

Fish beni bıraktı ama bana bir sopanın ucu kadar keskin bir bakış attı ve ne demek istediğini, tepemizdeki bulutlardan birden inen kontrolsüz yağmur damlalarıyla vurguladı. Ben de Fish’e bir *bakış* attım. Ardından Will’e gülümsedim ve beni kiliseye, on üçüncü yaş günüm olacak felaketin içine doğru çekiştirmesine izin verdim.

Bölüm 6

KİLİSENİN AÇIK KAPILARINDAN İÇERİ adım attığımda, hemen Ashley Bing ve Emma Flint'e rastlayacak kadar şanssızdım. İkisi de parti için saçlarını taramış, süslenmiş ve güzel giyinmişti. Hebron Ortaokulu'na son kez gidişimin ardından bu iki kızı bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Fakat o gün, istediklerimle elde ettiklerim bambaşka iki şeydi.

Ashley önce bana, ardından Fish ve Will Junior'a baktı, gözlerini ekstra-uzun bir süre Will'den ayırmadı. Belki artık on üç yaşında olduğum içindi ya da Fish ve Will yanımda oldukları için ama kendimi okulda olduğumdan daha cesur hissettim ve o kendini beğenmiş kız ve karbon kopyası yancısı karşısında dimdik durdum.

“Sen neden buradasın ki?” dedim. Ashley’nin gözlerini Will’den ayırmamasından hoşlanmamıştım veya ona bakış şekli beni rahatsız etmişti.

“Annem zorla getirdi, Küçük-sidikli,” dedi gözlerini Will’den ayırmadan.

“Evet, *Küçük-sidikli*,” diye tekrarladı Emma.

Yüzüm kızarmış ve incinmiş bir halde yerimde durmaya devam ettim. Bu kızların bana Will Junior’ın önünde o korkunç isimle hitap ettiklerine inanamıyordum. O anda sadece lekeli kahverengi halının altına girip orada kalmak istiyordum. Fish kaşlarını çatıp kızlara baktı ve üstümüze öyle sert ve ani bir rüzgâr vurdu ki kızlar saçlarını kontrol etmek ve hışırtılı eteklerini düzeltmek için açık kapıdan içeri koştular. Fish bana hiç bakmadan, kaşlarını daha da çattı ama kendini herkesin önünde bu şekilde kaybetmek istemediğini biliyordum.

“Arkadaşların mı?” diye sordu Will anlayışlı bir gülümsemeyle, Fish’e ya da rüzgâra aldırış etmeden.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandım, hâlâ utanç içinde.

Başını salladı. “Böyle arkadaşların olmadan çok daha iyi olursun bence.”

Sonrasında, Will Junior nezaketinden, Ashley ve Emma hakkında tek kelime daha etmedi. Bizi kilisenin içine soktu, babasının ofisine götürdü ve durup kapıdan içeri baktığımızda gülümsemesi kayboldu. Papaz Meeks’i uzun boyu ve boğazına kadar iliklenmiş düğmeleriyle, bir adamla konuşurken ve elinde tuttuğu büyük, pembe İncil’in kapağına vururken gördüm. Adam

mutlu görünmüyordu. Sarı kravatı yamuk duruyordu ve konuşurken tükürükler saçıyordu.

Will Junior en üst düğmesi işleri biraz daha zorlaştırıyormuşçasına parmağını kolalı yakasının içinde gezdirdi ve bizi hemen kapıdan geçirip parti odasına götürdü. İçeride, kırmızı ve turuncu krepon kâğıdından flamalar, başka bir partiden kalmış gibi tavandan süklüm püklüm aşağı sarkıyordu. Odada, üzerinde şeker hamurundan güller ve erimeye başlamış tek bir mum bile olmayan kocaman çikolatalı pasta ve aceleyle alınmış ufak bir hediye yığını dışında hiçbir şey yoktu. İnsanların çoğu dışarıda toplaşmış, muhtemelen hâlâ kimin yaş gününü kutlamak için geldiklerinden emin değillerdi.

Will yanından geçerken masada duran hediyelerin arasından bir tanesini aldı. “İyi ki doğdun, Mibs,” diye tekrarladı, rengârenk bir kâğıda sarılmış küçük hediyeği uzatarak. “Kalem seti.” Başıyla hediyeği gösterdi. “Ne olduğunu merak ediyorsan.”

“Teşekkürler,” dedim, artık içinde ne olduğunu bildiğim için açmalı mı açmamalı mıyım bilemeyerek. Fakat Will bana fırsat tanımadı. Hemen mutfığa doğru koştu. Bobbi ve kiliseye gelen onun yaşlarındaki iki kız panç ve fıstık ezmeli sandviçleri hazırlayıp ekmeklerin kenarlarını kesmekle görevlendirilmişti. Kızların hepsi havalı kotlar ve tenlerini ve göbek deliklerini gösteren gömlekler giymişti. Yanakları pembeydi, dudak parlattıcısı sürmüşlerdi ve havalı tavırları vardı ve âdeta bunların hepsi üstlerinden hazırladıkları pança damlıyordu.

Bobbi elbisemin omzundaki büyük mor çiçeğe baktı ve gözlerini devirdi. “İyi ki doğdun,” dedi, daha çok “Düşüp öl” der gibi bir ses tonuyla. Ardından diğer kızlar fısıldaşmaya ve gülmeye başlayıp zencefilli gazoz ve meyveli gazozu, elbisemle aynı renk olan uçuk sarı ananas suyuyla karıştırdılar.

Kilise kızları Fish, Will ve benim arkamızda kalan giriş kapısına başka birini bekler gibi baktılar.

“Rocket yok mu?” dedi biri içini çekerek. Rocket burada değilken bile, karanlık bakışları ve gizemli şöreti ona hayranlar kazandırmaya yetiyordu; ikinci kız ağabeyimin adını duyar duymaz kıkırdamaya başladı ve diğeri de ayılıp bayılır gibi yaptı. Bobbi suratında belli belirsiz bir tebessümle pançı karıştırdı, ancak diğer kızlar tarafından dirseklenince yine yüzünde bir maske belirdi. Birden, genç kız kıyafetleri giymiş bu kızlara bakınca, kendimi on ikiden on üçe basıyormuş gibi değil, daha küçükmüş gibi hissettim ve özel-gün elbisem o kadar da özelmış gibi gelmedi. Artık ben de bir genç kız oluyordum ve hayatımda yeteneğimle hiç ilgisi olmayan değişiklikler olacaktı.

Mutfakta durmuş, huzursuzca elbisemin kurdeleden çiçeğiyle oynarken, aniden tuhaf bir ses duydum, ne olduğunu çıkaramadığım bir ses. Fakat ilgimi çeken bir sestti. Bir an için elbisemi unutup diğer kızları göremez oldum, başımı yana eğdim, sahibinin duyamayacağı bir ıslığı dinleyen bir köpek ya da koleksiyonu için doğru radyo kanalını arayan Büyükanne Dollop’muşum gibi hissettim.

Kulaklarımın ardında, uzun uzun yüzdükten sonra orada sıkışıp kalmış bir su birikintisi gibi boğuk, tek-düze bir ses fısıldaşıyordu. Kafamı salladım ve parmaklarımı kulaklarıma soktum. Bir dakikalığına da olsa ses kesildi. Fish'in yine bana baktığını biliyordum. Beni izliyordu. Bekliyordu –dinamitin patlamasını bekliyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı çünkü ben ne olacağını biliyordum. Salina'ya gideceğimi biliyordum. Gypsy'yi ve Samson'ın kaplumbağasını uyandırdığım gibi babamı da uyandıracığımı biliyordum.

Sonra sesi tekrar duydum ve bu defa gözbebeklerimin hemen arkasından gelir gibiydi, bir baş ağrısı gibi –eğer baş ağrısı bir ses olsaydı. Dengemi kaybedip hediye paketi yapılmış kalem setimi düşürdüm ve Will Junior'a çarptım. Üstüne öyle sert geldim ki Will sandviç tepsisine doğru savruldu. Tepsi gürültüyle yere düştü ve fıstık ezmesi üçgen ekmekler etrafa saçıldı. Bobbi üç tekeri patlamış bir kamyoncu gibi küfür etti ve tepsiyi almak için yere eğildi. Tenindeki dövme o anda gör-düm. Bobbi'nin dövmesinin renkli mürekkebin o anda gördüm.

Papazın kızının sırtının alt tarafında ancak o havali kotuyla eğildiği zaman görülen küçük bir çizim vardı. Altın haleli küçük bir melek resmiydi, kanatlarını açmıştı. Ancak bu meleğin şeytanımsı bir sırtışı ve bununla uyumlu kırmızı bir kuyruğu vardı. Bobbi'nin dövme yaptırmayı nasıl başardığını anlayamıyordum. Bayan Rosemary, öteki tarafta bağlantıları ve Yüce Tanrı'ya

doğum günü partimi planlamasında yardım ettirme kabiliyeti olan kadın, bunu bir öğrenseydi, Bobbi ne *kendisinin* bir sonraki doğum günü partisini görebilir ne de kendi halesine kavuşmak için cennete gidebilirdi.

İşte o anda o küçük melek kafasını çevirdi, kuyruğunu salladı ve “*O aslında çok ama çok yalnız, biliyor musun...*” dedi.

Ve işte o anda bayıldım.

Bölüm 7

KAVGA GÜRÜLTÜSÜNE UYANDIM. KAFAM hâlâ bulanık ve ağırdı ve dört yandan tartışma sesleri geliyordu. Papaz Meeks'in ofisindeki mavi ekoseli koltukta yatıyordum. Elindeki büyük, pembe İncil'i sımsıkı tutan papaz, bir gölgesi olabilmesi için iki kez ayağa kalkması gerekecek kadar zayıf bir adama feryat ediyordu.

"Bu..." Papaz Meeks ağır elini büyük, pembe İncil'in üstüne indirdi. "Bu! *Bu* benim sipariş ettiğim şey değil!"

"B-ben sadece kargo görevlisiyim, efendim," diye kekeleydi zayıf adam, omuzları sarsılarak. Kargo görevlisinin üstünde düğmeleri açık bir gömlek, lekeli pembe bir kravat ve bir tulum vardı. Adamın tulumunun sol askısına solmuş bir karanfil iğnelenmişti ve seyrek saçları

kelleşmeye başlamış kafasının üstünde bir battaniye gibi geriye taranmıştı. Nazik, üzgün bir suratı vardı -köpeğini yeni kaybetmiş bir adamın yüzü gibiydi- ve elindeki not panosunu önünde bir kalkan gibi tutuyordu. Ancak ne not panosu ne de yüzündeki kederli ifade adamı papazın yaygarasından koruyabilirdi.

“İncillerin siparişini verdiğimde Heartland İncil’deki hiç kimse bana pembe olacaklarını söylemedi!” dedi Papaz Meeks tükürerek. “Siz bizi ne sanıyorsunuz? Yumuşak hanımevlatlarıyla dolu bir kilise mi?”

Kargo görevlisinin omuzları bir kez daha sarsıldı, tulumunun askılarının düşmesini engellemeye çalışır gibi bir hali vardı. Ancak papaz yine sözünü kesmeden önce tek söyleyebildiği, “Evet, efendim...” ya da “Hayır, efendim...” ya da “Şurayı imzalarsanız, efendim...” di.

Odanın diğer tarafındaki Fish büyük, meşe masanın önünde Bayan Rosemary’yle tartışırken, Büyükbaba Bomba karşılarında oturmuş, papazın büyük deri koltuğuna bakarak kafasını sallıyordu.

“Mibs’in doktora ihtiyacı yok, Bayan Rosemary,” deyip duruyordu Fish, kadının elindeki telefonu tutmuş. “Tek ihtiyacı eve gitmek. *Hemen* eve gitmek!” Fish’in rüzgârı ofiste kamçı gibi esti, masadaki kâğıtları uçurdu ve insanların saçlarını kafalarının üzerinde dans ettirdi; kargo görevlisinin seyrek saçları çamaşır ipindeki bir çarşaf gibi dalgalandı.

“Buna ancak bir yetişkin karar verebilir, genç adam,” diye belirtti Bayan Rosemary, Fish’in telefonu tutan par-

maklarını açmaya çalışarak. Fakat uçan kâğıtlar ve odada esen açıklanamayan rüzgârdan dikkati dağılan kadının telefonu Fish'ten kurtarmak gibi bir şansı yoktu.

“Roger! Roger! Lütfen bir saniye şu İncilleri unutup bana *yardım* edebilir misin?” Bayan Rosemary kocasına bağırdı, fakat adam hanımevladı-işi İncillere o kadar kafasını takmıştı ki o anda ona dikkatini veremiyordu.

“Bir yetişkinin karar vermesi gerekiyorsa, bırakın büyükbabamız versin!” diye bağırdı Fish. En sonunda telefonu papazın karısının elinden kurtarmayı başardı ve eli Papaz Meeks'in masasının üstüne doğru savruldu, çerçeveleri ve kâğıt ağırlıklarını yere savurdu. Fish, deri koltukta kambur oturan Büyükbaba Bomba'nın yanında durdu. Ağabeyim, Bayan Rosemary'ye telefonu gelip alması için meydan okur gibi elini yukarı kaldırdı. “Söyle ona, Büyükbaba,” dedi Fish.

Maalesef Büyükbaba Bomba yaşlılığından olsa gerek, uykuya dalmıştı ve hafiften horluyordu. Bayan Rosemary zafer kazanmış bir havayla başını yana eğdi, ellerini beline koydu.

“Roger! Yardımın gerek!” Kadının sesi giderek cırtlaklaşıyordu. Biz Beaumont çocukları için işlerin, Fish ve Rocket'ın kilisenin halısına kırmızı panç döktükleri zamandan daha beter bir hal alacağını hissedebiliyordum.

Koltukta doğruldum, başım hâlâ bir tuhaftı.

Ardından, iki ağız dalaşı yetmezmiş gibi, birdenbire hepsini bastıran üçüncü bir yaygara koptu. Mavi ekoseli koltukta oturduğum yerden, seslerin nerden geldiği-

ni göremiyordum. Fakat işin kötüsü, sesler kesinlikle kafamın içinden geliyor gibiydi. Sanki gözbebeklerimin arkasında sıkışıp kalmış iki öfkeli ve huysuz kız vardı.

“Hepsi senin suçun, Carlene, biliyorsun, değil mi?” dedi ilk mızıldanan, burundan gelen ses.

“Senin oğlunun yarım-akıllı olması benim suçum değil, Rhonda –seni yaşlı yarasa,” diye çıkıştı ikincisi. Bu ses daha kısıktı, daha boğuktu ve ilkinden daha genç geliyordu. Odaya bakındım. İçeride başka kimseyi göremedim. Sesler kafamın içinde tilt topları gibi sekiyordu.

“Hayır, otobüs istasyonunda kahve satacağı iş yerine kuzenin Larry için İncil teslimatı yapmasını sen istedin. Kahve insanların satın alacağı bir şey.”

“İncil değil mi?”

“Pembe olanları değil!”

Kafamda kimseye ait değilmiş gibi görünen sesler yüzüyordu. Koltukta oturmaya devam edip başımı ellerimin arasına aldım, bende ne gibi bir terslik olduğunu anlamaya çalıştım. Kilisenin mutfağına girdiğimi ve Bobbi’nin dövmesini gördüğümü hatırladım. Bobbi’nin dövmesinin *hareket ettiğini*. Bobbi’nin dövmesinin konuştuğunu. Ne demişti?

“O aslında çok ama çok yalnız, biliyor musun...”

Kafamın içindeki ve dışındaki tartışma seslerinin gürültüsüne rağmen düşünmeye çalıştım. Hiçbirini anlamıyordum. Olanların hiçbirisi doğru gelmiyordu. Yeteneğime ne olmuştu? Büyükbabam uyuyordu ve sesler duyuyordum. Giderek artan bir panikle, papazın

koltuğunda uyuklayan Büyükbaba Bomba'ya baktım. Bütün konsantrasyonumla büyükbabamın uyanmasını istedim. Fakat odanın içindeki gürültü çok fazlaydı ve odaklanamıyordum. Konsantre olamıyordum. Düşünemiyordum. Belki herkes sussa, yeteneğimi kullanabilirdim.

Kulaklarımı kapatıp çaresizce bütün gürültüleri susturmaya çalıştım. Buradan gitmek zorundaydım. Salina Hope Hastanesi'ne gitmeliydim. Yeteneğimi doğru şekilde kullanabilmek için babamı bulmak zorundaydım. Babamın bana ihtiyacı vardı.

Odadaki kimse uyandığını fark etmemişti. Papaz Meeks'in bana arkası dönüktü. Pembe İncilleri karton kutulara atıyor ve yerden kargo görevlisine doğru ittiyordu. Bayan Rosemary ve Fish, papazın masasının etrafında dönüyor, hâlâ telefon kavgası yapıyordu. Ve kafamın içindeki kadın sesleri kulaklarımda kan gibi pompalanan, bitip tükenmez suçlama, suçlama, suçlamadan ibaret bir tenis maçı yapıyordu.

Will Junior kapı aralığından içeri baktı. Uyandığımı görünce, gülümsedi, rahatlamış göründü. Tek istediğim o odadan çıkmaktı. Kaçmak.

Kaçmak için doğru ânı bekledim, kimsenin hızla ayağa sıçrayıp papazın ofisinden çıktığını, tüm tartışmaları arkamda bıraktığını görmeyeceği ânı bekledim. Odadan kaçarken, görünmeyen iki kadının, Carlene ve Rhonda'nın seslerinin giderek kaybolduğunu fark edip rahatladım. Bu kadınlar her kimse *-her neyse-* beni takip

etmiyorlardı. Kapının dışında bekleyen Will Junior yine elini omzuma koydu; ama bu defa o kadar tuhaf bir his gibi gelmedi. Gömleğinin üst düğmesini açmıştı, bu da onu daha az yetişkin gibi ve daha çok on dört yaşındaki bir çocuk gibi göstermişti. Bayıldığım zaman elimden düşen, doğum günüm için hediye paketi yapılmış kalem setini tutuyordu.

“İyi misin, Mibs?” diye sordu koyu kahve gözlerinde endişeyle.

“Buradan çıkmam lazım,” dedim çaresizce. “Buradan çıkmama yardım etmelisin.”

"SALINA'YA GİTMELİYİM, WILL."

"İyi olduğuna emin misin, Mibs?" diye sordu tekrar, elini omzundan çekmeden. "Az önce bayıldın, biliyor-sun değil mi? Kafan biraz karışmış olabilir."

Will Junior'ın gözlerine baktım. "Lütfen, Will. Kafam karışık falan değil. Buradan çıkmama yardım et. Salina'ya gitmeliyim."

Will Junior bana üzülerek baktı ve omzumu sıktı. "Bugün doğum günün olduğu için annenle babanı özle-miş olmalısın."

Elini omzumdan ittim ve kapıya doğru yöneldim. "Salina'ya gitmeliyim," diye tekrarladım.

"Belki annem seni götürür..." diye teklif edecek oldu,

arkamdan koşarak.

“Hayır, bayım. Oraya kendim gitmeliyim.” Çılgınca konuştuğumu biliyordum. Daha yeni on üçüme basmıştım ve şimdiden, Kansas, Salina’ya yüz elli kilometrelik yolu kendi başıma gidebileceğimi düşünüyordum. Ama gerekirse otostop çekerdim. Yürürdüm. Başka yolu yoktu. Kafamın içinde sesler duyarken papazın karısıyla bir yere gittiğimi düşünemiyordum. Fish’in dediği gibi, kilisede olmamanı gerekirdi. Gitmek zorundaydım ve bunu hemen şimdi yapmak zorundaydım. Babamı bulup yeteneğimi kullanarak onu uyandırmak zorundaydım. Hepsi buydu.

Kilisenin açık kapılarına doğru gittim. Arkamdan gelen yaygarayı duyabiliyordum ve arada Ashley Bing’in pis kahkahasını ve ardından Emma Flint’in onu taklit eden kıkırdamasını da duyduğumdan emindim. Samson’ın Pazar okulu sınıfından iki çocuğun yanımdan geçişini izledim. Ağızları pastaya bulanmıştı. Parti ben-siz başlamıştı. Sanırım öyle de bitmesi gerekecekti.

Salina’ya gitmemin tek yolu buysa oraya kadar *koşmak* için hazır olarak kiliseden çıktım. Will Junior peşimden geldi, az daha topuklarıma basacaktı.

“Hey, yavaşla, Mibs! Beni bekle.”

Otoparka ulaştığımızda, etrafıma bakındım. Birkaç çocuk çimenlerde oyun oynuyordu ama hemen hemen herkes kilisenin içindeydi. Fish’in fırtına bulutu kilisenin üzerinde dolaşüyor, yağmur tehlikesi oluşturunuyordu.

Arabaların yanından geçip anayola yöneldim. Pembe

Heartland İncil Şirketi'nin otobüsüne yaklaşıncaya durdum. Kulaklarımın ardında yine o sessiz fısıltıyı duydum, Bobbi'nin tek başına otobüse yaslandığını, sakızını isyankâr bir şekilde çiğneyip patlattığını gördüm. Sanırım piercing'li kaşı ve dövmesiyle *gerçekten* isyankâr bir hâli vardı ve şeytan kuyruklu küçük melek haklı olabilirdi: O anda Bobbi, onun gibi birini hayal edemeyeceğim kadar yalnız görünüyordu.

Kafamda fısıldaşan sesi duymazdan gelmeye çalışırken otobüsün üstündeki yazı gözüme takıldı. *Heartland İncil Tedarik Şirketi*'nin büyük harfleri siyahtı, soyulmaya başlamış pembe boyanın altından okul otobüsünün asıl rengi olan turuncu görünüyordu. Yazının altında şirketin adres ve telefonu daha küçük siyah harflerle yazılmıştı. Şansıma inanamayarak donup kaldım. Araç, Kansas, Salina'dan geliyordu; siyah harflerle tüm dünyanın göreceği şekilde böyle yazılmıştı. Böylece, *otobüs Salina'dan geliyorsa, Salina'ya geri dönmek zorunda*, diye düşündüm. Belki de Tanrı'nın gözü gerçekten üzerimdeydi.

Gökyüzüne bakıp hızlıca bir "teşekkür" ederek Bobbi ve onun kocaman pembe sakızının yanından geçip parmağımı otobüsün serin pembe çelik yüzeyinin üstünde gezdirdim, adresteki *Salina*'nın altını çizdim, tozu alıp bir anlaşma imzalar gibi kelimenin altında temiz bir çizgi bıraktım.

Hâlâ peşimden gelen Will Junior otobüsün üstündeki altı çizili kelimeyi görünce kaşlarını havaya kaldırdı.

Fakat ben Bobbi'nin yanından geçip açık kapıdan içeri tırmanırken hiçbir şey söylemedi.

Dünkü otobüs yolculuğumdan sonra uzun bir süre otobüse binmeyeceğimi düşünmekle ne kadar yanıldığımı anlayıp, annemin kafamın içinde yankılanan ve asla yabancılarla yolculuk etmememi ve babamınsa güvende olabilmem için her zaman nerede olduğumu bir yetişki-ne haber vermemi öğütleyen sesini duymazdan geldim. Bobbi'nin kafamın içinde konuşan meleğinin sesini bastırmak için çabaladım, çabaladım, çabaladım. Ama bu çok daha zordu.

“Senin iyi olup olmadığını merak ediyor.”

“Hey, doğum-günü veleti, ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Bobbi, sesinde en ufak bir endişe tınısı olmaksızın. Belli ki bu melek Bobbi'yi iyi tanımıyordu.

“Bas git, Bobbi,” dedi Will Junior, ablasını ve beni şaşırtarak. “Bizi rahat bırak yoksa annemle babama kimya testinden D aldığını söylerim.” Ellerini otobüsün kapısına dayamıştı ve peşimden gelmeyi düşünür gibi tek ayağını da ilk basamağa koymuştu.

Bobbi bir amatör tarafından tehdit edilmiş gibi gözlerini devirdi. “Zaten öğrenecekler,” dedi. “Ve muhtemelen şaşırmayacaklardır.”

“Tamam,” diye devam etti Will. “O zaman onlara okulu kırdığın zaman annemmiş gibi okul sekreterini arayıp kandırdığını söylerim.”

“Umurumda mı sanıyorsun?” diye meydan okudu Bobbi.

“*Umurunda,*” dedi şeytani ses ve melek dövmesinin şeytan kuyruğunu büküğünü hayal ettim. “*Gizli silahını kaybetmek hiç hoşuna gitmez.*”

“Hem siz ikiniz ne halt karıştırıyorsunuz?” Bobbi pembe sakızı ağzından çıkardı ve otobüsün yanına yapıştırıp İncil’in i’sini yapışkan şeyle kapladı. Ardından Will’le ikimiz otobüse binerken o da basamağa adımını attı. Ön camdan bakınca Fish’in karanlık bir fırtına gibi kiliseden çıktığını ve beni aradığını gördüm.

“Mibs’in Salina’ya gitmesi gerekiyor ve ben de sağ salım oraya ulaştığını görmek için onunla gideceğim,” dedi Will Junior, Bobbi’ye, bu görevi ona Yüce Tanrı ve Büyük Nebraska Eyaleti vermiş ve tek kelime etmeden ortadan kaybolduğu için Papaz Meeks ve Bayan Rosemary’dan dayak yemeyecekmiş gibi.

“Sen kendini ne sanıyorsun? Mibs’in özel güvenlik memuru mu?” diye bağırdı Bobbi kardeşine. “Aileye bir eyalet polisi yetmiyor mu sence?”

Bir an için, Will patlayacakmış gibi göründü. Gömleğinin üst düğmesini açmamış olsaydı, Will böyle şişmeye başladıktan sonra kendinden patlardı herhalde.

“Kes sesini, Bobbi,” dedi. “Salina sadece yüz elli kilometre uzaklıkta. Oraya gitmemiz fazla zaman almaz.”

Otoparka çıkan Fish bizi görmüştü ve pembe otobüse doğru geliyor, kaldırımın yanındaki çimenler o geçerken helikopter pervanesinin altındaymış gibi dalgalanıp uçuşuyordu. Fish öfkeliydi.

Bobbi’yle ikimiz aynı anda, “Salina’ya *gitmiyorsun,*”

dedik Will Junior'a. Ardından gözlerimizi kısıp uzun uzun birbirimize baktık –Bobbi hâlâ basamakların önünde aşağıda duruyordu, bense şoför koltuğundaydım, Will Junior aramızda dikiliyor, Fish hızla yaklaşıyordu.

Otobüsün eskimiş koltuklarının çoğu kutu ve kasalarla doluydu ve görünüşe bakılırsa daha fazla kutu koymak için arka koltuklardan birkaçı çıkartılmıştı. Bobbi ve Will Junior'ı görmezden gelerek, otobüsün arka tarafına doğru yürüdüm, otobüs Kansas'a ulaşana kadar orada saklanabileceğimi düşünüyordum. Will Junior peşimden geldi, Bobbi de onun peşine takıldı.

“Bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz,” dedi, basamakları patır kütür çıkıp on altı yaşın tüm cesaretini ve kıvılcımını da beraberinde getirerek. “Siz ikiniz kaybolursanız, kimi sorumu tutarlar? Kimin başı derde girer tahmin edin? Benim. Ve eğer başım derde girecekse, iyi bir nedeni olsa iyi olur. Ben de sizinle geliyorum.”

“Asla olmaz, Bobbi,” diye karşı çıktı Will. Ama Bobbi kardeşini susturmak için parmağını yüzüne doğru tuttu.

“Siz çocuklara *birinin* sahip çıkması lazım. Yalnız gitmenize izin verirsem annem babam beni öldürür.”

“Seni her halükârda öldürecekler,” dedi Will. “İkimizi de öldürecekler.”

“Burada neler oluyor?” diye sordu Fish otobüse biner binmez.

Koridorda yığılı kutuların üstüne tırmanıp “Ben eve dönmüyorum, Fish,” diye bağırdım ağabeyime. “Salina

Hope'a gidiyorum. Kansas'a gidiyorum ve babamı bulacağım."

"Bu otobüsle mi?" dedi Fish.

"Evet," dedi Bobbi, alay eden sesinde asi ama neşeli bir tını vardı ve sanki benim tarafımı tutuyormuş gibiydi. "Hepimiz Salina'ya gidiyoruz, Fish-oğlan. Bizimle birlikte akıntıya karşı yüzmekten korkuyorsan, otobüsten inebilirsin." Bobbi, Fish'in omzunun üzerinden otobüsün ön camına doğru hızlı bir bakış attı. "Ama çabuk karar ver çünkü sanırım otobüsün şoförü şu anda kiliseden çıktı ve buraya geliyor."

Hepimiz dönüp bakınca Bobbi'nin doğru söylediğini gördük. Üzgün suratlı şoför elinde İncillerle dolu iki ağır kutuyla birlikte kiliseden çıkıyor ve keyifsiz görünüyordu. Ben, Will Junior, Bobbi ve Fish aramızda bakıştık, otobüsten ilk kaçan kim olacak ya da kim meydan okuyup burada kalacak görmek için bekledik.

Şoför otobüse varmak üzereyken Bayan Rosemary kilisenin kapısında belirdi, bir hapishane gardiyanı gibi otoparka bakınmaya başladı.

"Çabuk! Saklanın!" diye bağırdı Bobbi. "Bizi görmemeli!"

Hepsi panik içinde benim arkamdan eski otobüsün arka tarafına ulaşmak için koşturdu, bu sırada ayakları kutulara takıldı ve İnciller pembe atlama tahtaları gibi yere saçıldı. Birdenbire planımdan şüphe etmeye başladım. Belki de fazla aceleci davranmıştım. Belki de Salina'ya kadar yürümek daha iyi bir fikirdi.

“*Korkuyor,*” diye fısıldadı melek, kulaklarıma.

O anda o küçük dövmenin bana Bobbi’nin ne hissettığını söylemesine ihtiyacım yoktu. Hepimiz aynı şeyi hissediyorduk ve kimsenin başka türlü hissediyormuş numarası yapacak zamanı yoktu. Adamakıllı oturup düşünmeden hepimizi o pembe otobüse tıkmıştım. Artık içimizden biri kargo görevlisi ve Bayan Rosemary’nin önünde otobüsten inecek cesareti gösterip planı mahvetmediği müddetçe, hepimiz bu otobüsteki biletsiz yolculardık. Fakat kimse kaçmak için hamle yapmadı ve bunun için onlara minnettardım.

Pembe İncil kutularının arkasına saklanmış olan herkes, *acaba uyanık mıyız yoksa rüya mı görüyoruz,* diye düşünüyordu. Şoför araca binerken otobüsün arka tarafındaki kutuların arkasına iyice gizlendik. Otobüsün en arkasındaki kutuların arasında bir askeri sedye ve uyku tulumuyla birlikte içinden eşi olmayan çoraplar ve ekstra tulumlar sarkan eski püskü bir valiz bulunca çok şaşırdık. Bunların hemen yanında, yerde yarısı yenmiş bir patates cipsi paketi, atıştırmalık birkaç Slim Jims ve yan devrilmiş bir *National Geographic* dergisi yığını duruyordu –bazıları eğilip bükülmüş ve renkleri solmuş, bazıları yepyeni ve gıcır gıcır.

Fakat en büyük sürpriz Samson’dı.

Samson sedyenin altında kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi top olmuş yatıyordu. Saklanma yerini işgal ettiğimiz sırada, kocaman siyah gözlerini açmış, eskimiş bir dergideki “Güvelerin Tuhaf Alışkanlıkları” başlıklı

makaleyi okuyordu. Fakat otobüsün motorunun gürültüsü aracı titreştirmeye başlayana kadar kafasını kaldırıp bakma zahmetine girmede bile.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, aslında buna gerek olmamasına rağmen Samson'ı sesini çıkartmaması için uyardım; bir an için huysuz, mutsuz kardeşimin *her zaman* sessiz olduğunu ve bu eski otobüsün gürültüsünün içinde duyulabilmek için epey ses çıkartmak gerektiğini unuttum. Tekerler dönmeye başlayınca, otobüs kilisenin otoparkından çıkıp otoyola doğru ilerlerken etrafa çarpıp yuvarlanmamak için hepimiz ne bulabilseysek tutunduk. Fakat az sonra büyük, pembe İncil otobüsü 81 nolu otoyola çıktı ve sağ yerine sola, güney yerine kuzeye saptı –ve birdenbire Kansas'a doğru değil, Kansas'tan uzağa doğru yol almaya başladık.

Bölüm 9

GİDEREK NEBRASKA'NIN DAHA İÇ kesimlerine doğru yol aldığımızı fark edince, Fish'le ikimiz dizlerimizin üstünde doğrulup camdan dışarı baktık. Fish böcek gibi kocaman gözler ve duvar gibi bir suratla baktı: *Şimdi Ne Olacak* ve *Bu-Aptalca-Bir-Fikirdi* der gibiydi.

Belli ki hangi yöne gittiğimizi umursamayan Bobbi, sedyenin üstüne Kleopatra gibi kuruldu, başını eline yaslayıp hâlâ altta yatan Samson'ın üzerine bütün ağırlığını verdi. Bobbi cebinden rulo Bubble Tape sakızını çıkardı, uzunca bir parça kopardı ve ağzına attı. Ardından yığının üzerinden *National Geographic*'in yeni sayılarından birini aldı ve sayfalarını rahatça çevirmeye başladı. Derginin kapağında bir insan kalbi resmi vardı ve soluk renkli

köklerden oluşan kocaman bir karpuzu andırıyordu; bu resmin insan kalbini okulda öğrendiğim o güçlü kastan çok çok kırılğan bir şey gibi gösterdiğini düşündüm. Sonra Bobbi'ye baktım ve onun da aynen böyle olabileceğini düşündüm –hem sert hem de yumuşak. Evinde kendi koltuğunda yatar gibi uzanmıştı sedyenin üzerine. O melek kafamda bir şeyler fısıldıyor olmasa, bana Bobbi'nin de en az bizim kadar gergin olduğunu söylemese, hiç umurunda olmadığını, onun sadece on altı yaşındaki güçlü bir kas olduğunu düşünebilirdim.

Fish sedyede Bobbi'den mümkün olduğunca uzağa, kızın ayaklarının dibine tünemiş, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu. Kanvas ve metalden yatağın üzerinde dengesini korumaya çalışırken, Fish'in büyük-ağabey gözlerinin bana yakıcı bakışlar attığının farkındaydım. Kızgın olduğunu biliyordum. Endişeli olduğunu biliyordum. Kafasında annemle babamın seslerini duyduğunu hayal edebiliyor ve kendini sorumlu hissettiğini biliyordum. En çok da, sırf yanlış yerde on üçüne bastığı için yol açtığı kasırgayı ve verdiği hasarı hatırladığını biliyordum.

Hâlâ bu otobüsün geri dönüp Kansas Salina'ya geri döneceğinden emin bir şekilde yerde oturuyordum, sadece zamanını bilemiyordum. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve yumuşacık sarı eteğimi ayak bileklerime kadar indirdim; kocaman mor çiçek beni gülümsetmeye çalışır gibi yanağımı gıdıklıyordu. Will Junior bu yüzden pantolonu kirleniyor olmasına rağmen yerde

yanımda oturuyordu. Eli elime değmeden yanımda duruyor, hâlâ paket kâğıdına sarılı olan doğum günü hediyemi kucağında tutuyordu.

Otobüs Kansas'tan, hastane yatağındaki babamdan ve beyaz sabunlar ve havlularla birlikte motelde kalan annemle Rocker'tan giderek uzaklaşırken, kafamın içinde Bobbi'nin ispiyoncu meleğinin fısıltısını duyuyordum. Onu duymazdan gelmeye, duymuyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Güneyde yaşadığımız zamanlar, bir keresinde deli bir adam görmüştüm, kasabanın merkezindeki kaldırımında kendi kendine konuşarak elini kolunu sallayıp dolaşan bir adam; kafasının içindeki bir şeyi çıkartmaya çalışıyormuş gibi kafasının yanına vurup konuşuyordu. Sanki kulağına böcek kaçmıştı –ya da gaipten sesler duyuyordu. *Acaba benim de sonum böyle mi olacak*, diye düşündüm. Stresten, dedim kendi kendime, babam için endişelenmemden, yeteneğimin ne olacağı ve onu doğru kullanıp kullanamayacağım için endişelenmemden. Stres insanın aklına tuhaf, çok tuhaf şeyler yaptırıyordu.

Dün, ondan önceki her gün, Kansaska-Nebransas'ta yaşamaya başladığımızdan beri her gün Hebron Ortaokulu'ndaki Ashley, Emma ve diğer çocukların fısıldaşmalarını duymazdan geldiğim gibi, meleğin fısır fısır sesini de duymazdan gelmeye çalıştım. Fakat annem bana bakmadığı sırada ekmek kırıntılarını ocağın altına iteklemem gibi, sesi de kafamın arka tarafına ittikçe, meleğin sesinin altında, otobüsün uğultusunun ve kutuların hışırtı-

tısının altında, Papaz Meeks'in ofisindeki tartışan kadınların hâlâ kafamın içinde olduklarını fark ettim. Carlene ve Rhonda geri gelmişti –ve hâlâ kavga ediyorlardı.

“Adam Tanrı'nın ona verdiği beyni kullanmıyor. Doğru dürüst bir teslimat bile yapamıyor. Bir kutu İncil'i bir yere götürmek ne kadar zor olabilir?” dedi Carlene derin ve çatallı sesiyle.

“Kahve satmak zor değil. O işi yapması gerekirdi,” dedi Rhonda'nın daha yaşlı sesi. *“Oğluma nasıl bakacağını hiçbir zaman öğrenemedin. Sende ne buldu asla anlamayacağım.”*

Sesler otobüsün ön tarafından beynime doğrudan bağlanmış bir interkom aracılığıyla ulaşıyor gibiydi. O otobüse biz çocuklar ve kargo görevlisi dışında hiç kimsenin binmediğini biliyordum ve benim duyduklarımı başka kimsenin duymadığından emindim.

Alnımı dizlerime yasladım ve kafamı iki yana sallayıp tenime değen özel-gün elbisemin uçuk sarı kumaşının dokusuna odaklanmaya, kargo görevlisinin talihsizlikleri yüzünden birbirlerini suçlamaya devam eden yaşlı kadınların dırdırlarını dinlememeye çalıştım.

Otobüs otoyolda hızla ve gürültüyle ilerlerken ne kadar zaman geçti hiç bilmiyordum. Saatler gibi geldi. Tepemdeki camdan dışarı bakınca gökyüzünü görebiliyordum ve telefon direklerinin bir saatin tik takları gibi bitmek bilmeyen geçidini izledim. Hangarlar ve su kuleleri otoyoldaki kasabaların uzaklıklarını anlamamı sağlıyordu ama her dışarı bakacak kadar doğruluşumda, tek gördüğüm aynı bitmek bilmeyen, uyuyan manzaray-

dı –geçen yazdan kalma ölü, kahverengi mısır saplarıyla dolu tarla üstüne tarlalar ve sıra sıra cansız, iskeletimsi sulama araçları; hepsi de toprağın uyanması için baharın gelmesini ve bir bardak su istemek için bekliyordu.

Akşam güneşi alçalıp otobüsün camlarından içeri uzun ve parlak güneş ışıklarını doldurup İncil kutularının üzerinde büyük, dikdörtgen gölgeler vururken, popom uyuşmaya ve bacaklarıma kramplar girmeye başlamıştı.

Aynı sırada Bobbi'nin de canı sıkılmaya başladı. Pis pis sırtarak tek ayağını kaldırdı ve Fish'in sedyenin ucundan tekmeledi. Kendini kaybeden, suratı ekşiyen, yeteneğini kontrol edemeyen gergin ve endişeli ağabeyim kendine daha fazla hâkim olamadı.

Dergiler sinirli, karman çorman, sarı kanatlı bir kuş sürüsü gibi havaya uçtu ve Fish'in öfke rüzgârına kapıldı. Kutu ve kasaların kapakları uçtu ve otobüsün camları buharlanıp Fish'in çılgın esintisinin gücüyle titreşti. Dergiler kafasına düşme tehlikesiyle üzerine uçunca Bobbi kafasını kollarıyla kapattı ve otobüsün sıcaklığı tropik bir hal aldı. Bobbi'nin uçan dergilerden kâğıt kesigi olabileceğini düşünüp yerden Fish'in üstüne atladım. Fish alev gibi bakışlarını Bobbi'ye sabitlemişti. Ağabeyimin omuzlarını tuttum ve onu sertçe sarstım. O korkunç anda, onu tokatlamak, yumruklamak ya da kulaklarını çekmek -fırtına çıkarmasını engelleyecek ne olursa- zorunda kalmaktan korktum.

"Fish!" diye adını tısladım ve çaresizce onu tekrar sarstım. Birden Samson yanımda belirdi. Sakinliğin

kendisi kadar sakindi, yüzünde bir gülümseme, çatık kaşlı bir ifade yoktu, gözünü bile kırpmıyordu. Samson soluk tenli elini Fish'in koluna koydu. Kolunu sıkmadı, çimdiklemedi, ya da koluna vurup tokat atmadı. Samson sadece tozlu parmaklarıyla ağabeyimizin bileği-ne dokundu ve rüzgâr dindi.

Fish ateş saçan bakışlarını Bobbi'den kaçırdı ve Samson'a bakıp beyninde kalan son öfke kalıntılarını temizlemek ister gibi başını birkaç kez salladı.

"Affedersin," dedi öfkeli ve şaşkın bir halde, kıpkırmızı olmuş suratıyla Samson ya da Bobbi ya da kendinden özür dileyerek. Fish'in patlaması esnasında Will Junior yerden kalkmış, kalem setini yere düşürmüş ve üzerine saldıran dergileri tekmelerken kazayla sedyenin altına savurmuştu. Şimdi o ve ablası bana ve kardeşlerime, arka bahçelerine inmiş yeşil ve kötücül uzaylılarmışız gibi bakıyorlardı. Bütün sesler kesildi... yani gerçekten bütün sesler. Etrafın *ne kadar* sessiz... ve hareketsiz olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Otobüs durmuştu. Motor kapanmıştı. Uğultular ve zıplamalar kesilmişti. Kargo görevlisi yumruklarını kalçasına dayamış, elleri belinde, koridorda durmuş bize bakıyordu. Kaybolmuş-köpek ifadesinin yerini biraz daha rahatsız -çok daha öfkeli- bir ifade almıştı.

"Başının *deritte olduğunu biliyor,*" dedi Bobbi'nin meleşti kulağıma.

Baş deritte olan sadece o değil, dedim kendi kendime.

Bölüm 10

KULAKLARI SAĞIR EDEN O sessizlikte, kargo görevlisi bize İncillerin arasında fare yavruları bulmuş da ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı –zehirlese miydi, boğsa mıydı? Bizi kedilere yem mi etseydi yoksa kapana mı kısıtırsaydı? Bize baktı ve biz de nefes almaya bile korkarak ona baktık.

Adam yakasındaki solmuş karanfili çıkarmış ve pembe kravatını gevşetmişti. Kollarını kıvırmıştı ve rengi solmuş tulumunun içindeki dar ve içeri göçmüş göğsünün üstünde kollarını kavuşturduğunda, tartışıp didişen kadınlar Carlene ve Rhonda en sonunda yüzlerini -ya da daha doğrusu yerlerini- gösterdiler.

Adamın sağ koluna çivi gibi dikenleri olan siyah bir

gölün üstüne gösterişli harflerle *Carlene* yazılmıştı. Sol kolunda ise kırmızı bir kalbin içinde *Anne* ve altına da *Rhonda* yazılmıştı. Adamı izlerken isimlerin harfleri girdap gibi dönmeye ve dans etmeye başladı; satırlar kadın suratlarına dönüşmeye başlayınca ise midem taklalar attı. Tartışmaları tekrar başladı.

“Sen onun annesinin, Rhonda. Lester’ı böyle yumuşak yetiştirmeyi nasıl başardın? Adamda cesaret sıfır.”

“Beni suçlama! Lester o işe yaramaz, aptal babasına çekmiş, zayıf adam. Ama belki de Carlene, Lester’ın kuzeninin için dağıttığı o İncillerden kazandığı her kuruşu sana vermesi için diretmeseydin, Lester senin yaşam tarzına yetişmeye çalışmak yerine hayatında bir kez olsun gelişme kaydedebilirdi.”

Pazar günü gazetelerde yer alan çizgi romanların canlanıvermesi gibi, kendi isimlerinin çizgileriyle hareket etmeye başlayan iki kadını izlerken yine başımın dönmeye başladığını hissettim. Dizlerim boşalıp titreyerek bir adım geri attım, kendi kendime yeteneğimin *bu* olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Bu sadece bana yaramaz oyunlar oynayan aklımın işiydi. Babama ulaşmak ve onu uyandırmak zorundaydım çünkü olması gereken *buydu*. Bacaklarım iyice boşalmadan sedyeye oturmak istiyordum ama orada hâlâ Bobbi vardı ve Will Junior yolumu kapatıyordu.

Sonra görüş açımın köşesinde bir hayalet gibi Samson belirdi, şefkatle sırtımı okşuyordu. Artık kendimi düşecek gibi hissetmiyordum ve durmadan konuşan kadınla-

rı gözlerimi kırpıştırıp savuşturdum ve rahatlayıp derin nefesler alarak seslerini biraz da olsa kısmayı başardım.

“S-siz çocuklar b-burada ne arıyorsunuz?” dedi kargo görevlisi, sesi incinmiş ve aksi olmasına rağmen yine de bir kaktüsün tepesinde şarkı söyleyen bir country-western şarkıcısı gibi ahenkliydi. Ne söyleyeceğimizi ya da kimin söylemesi gerektiğini bilmediğimiz için hiçbirimiz konuşmadık.

“Bana sorumu tekrarlatmayın,” dedi adam, hâlâ müzikal ama gergindi, çocuklarla konuşmak onu korkutuyormuş gibi bir hali vardı.

“Aferin, Lester,” dedi Rhonda, adamın sol kolundan. “Onlara gücünü göster.”

“Ah, sanki buna cesareti varmış gibi,” diye homurdandı Carlene. “Önce küçük bir şov yapacak sonra tırsıp geri çekilecek. On dakikaya kalmaz bu otobüsü çocuklar kullanmaya başlar ve ona nereye oturacağını söylerler.”

Güçlkle yutkunarak adama doğru küçük ve temkinli bir adım attım. “Kansas’a dönecek misiniz, bayım? Biz Salina’ya gitmeye çalışıyorduk da.”

Lester kollarını göğsünde kavuşturmuş, duruşunu bozmadan durmak için elinden geleni yaparken zayıf omuzlarının titrememesi için çabalayarak bana baktı. Ağzı, Bobbi’nin sakızından çiğniyormuş da yanlış kelimeler dökülmesini önlemeye çalışır gibiydi. Bana aklının dişlileri diğer insanlara kıyasla biraz daha ağır çalışan biri izlenimi verdi; düşünme başlığı çamaşır makinesinde çektiği için beynine biraz dar gelen bir adam gibi.

“Siz -ocuklar bu o-otobüse binemezsiniz,” dedi adam en sonunda, parmağını bize doğrultup kolunu kaldırırken. Fakat Carlene gülüp Rhonda onu terslerken ve Lester’in cesaret ve g gösterisiyle dalga geçmeye devam ederlerken, parmak titriyordu ve adamın gözle-
rinde gerçek bir öfke ya da kin yoktu.

“Lütfen, bayım.” Bir adım daha attım. “Sadece Salina’ya ulaşmaya çalışıyoruz. Size sorun ıkartmayız ve ayak altında dolaşmayız. Sizinle yolculuk etmemizden bir zarar gelmez ki. Araçta bolca boş yer var. Oraya geri döneceksiniz, değil mi? Otobüsün üstünde yazıyor...”

“Otobsmde -çocuklar olduğu için başım b-büyük derde girebilir,” diye kekeledi Lester ve bir adım geri atıp bize doğrulttuğu parmağa gvenmiyormuş gibi onu terlemeye başlamış koltuk altına soktu. “P-patronum bundan hiç hoşlanmaz. Beni kovar, evet kovar. Aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?”

“Annemle babam şu anda Salina’dalar efendim. Babam hastanede. Bizi onlara götürerek büyük bir iyilik yapmış olacaksınız. Yemin ederim.” Yemin eder gibi elimi havaya kaldırdım; etrafım İncillerle çevriliydi, bu yüzden ciddiye alınacağımı düşündüm. Lester olduğu yerde ileri geri sallandı, omuzları hâlâ kıpır kıpırdı ve dişlileri hâlâ dönüyordu.

“İşte başlıyor. İşte Lester Swan,” dedi Carlene. “Küçük bir kızın karşısında bir mankafa gibi siniyor.”

Rhonda dilini ana bir hayal kırıklığıyla cıkladttı. “Lester’ımı yere sermek için tek bir dokunuş yeterli. Keşke

bana benzeseydi. Bu çocuklara günlerini gösterirdim.”

Elimi indirip bir adım daha attım, Lester Swan fazla yaklaşsam onu ısırمامdan korkar gibi bir adım daha geriledi.

“Lütfen, bayım?”

Lester sağ elini seyrek saçlarının arasında gezdirdi, saçların altındaki kel kafasını kaşıdı ve bir tutamı çirkin bir ördek yavrusunun tüyleri gibi havaya dikti; Carlene gözlerini devirip adamın hareketiyle birlikte aşağı yukarı sallandı. Bir an için Lester’ın bizi o an otobüsten aşağı atacağını, bomboş bir arazinin ortasındaki otoyolda bırakıp gideceğini düşündüm. Fakat tuhaf ve sessiz bir bekleyişin ardından, o an geçti ve Lester omuzları iyice çökmüş halde kendini en yakın koltuğa bıraktı.

“Nereden geliyorsunuz?” diye sordu cesaretinin son kırıntısını da kaybetmiş ve bunun farkında olan bir adamın üzgün sesiyle.

Bölüm II

ANLAŞILAN LESTER SWAN YANINDA konuşacak birilerinin olmasından hoşlanıyordu. En öndeki eski püskü koltukları boşalttı, hepimizi otobüsün ön tarafına oturtup otobüsü sürmeye koyuldu. Bobbi ve Will Junior şoför koltuğunun arkasında oturuyordu ve biz Beaumont çocukları ve etrafımızda gerçekleşen tuhaf, çok tuhaf olaylar konusunda endişeli görünüyorlardı. Fish'le ikimiz koridorun sağ tarafında oturuyorduk ve yola koyulmak için sabırsızlanıyorduk. Samson arka tarafta kalmayı tercih etmiş, patates cipsi paketi, Slim Jims ve dergi yığınıyla birlikte sedyenin altına kıvrılmıştı.

“Bu yaşlı kurtun pistonları arızalı ve k-karbüratörü eskimiş olabilir ama hâlâ gidecek yolu var,” dedi Lester,

büyük, pembe kargo otobüsü hakkında çene çalmaya başlayıp. Otobüsün hassas ve çitkırıldım olduğundan ve sürekli bakıma ve ilgiye ihtiyaç duyduğundan bahsetti. “Tabii saatte seksen beş kilometre hızı g-geçmemeye özen gösteriyorum.” Lester suratını ekşitti, bunu *yapmadığı* zamanları hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. “Seksen beşi geçersen, bu eski o-otobüsün pili bitiyor. Bir keresinde...”

“Salina’ya ne kadar kaldı?” Fish sabırsızca Lester’ın sözünü kesti. “Babamız kötü durumda. Oraya en kısa zamanda varmamız gerek.” Annemin kelimelerini hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı ve mideme kramplar girdi: *Doktorlar bekleyip göreceğiz diyor*. Will ve Bobbi de bu otobüse neden bindiğimizi hatırlayıp huzursuzca yerlerinde kıpırdandılar.

“Eh,” dedi Lester, cümlenin ortasında mental yol haritasını değiştirmek zorunda kalmanın endişesiyle canı sıkılmıştı. “Bir düşüneyim. Saat beşten ö-önce Bee’de olmalıyım.” Bir elini direksiyonda tutan Lester tulumunun cebinden kayışı kopmuş bir saat çıkardı.

“Lanet olsun!” dedi, saate bakarken az daha yoldan çıkacaktı. “Geç kaldım.” Lester gaza abanınca otobüsten bir uğultu yükseldi. Az önce fazla hızlı giderse pembe otobüsün bozulduğuyla ilgili anlattıklarını hatırlayınca Fish’le ikimiz Lester’ın omzundan hız göstergesine endişeyle bakmaya başladık.

“Peki sonra,” diye devam etti Fish. “Bee’den sonra? Orada işin bitince Salina’ya dönecek misin?”

“Hım?” Lester, dinlemiyormuş gibi dikkati dağı-
nık bir halde Fish’e baktı. “Bee’den sonra? Hayır,
Wymore’a gitmem lazım, sonra bir hanım arkadaşşıma
para ö-ödemek için Manhattan’a uğrayacağım –kadının
kuzeni Larry benim p-patronum ve parayı götürmezsem
çok sinirleniyor. *Ondan* sonra, Salina’ya döneceğiz.”

Bobbi koltuğunda öne eğilmiş, Lester’ın koltuğuyla
aralarındaki bariyerin üstünden adama çatık kaşlarla
bakıyordu. “Tüm bunlar ne kadar sürecek? Tam olarak
ne zaman geri dönmeyi planlıyorsun?”

“Ah, en geç yarın akşamüzeri, sanırım,” dedi Lester,
eyaletler arası yoldan çıkıp daha da kuzeye, Salina’dan
uzağa, küçük, kırsal bir otoyola saparken.

“Yarın mı?” diye bağırdık hepimiz aynı anda.
“*Yarın mı?*”

“Çok geç!” diye bağırdım.

“Y-yapabileceğim bir şey yok,” dedi Lester, konu-
mayı sonlandırmaya çalışarak. “İşimden olamam. Şimdi
g-geri dönersem, kesin kovulurum. Sonra ne İncil kalır,
ne o-otobüs, ne de zavallı yaşlı Lester için bir gelecek.”

Güçlkle yutkundum, aşağı tükürsen sakal yukarı
tükürsen bıyık dedikleri o zor durumu ilk kez yaşıyordum
ve gerçekten ne zor bir şey olduğunu anlamıştım. Hiç
tanımadığım bir adamdan benim için işini riske atmasını
nasıl isteyebilirdim? Ama aynı zamanda, babamın yanına
gitmek için bir gün daha nasıl bekleyebilirdim?

“Yarın. Harika.” Bobbi dönüp bana baktı, gözlerini
pörtletip bıkkın vudu ışınları saçtı. “*Yarın,*” diye tekrar-

ladı bir kez daha, kafasını sallayıp koltuğuna yaslandı.
“*Muhteşem.*”

Fish ve Will Junior da bana bakıyordu. Ezilip büzü-
lerek koltuğumda sindim, bu yeni durum karşısında
kendimi sefil ve bezgin hissediyordum. Will’in bana
çarpık bir gülümsemeyle baktığını görünce şaşırdım ve
kendimi daha iyi hissettim. Otobüsteki herkesin içinde
eğleniyormuş gibi görünen tek kişi Will’di.

Nebraska’nın minnacık Bee kasabası ancak sarı çizgili
bir yabanarısı kadardı; gözlerinizi fazla yavaş kırparsa-
nız yanınızdan vız diye geçip gidebilirdi. Durumumuz
yeterince kötü değilmiş gibi, bu minnacık kasabaya
vardığımızda işler daha da berbat ve saçma bir hal aldı.

Bee’de sadece tek bir kilise vardı. Bir akordeonu
anımsatan şekilde kutu gibi ve açılı bir mimarisi vardı
ama kilisenin camları karanlıktı ve kapıları kilitliydi.

Lester Swan bir saatine bir güneşe baktı -güneş artık
ufukta hayal meyal görünüyordu- kapıları zorladı ve
yan kapiya giden parlak yeşil, suni çim halıyı takip etti.
Kilisenin beton basamağına oturdu ve kafasını kaşıdı.
Lester’in son başarısızlığı karşısında dırdır edip tartış-
maya başlayan Carlene ve Rhonda’yı dinlememek için
yanından uzaklaştım. Bu iki kadın beni rahatsız ediyor-
du, çok aksilerdi. Kendi annemi düşündüm ve Lester
için üzüldüm. Rhonda’nın sesi bir anne sesi gibi değildi.
Elbette benim annem ekstra-özel, diye hatırlattım kendi
kendime. Benim annem kusursuzdu.

“Ben senin yaşındayken yeteneğimi anlamam aylarımı almıştı,” demişti annem bir gün bana. Mutfaktaydık, ben, annem ve Gypsy bir aradaydık ve annem bana kusursuz bir turta hamuru yapmayı öğretmeye çalışıyordu. Fakat benim hamurum kusursuzluktan çok uzaktı. Gypsy, annemin arkası dönükken, parmaklarını küçük, yumuşak hamur topuna daldırıp minik parçalar koparmak ve yemekle daha çok ilgileniyordu.

Hamurum ya topak topak olup dağılıyor ya da yapış yapış olup cıvıyordu; hamuru toparlayıp tekrar tekrar açmaya çalışıyordum; annemin hamuru ise tertemiz ve kolay bir şekilde toparlanmıştı ve kalıbın zeminine ipek gibi yayılıyordu –kusursuzluğun kendisi kadar kusursuz.

“*Nasıl* anladın, anne?” diye sormuştum, un burnumu gıdıklayıp merdanemle başında dikildiğim masanın kenarından kar gibi dökülürken. “Yeteneğini nasıl anladın? Kusursuz olduğunu ilk ne zaman anladın?”

Annem masanın üstündeki dağınıklığa baktı ve güldü; sesi havanın açık olduğu bir günde, Hebron’da çalan çanların sesi gibiydi. İlk başta annemin benim yaralı bereli hamur topuma güldüğünü sandım, sonra annemin böyle bir şeyi asla yapmayacağını hatırladım. Mutfak sandalyelerinden birini çekip oturdu, merdanemi masaya bıraktı, unlu ve tozlu ellerimi avuçlarına aldı. Bana bakıp tatlı tatlı gülümsedi.

“Ben kusursuz değilim, Mibs. Kimse kusursuz değildir. Sadece yaptığım işleri doğru yapmak gibi bir yeteneğim var. Belki bazen size kusursuzmuşum gibi geliyor

olabilir. Ayrıca,” diye devam etti, ellerimi sıkarken gülümsemesi hafiften kaybolurken, “insanların her şeyi doğru yapan bir insanla vakit geçirmeyi nasıl sevmediklerini bir bilsen şaşırabilirsin. Böyle olmak her zaman kolay değil.”

Annemi başımla onayladım. Bana sarıldı. Onunla vakit geçirmek istemeyen birini hayal edemiyordum.

“Çoğu açıdan Mibs, biz Beaumont’lar da aynı diğer insanlar gibiyiz,” dedi annem, beni bırakıp hamuruma biraz daha un eklerken. Daha önce de ondan çok kez duyduğum kelimeleri tekrarlardı. “Doğarız ve bir süre sonra ölürüz. Arada geçen zamanda, mutlu oluruz ve üzülürüz, aşkı hissederiz, korkuyu hissederiz, yemek yeriz ve uyuruz ve herkes gibi bizim de canımız yanar.”

Kilisenin kenarından yürüyüp toz toprak yola çıkarken annemi düşündüm, kafamdaki seslerin giderek kaybolması beni rahatlattı ve akşam performansları için hazırlanan cırcır böceklerinin korosunu dinledim, *belki de onları ben uyandırmışım*dır, diye düşündüm. Taşları tekmeledim, yolun karşısına geçtim ve bir zamanlar tepesinden aşağıya bir kamyon dolusu beyaz boya dökülmüş gibi görünen, kepenkleri eskimiş ve yıkık dökük bir eve doğru yürüdüm. Fish, Samson’la birlikte otobüsteydi; hâlâ barut gibiydi ve surat asıyordu ve şu anda en az küçük kardeşimiz kadar sessiz ve huysuzdu. Bobbi otobüsten inmiş sakızından kopardığı yeni parçayı çiğniyor ve kendi kendine söyleniyordu; bu yüzden hepimiz ondan uzak duruyorduk.

Eski evin verandasına dikkatlice bir adım attım, *bir zamanlar buraya bir salıncak koysalarmış harika bir yer olurmuş*, diye düşündüm. Kansaska-Nebransas'taki evimizde salıncak olmadığı için, babam bizi Hebron'daki parkın Dünyanın En Büyük Salıncağı'na götürürdü. Bu salıncağa aynı anda on beş kişi oturabiliyordu. Babam bütün aileyi steysin-vagon arabasına doldururdu ve pazarları öğleden sonra hep birlikte verandası olmayan o uzun ve çılgın salıncakta oturmak için Rocket'ın çıktığı kıvılcımla parka doğru yola koyulurdu.

"Hayal gücünü kullan, Mibs," derdi babam, ben verandası olmayan bir salıncağın salıncak sayılmayacağını söyleyip huysuzluk yapınca. "Gözlerini kapat ve böyle büyük bir salıncağı koymak için ne büyüklükte bir ev gerekirdi hayal et." Babamın dediğini yapardım, fakat gözümde canlandırıdığım tek yer evimizdi.

"Güzel bir banliyö evinde oturup düşünmek ve gökyüzünden geçen bulutları izlemek için bir yer olması gerekir," demişti babam bana. Babam kendi salıncağımızı yapmak istiyordu, yapılacak önemli işler listesinin ilk maddelerinden biri buydu. En kısa zamanda babamın yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Henüz yapılacak listesini tamamlamadan ona bir şey olmasına izin veremezdim –hayallerimizi bırakıp gitmek istemezdi. Hep birlikte oturabilmemiz için o salıncağı yapmak isterdi.

Veranda gıcırdadı ve çıtırdadı. Arkamı dönüp bakınca Will Junior'ın da arkamda, verandada durduğunu

gördüm. Daha önce yaptığı gibi yakınımı gelmemişi. Şimdi elleri ceplerindeydi ve daha önce hiç kız görmemiş gibi bana bakıyordu.

“Neler oluyor, Mibs?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim, yüzüne bakmadan.

“Yani, belki bana otobüste Fish ve o fırtınayla ilgili olanları anlatsan iyi olur,” dedi Will Junior, hâlâ beni inceleyerek.

Elimi verandanın tırabzanında gezdirdim, eski gri ahşabı dantelimsi kıymıklarla kaplayan soyulmaya başlamış boyaya dalgınca dokundum. Hâlâ Will Junior’ın gözlerine bakamıyordum.

“Sana ne anlatmamı istediğini anlamıyorum,” dedim, tam olarak ne duymak istediğini ve ona asla söyleyemeyeceğimi bilerek kendimi bir yalancı gibi hissettim. Yüzüne bakacak cesareti topladığımda, Will’in gözlerinin, bandonun sokağın köşesini dönmesini bekleyen küçük bir çocuk gibi ıslıl ıslıl ve meraklı olduğunu gördüm.

“Sende bir farklılık olduğunu her zaman biliyordum, Mibs Beaumont ve ağabeyinde de,” dedi Will Junior. Omuzlarımı silktim, onu onaylamadım ama karşı da çıkmadım.

“Beni yanlış anlama –bu yanını seviyorum,” diye ekledi Will şaşkınca, bir adım daha yaklaşırken.

Şaşkın ve utanmış halde, hiç konuşmadan o veranda durmaya devam ettim, ta ki sessizlik beni kaşındırma-ya ve huzursuz etmeye başlayana kadar. Konuyu de-ğiş-

tirmenin bir yolunu bulmak için çaresizce çabalayarak birden karşı atağa geçtim ve sinirle sordum, “Sana neden Will Junior diyorlar ki? Babanın Will Senior olmadığını biliyorum. Adı William bile değil, tanrı aşkına.”

Bana şeytansı bir ifadeyle sırttı. “Belki de sırrı olan bir sen değilsindir, Mibs.”

Çocuğu baştan ayağa süzdüm ve nedense, ona gülümsemeden edemedim ve yanaklarıma ateş bastı.

“Sanırım bununla yaşayabilirim,” dedim en sonunda, aramızda bir anlaşmaya varmışız gibi. Sırlarımız sır olarak kalacaktı.

Will Junior tek elini cebinden çıkardı. Hediye paketi yapılmış kalem setini elinde tutuyordu. Onu otobüste yerden almış, şimdi de bana uzatıyordu. Parlak ambalaj kâğıdının bir tarafı yırtılmıştı ve hırpalanmıştı.

“Hâlâ doğum günün, sonuçta.”

Hediyeyi Will’den aldım ve daha da kocaman gülümsemem. Haklıydı. Hâlâ doğum günümdü ve daha tek bir hediye bile açmamıştım. Tek parmağımı yırtıktan içeri soktum ve kâğıdı yırttım. Fish’ten gelmediğini umduğum bir esinti kâğıdı elimden havaya uçurup, yola, bizden uzağa sürükledi. Kutuyu açınca, parlak gümüş gövdeli ve yuvarlak kapaklı, ince uçlu ve havalı iki adet tükenmez kalemle karşılaştım. Kutuyu verandanın tırabzanına koydum ve kalemlerden birini aldım.

“Kâğıt uçmasaydı bir şey yazmayı denerdim,” dedim. Will Junior kolunu nazikçe uzatıp evlenme teklif eden yetişkin bir adam gibi, ayaklarımdan dibindeki çatlamış

ve pul pul dökülen tahtaların üstünde diz çöktü. Tek elini bana uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. Üzerine yazmam için bana elini sunuyordu.

Gerilerek elini avcuma aldım. Mavi mürekkep Will Junior'ın tenine pürüzsüz ve kolayca aktı ve az sonra, gülümseyen bir güneş çizmişim bile. Gülümseyen güneş uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıp boğazını temizleyince, geri çekildim, verandanın yerinden çıkmış tahta parkelerinden birine takıldım ve popomun üstüne düştüm.

Güneş uyandığı gibi şimdi söyleyecek bir şeyi de vardı.

Bölüm 12

MAVİ MÜREKKEPLİ GÜNEŞ TEK kelime edemedi, yerden kalktı ve Will Junior'dan ve yıkık dökük evden uzağa koştı. Suni çimlerde duran Lester Swan, Bobbi ve sakız balonunun yanından koşarak geçti. Basamakları tırmanıp otobüse bindi, Fish'in yanından koşarak geçti. Suratını asmış, ön koltukta oturuyordu. Otobüsün arka tarafındaki sedyenin altına girdi, beni bekliyormuşçasına tek bir soru sormadan ya da kelime etmeden kenara kayan Samson'un yanına kıvrıldı. Parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve hım, hım, hım, hım, hım demeye başladı.

İşe yaramıyordu. Hâlâ hepsini duyabiliyordum. Bana ne olduğunu merak eden Lester ve Bobbi otobüse binin-

ce, Carlene, Rhonda ve şeytan kuyruklu meleğin sesleri kafamın içindeydi. Ama şimdi yeni bir ses de duyuyordum, gülümseyen mavi güneşin sesi, Will Junior otobüse binerken sesi bir çan gibi giderek artıyordu.

“Sırrına karşılık bir sır... Will’in bir sırrı var. Sırrı bilmek ister misin?”

Başka ne yapacağımı bilemeyerek, “Elini yıkamalı-sın, Will Junior!” diye bağırdım. Ama sesim, kafamdaki sesleri bastırıp sessiz otobüsün içinde yankılanınca bu söylediğim bana bile aptalca gelmişti. Will’in sırrını bilmek istemiyordum. Bilmemem gereken şeyleri bilmek istemiyordum.

“Mibs? İyi misin?” Will otobüsün koridorundan bana doğru gelirken, o gürültücü mavi güneş ışığının sesi giderek yükseliyordu.

“Will’in bir sırrı var...”

“Yaklaşma bana!” diye bağırdım ona.

Halimi gören ve ne olduğunu öğrenme zahmetine girmeyen Fish, Will Junior’ı yakaladı, kendine çevirdi ve yumruğunu gözüne sertçe ve hızla indirdi. Will darbeyi aldı, koridorda geriye doğru sendeledi, Bobbi de arbedeye katıldı, koltukların üstüne tırmanıp Fish’in üstüne atladı ve tırnaklarıyla yanağını tırmaladı.

Bobbi’yi umursamayan ve Will Junior’ı yakalamaya çalışan Fish, “Kız kardeşime ne yaptın? Ona ne yaptın?” diye haykırdı.

“Will’in bir sırrı var... Sırrı bilmek ister misin?”

“ELİNİ YIKA, WILL JUNIOR!” diye çılgık attım,

arbedeyi ve kırılan cam sesini bastırmak için sesimi iyice yükselttim. Ağabeyimin basınç sistemi giderek büyürken, Fish'e yakın olan camlar çatlayıp kırılmaya ve Fish'in fırtınası hız ve güç kazanırken, çatlaklar camın üstünde örümcek ağı gibi yayılmaya başladı. Camlardan önce biri, ardından diğeri dışarı doğru patlayınca Bobbi çığlık attı ve Lester haykırdı. Her patlayan camla eğilip dans eden, suratını buruşturup irkilen Lester iki çocuğu da yakalarından tuttu ve otobüsünden dışarı sürükledi. Bobbi de peşlerinden gitti.

"...sırrına karşılık bir sır..." Ses artık daha kısıktı ama yine de o mürekkep güneş beynimin içinde kafa şişirmeye devam ediyordu. Sedyenin altından çıkıp en yakın kırık camdan dışarı baktım.

"Lütfen, Will, git ve şu mürekkebi elinden çıkart!" diye bağırdım, beni anlamayacağını bilerek. Artık otobüsün dışında olan Fish'in rüzgârı otoparkta ve kilisenin etrafındaki ağaçların arasında esiyordu. Tepemizde siyah bir fırtına bulutu toplanıyordu ve çisil çisil bir yağmur toprağı taşlamaya başlamıştı. Büyük bir su kütesinin yakınında olmamamız iyiydi yoksa Bee'nin üzerindeki fırtına Fish'in en korkunç kasırgasıyla kapışabilirdi.

Otoparka saçılan kırık camlara çatır çutur basan Fish birden Lester Swan'la mücadeleyi kesti ve camdaki yüzüme baktı. Çığlıklar atıp kulaklarımı tıkamama ve mutfak musluğundan damlar gibi yanaklarıma akan gözyaşlarıma baktı, söylediklerimi sonunda duydu ve beni dinledi. Fish birdenbire ikiyle ikiyi toplayıp çoğu

insan ancak dört elde edecekken, yirmi yedi elde etmiş gibi benden hızla Will Junior'a döndü. Fırtına dinmeye başladı, Will'i bileğinden yakalayıp avcundaki mavi mürekkepten güneş resmine baktı. Ağabeyim o resimden son kez kafasını çevirip kırık camla çerçevelenmiş üzgün suratıma baktı. Ardından, üzüntümün on üç yaşına basan Beaumont'ların başına gelen beklenmedik olaylarla ilgili olabileceğini anlayıp yapması gereken şeyi yaptı.

Will'in bileğini hâlâ sımsıkı tutan Fish uzun bir saniye boyunca ağzını hazırladı ve Will Junior'ın eline kocaman, yoğun ve sulu bir tükürük bıraktı.

"İyyy, arkadaşım!" Will tiksinererek bağırdı. "İğrençsin!" Will elini çekmeye çalıştı ama Fish onu sıkıca tuttu, tükürüğü yaydı ve kocaman bulanık bir leke kalınca ya kadar mürekkeple karıştırdı. Avcundaki leke, Will Junior'ın Fish'in yumruğunu indirdiği gözünde oluşmaya başlamış kocaman mavi-siyah morluğu andırıyordu.

"Bırak artık!" dedi Will, boşta kalan yumruğuyla Fish'e vurup.

Fish'in tükürüğüyle kafamdaki yeni ses gargaraması sesler çıkarmaya başladı, "sır" w "siir" e, "siir" ise "suur" a dönüştü ve "suur" da banyo deliğinden giden su gibi kaybolup Will Junior'ın sırrının sır olarak kalmasını sağladı. Böylece kafamda sadece üç ses kaldı.

Lester Swan çocukları ayırmak ve Bobbi'yi sırtından atmak için elinden geleni yapıyor, kırık camların üstünde âdeta buz pateni yapıp kayıyordu. Fish yüzümdeki

kasların gevşeyip omuzlarımın normal hizasına düştüğünü görünce -gözlerimdeki rahatlamayı görünce- geri çekildi, Lester'ın elinden kurtuldu ve Will'in yumruklarından kaçtı. Fish o mürekkebi Will Junior'ın elinden *neden* çıkartması gerektiğini bilmiyor olabilirdi ama *benim* için önemli olduğunu biliyordu ve ona minnettardım. Bazen ağabeyinizin olması iyiydi.

Midesi bulan ve şüphelenen Will Junior ıslak elini pantolonuna sildi. Gömleği pantolonundan tamamen dışarı çıkmıştı ve moraran gözünün üstüne düşen saçları darmadağındı.

Will'in bana verdiği şık ve zarif kalemi hâlâ sıkı sıkı tuttuğumu fark ettim. Kurşundan yapılmış gibi ağırdı. Kalemin kapağını kapattım ve eteğimin derin ceplerinden birine koydum; kutuyu ve diğer kalemi yıkık dökük evde bırakmıştım. Yorgun düşmüştüm ve artık bir genç kız olmak çok da hoşuma gitmemişti. Güneşin son ışınları da akşamın derin mavisine teslim olurken, otobüsün zeminine yığıldım, düşünmemeye ve dinlememeye çalıştım.

"Lester bu sefer nasıl bir işe bulaştı böyle?" diye mırıldandı Carlene, gözlerimin arkasında bir yerden.

Ve Rhonda dilini cıklatarak cevap verdi, *"Her zaman-ki gibi belaya, elbette. Her zamanki gibi belaya bulaştı."*

Bölüm 13

LESTER SWAN HERKESİ OTOBÜSE doldurup birbirinden uzak yerlere oturttarak camlardaki hasarı kederle incelerken, Tanrı'yla bir anlaşma yapmaya çalıştım. Fasulyelerimin hepsini hiç şikâyet etmeden yiyeceğime, iyi bir insan olacağıma ve pazar okulundan sonra üstü pudra şekeri kaplı donutlardan yarım parçadan fazla asla ama asla almayacağıma yemin ettim. Yeter ki yakınımda teninde mürekkep olan biri olduğunda sesler duymayayım –özellikle de insanların kendilerine saklamayı tercih ettiği sırları ve duyguları paylaşmak için ısrar etmeyen sesler.

Babam kaza yaptığından beri bir kez bile ağlamamıştım ama şimdi, bu kocaman pembe otobüste bir

kez ağlamaya başlamıştım ve duramıyordum. Her şey paramparça ve umutsuz görünüyordu. Ya tüm bunları bir hiç uğruna yaşıyorduksak? Ya babam çoktan iyileşmiş ve yatağında oturmuş gülüyor ve annem ve Rocket'la sohbet ediyorduksa? Veya ya babam daha kötü olduysa ve hatta...

En beter korkularımı aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak daha da şiddetle ağlamaya başladım. Samson neredeyse tamamen boşalmış olan patates cipsi paketi ve boş Slim Jim ambalajlarıyla birlikte sedyenin altından çıktı. Yerde yanıma oturdu, tek kelime etmeden son tuzlu cips kırıntısını benimle paylaştı ve elini nazikçe koluma koydu.

Benim utangaç ve karanlık Samson'ımda ne vardı bilmiyorum ama dokunuşu insanı her zaman rahatlatırdı. Bazen bazı kişilerin yeteneklerine erken yaşta kavuştuklarını biliyordum. Annemin ağabeyi Autry dayının beş yaşındaki ikiz kızları oyuncak atlarını yerden birkaç santim havalandırıp atlıkarıncanın atları gibi aşağı yukarı hareket ettirebiliyordu. Fakat kuzenlerimizin dışında, bu gibi vakalar nadirdi. Belki de kızların ikiz olması bir ayrıcalıktı ve ortak bir yetenekleri vardı.

Belki de Samson'ın güç veren dokunuşu sadece sıradan bir insan sihriydi, dürüst ve samimi bir insanın bir başkası için duyduğu endişeden gelen bir sihir. Nedeni ne olursa olsun, Samson'ın koluma koyduğu küçük eliyle, gözlerim çok geçmeden kurudu.

"Bu yarım akıllı aptalın aklından ne geçiyor? Lester'in

kafasını bir doktora göstermesi gerek,” diyordu Rhonda, Lester’ın sol kolundan. “*Benim oğlum nasıl olur da böyle bir pısrık biri olabildi?*”

“*Tek yapması gereken bu pis çocukları yolun kenarında indirmek; aynı Lester’ın uyuz köpeği en sevdiğim kırmızı ayakkabımı kemirdiği zaman yaptığım gibi,”* dedi Carlene sağ koldan. “*Ama o ne yapıyor, hatalarını mazur görüyor ve kafalarını okşuyor.”*

Lester’ın annesi Rhonda’yı pek umursamadığımdan emindim ve Carlene de hiç umurumda değildi. Fakat Lester Swan’ın onların isimlerini tenine dövme yaptırmış olmasına bakılırsa onlara karşı güçlü duyguları olmalıydı. Bana kalırsa bu ikisi itilip kakılamayacak kadar ağır kadınlar olmalıydı. Dizlerimin üstünde doğrulup giderek azalan ışıktaki, koltukların ve kutuların üstünden Lester’ın şoför koltuğunun altına eğildiğini, ardından elinde tuttuğu kırmızı, paslı ve eski püskü ilk yardım çantasıyla zafer kazanmış gibi arka tarafa yürüdüğünü gördüm. Kutuyu Bobbi’ye verdi ve Bobbi adam ona ölü bir sıçan vermiş gibi suratına baktı.

“Bununla ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Bobbi.

Lester ilk yardım çantasını gösterirken kem küm edip hımladı. “Ben camları k-kapatmaya çalışıp t-tekrar yola koyulurken belki sen de ç-çocuklara pansuman yaparsın?”

“Ben *pansuman* yapmam,” dedi Bobbi, dudağını büküp alaycı bir sesle. “Neye *benziyorum?* Hemşireye mi?”

“Hayır, sadece en büyükleri gibi duruyorsun,” dedi Lester çarpık bir gülümsemeyle fakat omuzları yine gerildi, bu defa neredeyse kulaklarına kadar yükseldi. Karşısındakinin onu dinlemesi için nasıl görünmesi gerektiğini bilemiyormuş gibi kollarını göğsünde bir kavuşturdu bir çözdü.

“Hepsi Mibs’in suçu. O pansuman yapsın,” dedi Bobbi, ilk yardım çantasını Lester’a geri uzatıp.

Yine omuz titremesi. Lester kutuyu ondan geri aldı ve otobüsün arkasına doğru bakıp en arkadaki koltuğun arkasındaki benimle göz göze geldi. Akşam karanlığında bile, boğulmak üzere olan bir adamın bakışını görür görmez tanırdım. Lester, Bobbi’nin tutumu karşısında iyice sinerken Carlene ve Rhonda’nın dırdırlarını daha fazla dinleyemezdim. Belki de bu Tanrı’ya ne kadar iyi olabileceğimi göstermenin, O’na bana bir şans vermesine degeceğini, belki de önemli günümde başıma gelenlerden daha iyisini hak ettiğimi anlamasının bir yoluydu.

Ayağa kalkıp otobüsün ön tarafına doğru yürüdüğümde ve hıçkırıp tuhaf ve üzgün bir gülümsemeyle ilk yardım kutusunu ondan aldığımda Lester çok minnettar görünüyordu. Ne de olsa Bobbi bu fazla kızarmış tırşumsu durumdan benim sorumlu olduğum konusunda haklıydı. Doğum günüm ya da doğum günümden ötürü yaptığım tercihler olmasaydı, işler farklı olabilirdi. Bazen bir tercihin sonucunun yeni bir yeteneği tahmin ya da kontrol etmek kadar zor olabileceğini öğreniyordum.

Lester nafile bir çabayla kırık camları kapatmaya çalışırken ilk yardım kutusunun kapağını açtım. Camlardan üçü tamamen patlamıştı ve dördüncü de yoldaki ilk tümsekte çerçevesinden düşecek gibi görünüyordu. Lester ağlamak üzereydi ve sonunda delikleri kartonla kapatmaya çalışmaktan vazgeçti ve motoru çalıştırdı, gürültülü motorun sesi hâlâ kafamın içindeki sesleri bastırmaya yetmedi.

“Bu Lester yok mu...” dedi Rhonda.

“Aptal adam...” dedi Carlene.

“Senden hoşlanıyor mu yoksa senin bir ucube olduğunu mu düşünüyor emin değil,” dedi Bobbi’nin sesi sıkın gelen meleği.

“Ben ucube değilim, Bobbi,” dedim, inatçı bir şekilde gazlı bezleri ve kurumuş, işe yaramaz antibakteriyel ıslak mendilleri kutudan çıkartırken.

“Ne?” dedi Bobbi bana dönüp. *“Ne dedin sen?”*

Güçlkle yutkundum ve bir şey söylemedim, ağzımı sıkı, sımsıkı kapalı tutmam gerekirken yüksek sesle düşündüğümü fark ettim. İlk yardım kutusundan tozlu bir buz torbası çıkardım; soğuması için bükmeniz gereken türlerden ve buna odaklandım. Bobbi’nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, beni tuhaf ve boş mideli bir kurbağa gibi kesip biçmeye çalışıyordu. Buz torbasını çatırt diye büküm ve küçük plastik poşete soğukluğun yayılmaya başladığını hissettim. Arkama dönüp üç sıra geride mor bir gözle oturan Will’in yanına gittim.

Lester virajları kimi zaman fazla hızlı kimi zaman

fazla yavaş alırken, kırık camlardan içeri bahar akşamının havası doluyordu. Lester otoyola çıkarken otobüs uğuldayıp inledi, kutular, dergiler ve İnciller yerlerinden kaydılar. Sendeleyle sendeleyle Will'in yanındaki koltuğa ulaşmayı başardım, gözüne koyması için buz torbasını amaçladığımdan daha sert bir şekilde ona uzatırken az daha burnuna vuracaktım.

"Özür dilerim," dedim, hoplayıp zıplayan otobüsün koridorunda hızla geri çekilmeye çalışırken. Fakat Will Junior elimi tuttu ve beni yanındaki koltuğa çekti. Buz torbasını dikkatlice gözüne bastırdı ve suratını buruşturdu. Elimi tutmaya devam ederek iyi olan gözüyle bana baktı.

"Kızgın değilim, Mibs," dedi. Buz torbasını burnuna doğru ittiğim için mi kızgın değildi yoksa Bee'de yaşananlar için mi bilemedim. İkincisi için olmasını umuyordum.

"Ben ucube değilim," dedim.

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Hayır ama belki öyle düşünüyorsundur."

Will duraksadı, plastik torbayı kucağına bıraktı, ablasına baktı, ardından beni DNA'larım kadar görmeye çalışır gibi inceledi.

"Bobbi öyle mi düşünüyordu?"

"Bobbi'nin Fish'in yüzündeki tırmıklarını temizlemeliyim," dedim, Will'in sorusundan kaçıp ayağa kalkmak için hamle yaparak. Ama elimi sıkıca tuttu.

"Bobbi öyle mi düşünüyordu? Senin bir ucube olduğunu mu düşünüyordu?"

“Belki.”

“Bunu nerden biliyorsun, Mibs?”

Omuz silktim.

“Nasıl *bilebiliyorsun*? Söyle bana Mibs, elime o resmi çizdiğinde ne oldu? Neden korktun? Ve Fish nasıl fırtına çıkartabiliyor? Onun yaptığını biliyorum –o olmalı.” Will bana biraz daha yaklaştı. “Sadece bilmek istiyorum...”

Will’in yüzünde yine o meraklı ifade vardı. Sırrımı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

“Söyle bana, Mibs. Siz Beaumont’ları özel kılan nedir anlat.”

Bölüm 14

AİLEMİ BU KADAR ÖZEL kılan neydi? Tek bildiğim farklı olmanın damarlarımızda dolaştığıydı. Büyükbabam yıllar önce, Büyükanne Dollop öldükten hemen sonra, Kansaska-Nebransas'a taşınmamızdan uzun süre önce bana bunu açıklamıştı. Benimle birlikte kumsalda uzun bir yürüyüşe çıkmış, elimi yumru yumru elinin içine almış ve ailemizin sıra dışı yeteneklerinin nesilden nesile aktarıldığından bahsetmişti.

Büyükbabam atalarımızın ve hem uzak hem yakın akrabalarımızın hikâyelerini anlatmıştı. Beaumont, babamın soyadı olduğu için, büyükbabamın hikâyelerinde Yeager'lerin, Mendelssohn'ların veya Payne'lerin, Danzinger'lerin, O'Connell'ların ve Beachman'ların

isimleri geçiyordu. Yeteneklerini iyi şeyler yapmak için kullanan kuzenlerinden, teyzelerinden, yeğenlerinden ve ayrıca farklı tercihler yapanlardan da söz etmişti – Büyükanne Dollop’un en küçük kız kardeşi Jubilee gibi. Jubilee her türlü kilidi açabiliyordu ve yeteneklerini ona ait olmayan şeyleri almak için kullanmıştı.

“Yetenek bir hastalık ya da rahatsızlık değildir, Mibs,” demişti büyükbabam. “Sihir ya da sihirbazlık da değildir. Yeteneğin senin kanında var. Bu bir miras, kahverengi gözlerin ya da büyükanne’nin uzun ayak parmakları veya polka dansı yapabilme yeteneği gibi.” Büyükanne Dollop polka müziğin um-pah-pah seslerini çok severdi ve ölmeden önce bunlardan kavanozlar dolusu toplamıştı; Kansaska-Nebransa’staki evimizdeki mutfak dolaplarımızın tepesinde annemin de bunlardan bir iki kavanozu vardı. Bunlar Gypsy’nin hayali arkadaşlarıyla birlikte dans etmeyi sevdiği müziklerdi.

Fakat o gün Büyükanne Dollop’un konusu açılınca büyükbabamın hikâyeleri yarıda kalmıştı. Ona ait anıları, yaşadığı kayıptan ötürü hâlâ çok keskindi ve canını yakıyordu. Büyükbabamın duygularına dikkat etmezsem, kederi toprağı sarsıp kaldırımları çökertebilir ve komşularımızın bahçesindeki süsleri yan bahçeye kaydırabilirdi. Kumsalda yürürken büyükbabamın yanaklarındaki gözyaşlarını görmemiş gibi yaptım. Ama eve dönene kadar elini sımsıkı tuttum.

Annem çoğu sıradan insanın bir yeteneği olduğunu söylüyordu ama genellikle ne olduğunu anlamıyorlardı.

“Bazı insanlar farklı hissettiklerini bilir, Mibs,” derdi annem bana. “Ama çoğu onları neyin böyle yaptığını bilmez. Birisi çilek reçelini öyle iyi yapar ki insanlar yemelere doyamaz. Bir diğeri mısır ekmek için doğru zamanı bilir ve mısırları yazın en sıcak gününde bile sulu ve tatlı olur.” Annem bunu söyledikten sonra gülmüştü ve bana doğruyu mu söylüyor yoksa dalga mı geçiyor anlamamıştım. “Kimileri var ki fırtına kopsa üstlerine bir damla çamur sıçramaz ya da yaz vakti tek bir sinek tarafından bile ısırılmaz.”

Ama büyüdükçe yeteneğin sadece, farklı bir ustalık bilgisi olduğunu anlamaya başlamıştım. Bazı insanlar bulmacaları çok iyi çözer ya da diğerlerine göre çok daha iyi müzik yapar ya da pi sayısını tek bir hata yapmadan saatlerce rakam rakam sayarlar 3.141592653... Ve bu yüzden onlara adam olacak çocuk ya da deha denir. Bazıları çok hızlı koşup madalya kazanır ve bazıları da konuşarak her şeyi insanlara satabilir. Tüm bunlar sadece farklı bir ustalık bilgisi.

Eh, biz Beaumont’lar ve akrabalarımız da onlardan çok farklı değildik. Sadece hünerlerimizin bir adı ve bu mirasın ne zaman devreye gireceğine dair öngörülen bir zaman vardı ve bunları nasıl cilalayacağımızı öğrenmek zorundaydık –yeteneğimizi kullanmayı ve onu geliştirmeyi.

Bu yüzden Will Junior bana hava tüfeğinden fırlamış bir saçma gibi nokta atışı yaparcasına ailemi özel kılan şeyin ne olduğunu sorduğunda, ona akrabaları-

mın cevap verilmemesi gereken sorularla karşılaştıkları zaman söyledikleri şeyi söyledim.

“Biz Beaumont’lar da aynı diğer insanlar gibiyiz, Will.” Kelimeleri hafızamdan duraksamadan ve vurgulamadan, bağlılık yemini eder gibi söyledim. “Doğarız ve bir süre sonra ölürüz. Arada geçen zamanda, mutlu oluruz ve üzülürüz, aşkı hissederiz, korkuyu hissederiz, yemek yeriz ve uyuruz ve herkes gibi bizim de canımız yanar,”

“Ve?” dedi, soru işaretiyle noktaladığı cümlesinden kolayca yırtmama izin vermeyerek.

“Ve... hiç. Sadece birçok insandan farklı bir ustalık bilgisine sahibiz.”

“Peki *senin* ustalık bilgin ne konuda, Mibs?” dedi, bana daha da yaklaşarak.

“Kendi iyiliği için, bana en hızlı şekilde bir bant yapıştırmayı bilse *iyi eder*.” Fish tepemizde dikilmiş, hoplayıp zıplayan otobüste dengesini korumak için koltukların arkılığına tutunuyordu. Bana giderek şişen bir fırtına bulutu gibi bakıyordu, gözleri anlam yüklüydü. *Hiçbir şey söyleme* diyordu bana. *Hiçbir şey söyleme!*

Fish’e ters ters baktım. İki çocuğun ve sırları paylaşmakla paylaşmamak arasında kalmıştım. Will’i başımdan savarcasına omuz silktim. “Sana söyleyebileceğim başka bir şey yok,” dedim en sonunda ona arkamı dönerek.

Aile kuralları konuşmuştu: Sessiz kal. Kimse mecbur kalmadıkça ya da biriyle evlenmedikçe -aile kurmadık-

a- bir Şey anlatmazdı. Ortak bir hayat kurduğunuz insana çocuklarınızın duvarların içinden geçmek ya da komŕunun piyanosunu sokağın karŕı tarafından, elini bile sürmeden almak gibi yetenekler geliŕtirme gibi bir ihtimal olduğunu açıkça söylemek en iyisiydi.

Babam, kumsala yakın sokaklarda düzenlenen İŕŕi Bayramı kutlamalarında annemle tanıştığı sırada Mississippi Gulfport'ta deniz subayıymıŕ. Annem o sırada daha on yedi yaŕındaymıŕ ve ablası Dinah'la birlikte oraya gezmeye gelmiŕler. Teyzemiz Dinah annem gibi kusursuz değildi. Ama insanlara her söylediğini yaptırabilmek gibi bir yeteneği vardı. Dinah'nın tek sözüyle bebekler ağlamayı keserdi. Elbette ergen çocuklar da kendilerine çekidüzen verir, annelerine sarılırlardı. En sıkıcı, yaŕlı pinpon bile Dinah isterse dans edebilirdi. Annem, Dinah teyzemin bir keresinde bir banka soyguncusunu, sadece oturup polis gelene kadar kıpırdamamasını söyleyerek durdurduğunu anlatmıŕtı. Hepimiz Dinah teyzemizi çok severdik ama annemiz o olmadığı için kesinlikle minnettardık.

Sokak karnavalının olduğu o gün, babam, annem ve Dinah gibi yetenekleri olan insanlar hakkında henüz hiçbir Şey bilmiyordu. O ve denizci arkadaŕları izinliydi ve denizci üniformalarıyla dolaŕıp kızlara ıslık alarak eğleniyorlardı. Fakat babam annemi görür görmez, vurulmuŕtu; babam kusursuz bir kızı görür görmez tanırdı.

Ring oyununda tanışmıŕlardı. Annem oynamak iste-

miyor, Dinah'ya bunun adil olmayacağını söylüyordu –eğer isterse halkayı hareketli kancaya her defasında kusursuzca geçirebileceğini biliyordu ve yeteneğini insanların içinde sergilemenin doğru olmayacağını düşünüyordu. Bunun karşısında gülmekle yetinen Dinah, annemin de oynaması için ısrar etmişti –ve işte bu kadardı. Çok geçmeden annem oyunu her defasında kazanırken etrafında bir kalabalık toplanmıştı –babam ve arkadaşları da bu kalabalığa dâhildi.

Annemin üst üste on beş halkayı geçirdiğini gören babam kalabalığı yarmış, annemin yanına gelmişti.

Caka satarak “Sana bir şey söyleyeyim mi,” demişti annemin kulağına. “Bir sonraki halkayı da geçirirsen, bir ring alıp seninle evlenirim.” Annem bilmiş ve muzip bir gülümsemeyle, bir halka daha almış ve bilerek yanlış hedef almıştı. Metal halka hareketli kancaların üstünde süzülüp yere düşerken kalabalıktan çıt çıkmamıştı. Annem kusursuz şekilde ıskalamıştı.

Annem tek kaşını havaya kaldırmış ve babama hiç üzülmedim der gibi avuçlarını gösterip bakmıştı. Dinah yeteneğini kullanıp babama uzaklaşmasını söylemiş, fakat babam gülümsemişti. Babam Dinah teyzenin yeteneği karşısında bile kolay pes eden türden biri değildi. Hatta babam bir şeyi kafasına koydu mu asla geri adım atmazdı ve anneme de orada aynen böyle söylemişti.

Babam, Büyükbaba Bomba ve Büyükanne Dollop’tan annemle evlenmek için izin istediği gün, bazı insanların aslında düşündüğünüz gibi olmadıklarını öğrenmişti.

O gün Büyükbaba Bomba, annemle babamın üzerine bir ev inşa etmeleri için tüm yeni komşularını doğu ve batıya doğru kaydırması, onlara altı dönümlük bir arazi yaratmıştı ve Büyükanne Dollop da genç çiftin istedikleri zaman dinlemeleri için bir aşk şarkısını kavanoza hapsetmişti. Annemle babam o kavanozu her zaman şömine rafının üstünde tutar, hiç bitmeyen şarkının evi doldurması için zaman zaman kapağını aralardı.

O şarkıyı dinlemek her zaman neşemi yerine getirirdi ve o anda otobüste otururken, *keşke kavanoz da yanımda olsaydı*, diye düşündüm. Fish ve Will aralarında bir futbol topunu paslaşır gibi birbirlerine sert bakışlar atıyorlardı ve her an birbirlerine çelme takmalarından korkuyordum. Fish'e sakın sakın oturmasını söylemek üzereydim ki Lester frene bastı. Büyük pembe otobüs kuyruğundan yakalanmış bir balina gibi titreşip sallandı ve Fish, İncil ve kutulardan oluşan çığla birlikte sırtüstü yere düştü. Bir araba yanımızdan korna çalarak geçti ve karanlık otoyolun ortasında durup kaldık.

Otobüsün dörtlülerini yakan Lester otobüsün stop lambalarını iyice belirginleştiren kola uzandı ve bizimle aynı ıssız otoyolda seyahat eden birkaç arabanın hızlarını kesmelerini sağladı. Ardından gıcırdayan kapıyı açtı, tek kelime etmeden ve bize bakmadan gömleğini tulumunun içine soktu ve otobüsten indi.

Bölüm 15

FISH YERDEN KALKTI VE hep birlikte Lester'ın otobüs-ten inişini izleyip onu birdenbire durduran şeyin ne olduğunu merak ettik. Fish, Bobbi, Will ve ben, hep birlikte yerlerimizden kalkıp otobüsün koridorunda toplandık ve çatlak ya da kırık camlardan dışarı bakıp Lester'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştık. Bir an için Lester'ın saatte seksen beş kilometreden fazla hız yaptığını ve bu yüzden aracın bozulduğunu düşündüm ama onu kaputu açılmış ve dörtlüleri yanan bir arabanın yanında uzun boylu bir kadınla konuşurken görünce yalnızca yardım etmek için durduğunu anladım.

Kadının üstünde uzun, palto-vari, demode yeşil ve beyaz garson üniformasının dizine kadar inen kemerli

bir hırka vardı. Dar göğüslü ve düşük omuzlu Lester'dan daha iri ve geniş bir yapısı vardı ve ikisi yan yana dururken komik görünüyorlardı. Lester kadının arabasının etrafından dolaştı, ardından açık motor kapağının altında bir süre bir şeyleri kurcaladı. Dur işareti ve otobüsün dörtlülerine rağmen arabalar yanımızdan geçip gidiyordu. Lester en sonunda doğrulduğunda, başını iki yana salladı ve omzunun üstünden arka tarafı işaret etti.

Kadın Heartland İncil Şirketi otobüsünü inceledi. Kırık camlardan suratlarımızı görünce, iri bir kadının cüssesine hapsolmuş küçük bir kadın gibi gülümsedi ve bize el salladı. Lester da bize baktı ve yüzünde komik, beklenmedik bir gülümseme belirdi. Otobüsteki tüm kavgalara, atışmalara ve hasara rağmen, mutlu görünüyordu. *Lester'ın bir kuyruğu olsaydı şu anda onu sallamaya başlardı,* diye düşündüm. Ama bunun yerine baş parmaklarını tulumunun askılarına geçirdi ve topuklarının üstünde ileri geri sallandı.

Kadın bozuk arabasına son kez sağlam, güçlü bir tekme attı ve sonra Lester'ın peşinden büyük pembe otobüsün üç basamağını tırmandı. Lester kadınla yeni evlenmişler gibi onu hepimizle tanıştırdı.

“Çocuklar, bu Bayan Lill Kiteley ve b-bizimle Emerald'a kadar gelecek.”

Hepimiz tek kelime etmeden Lester'a, Lill'e ve bir-birimize baktık. Fish kafasını sallayıp kaşlarını çattı. Aklından ne geçtiğini biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum: İşimize burnunu sokacak bir yetiş-

kin ve bizi babamıza gitmekten alıkoyacak bir gecikme daha. Lester, Lill'i görünce mutsuz olduğumuzu anlayınca gülümsemesi yüzünde donup kaldı ve sağ omzu kulağına doğru çıktı. Boğazını temizledi ve gevşemiş, yamuk, pembe kravatını çekiştirdi. Otobüs sessizdi. Yani, neredeyse sessiz.

"*Al işte. Bir parazit daha...*" dedi Rhonda, Lester'ın kolundan.

"*Lester kuduz bir çakal tarafından ısırılrsa, onu bile yanına alır,*" dedi Carlene diğer taraftan.

"*Aynı senin gibi,*" diye homurdandı Rhonda.

"*Her zaman yaşlı cadının teki oldun, Rhonda,*" dedi Carlene en ciddi sesiyle.

"*Kişi kişiyi kendinden bilirmiş,*" diye yapıştırdı Rhonda.

"Selam," dedi Lill bize doğru el sallayarak. "Hepiniz Lester'ın çocukları mısınız?"

Bobbi kendi kendine homurdandı ve söylenerek yerine geçti. "Şaka yapıyorsun herhalde, kurtlar tarafından yetiştirilsem daha iyi."

"Hayır," dedi Lester, Bobbi'yi duymadan. "Bu çocuklar..."

"Lester'ın eski dostlarıyız," diye araya girdim, Lester kaçak yolcular olduğumuzu ele veremeden. "Yani, aile dostumuz. Bizi bir yere götürüyor, değil mi Lester?"

Lester'ın gülümsemesi kayboldu ve beynini harekete geçirip yalanıma ayak uydurmasını sağlayacakmış gibi kafasının iki yanını kaşıdı –aniden araya girmem karşı-

sında hazırlıksız yakalanmıştı. Lill bir bana bir Lester'a baktı ve Lester'ın kafasının karıştığını anladı. Fakat bir şey söylemedi, bu yüzden ona bakıp sırtıttım.

Arkamızdaki bir araba daha bize korna çaldı, yanımızdan geçmek istiyordu; otobüs hâlâ dörtlüleri yanık ve arkasında dur levhasıyla birlikte otoyolun kenarında duruyordu. Gürültü Lester'ın beynini daha da karıştırdı ve kargo görevlisini afallatmanın bu kadar kolay olması karşısında utanç duydum.

Benim gülümsemem de kaybolurken Fish'le ikimizi gösterdim. "Babamız Salina'da hastanede," dedim Lill'e mideme sancılar girerek. Lester'dan daha zeki olduğu anlaşılan Lill bana dikkatlice bakıyordu. "Bay Swan bugün doğum günü partime gelmişti," diye devam ettim, kadının gözlerine bakmak için çabalayarak. "Parti *Hebron'daki kilisemizdeydi.*" Son kelimeleri üstüne basarak söyleyip Lester'ı kendine getirmeye çalıştım ama anlattıklarımı takip ettiğinden emin değildim.

"Evet," dedi Bobbi neredeyse neşeli bir sesle. "Sevgili Lester babamla konuşuyordu -babam Hebron'un papazıdır- İncil teslimatı için gelmişti ve..."

"Ve *babamız...*" Will de yardım etmeye çalışarak dikkatleri Bobbi'den kendi üzerine çekti fakat bu kandırmacaya ablası kadar keyifle dâhil olmamıştı. "... sevgili Lester'ın Salina'ya gideceğini duyunca..."

"Lester'ın hepimizi oraya götürmesine karar verdi," diye tamamladı Fish düz bir ses tonuyla, olaya noktayı koyar gibi.

Lill bize sorgular gözlerle baktı. Bize tam olarak inanmadığını görebiliyordum. Diğer yandan Lester, gelişen olayları tam olarak böyle hatırlamamasına rağmen birdenbire hepimizin neden bu otobüste olduğunu daha iyi anlamış gibi rahatlamış göründü.

Lester artık aile dostumuz olduğu için biz çocukları Lill'le tanıştırmak için elinden geleni yaptı. Maalesef bunda çok başarılı olamadı, Fish'e "Trout", Will Junior'a "B-Bill Junior" ve bana da "Midge" dedi. Bobbi'nin adını doğru söyledi ama Samson'ı tanıtmayı unuttu –ya da Samson'ın sedyenin altında saklandığını unuttu.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Lill yavaş ve şüpheli bir şekilde. Ardından Lester'a en yakın olan koltuğa oturdu, bacaklarını uzatıp kendisi de bir çocukmuş gibi kocaman beyaz spor ayakkabılarını koltuktan aşağı doğru sallandırıp hepimizi görecektir şekilde cama sırtını dayadı.

Lester dur levhasını arka taraftan alıp otobüsün dörtlülerini söndürürken Lill'in gözleri Fish'in yüzündeki tırmıklara ve Will'in mor gözüne kaydı. "Hepinizin banyo yapıp tazelenmeye ihtiyacı varmış gibi bir hali var. Burasının yaramaz çocuklar otobüsü olmadığından eminsiniz değil mi?" dedi, koca gövdesine göre fazla küçük ve gergin bir kahkahayla kırık camlara bakarken.

"Hayır, sadece uyumsuz çocuklar için," dedi Bobbi.

Lill gülümsedi. "O zaman ben de size ayak uydursam iyi olacak."

Bölüm 16

LILL KITELEY'DE TAM OLARAK ne vardı bilmiyorum ama ona hemen kanım kaynadı. Hepimizin. Bobbi'nin bile buzları hafiften erimiş gibiydi –Lill biz çocuklarla şakalaşırken çene çalarken onu bir iki kez gülümserken yakaladım.

Lill dövmesi olmayan neşeli bir kadındı. Akşamları Emerald'a doğru bir otoyolda bulunan bir tır durağındaki lokantada garson olarak çalışıyordu. Eski püskü, külüstür arabası bozulduğunda çalıştığı yere doğru yoldaydı ve o sırada arabadan uğultular gelmeye başlamış, son damla benzin de bitince araç yolda kalmıştı. Yaklaşık yirmi dakikadır otoyolun kenarında bekliyor, kalan kırk kilometrelik yolu gitmek için parmağını kaldırıp

otostop çekmeyi planlıyordu. Tam o sırada Lester onu görmüş ve otobüsü kenara çekmişti. Şimdiyse, otobüs otoyolda sallana sallana ilerlerken, Lill neler yaşadığını hiç sormadan, Fish'in yüzünü temizlememde bana yardım etmeye girişmişti.

Lester gözlerini ait oldukları yolun üzerinde tutmakta zorlanıyor, durmadan Lill'e bakıyordu. Lester arada bir Lill'e bakmak için kafasını çevirdiğinde şeridinden savrulup diğer şeritlere dalınca, arabalardan korna sesleri yükseliyordu.

Lill yanımdayken, otobüste bir anne varmış hissi oluşmuştu. Hepimizle tek tek ilgilendi, Fish'in yanağını temizleyip bandajladı ve Will'in gözünü kontrol etti.

"Dur, şunu düzeltelim ufaklık," dedi Lill, özel-gün elbisemin mor çiçeğinin kurdelelerini nazıkçe düzeltip omzumun üstüne doğru iğnelerken. İpeksi çiçeğim günün hengâmesi içinde kırışıp yamulmuştu ve elbisem de artık pis ve kırışık.

"Çok güzel bir elbisen var," diye devam etti Lill, kurdelelerle ilgilenmeye devam ederken.

"Babam kendisi seçti," dedim, elbiseyi giyip oturma odasında dans ettiğim zaman babamın yüzünde beliren mutlu ifadeyi hatırlayıp. O anı hatırlayınca kendi kendime gülümsedim, ardından dudaklarım titremeye başlayınca birden bocaladım.

Karanlığın içinde yol almaya devam ederken, Lill'e babamı ve bu elbiseyi çok aradığını, altın rengi iple bağlanmış kocaman beyaz bir kutuyla hediyeyle daha da

özel kıldığını uzun uzun anlattım. Ona Dünyanın En Büyük Salıncağı'nı ve otoyolda meydana gelen kazanın ardından pankek gibi üst üste yığılan arabaları anlatırken kalbim sızladı. Sonra ona annemden, Rocket'tan ve babamla birlikte Salina Hope Hastanesi'nde olduklarından bahsettim. Lill sözümü hiç kesmeden bütün hikâyemi dinledi. Ama yüzüne bakınca söylediğim her kelimeyi dinlediğini görebiliyordum çünkü yüzündeki sıcak gülümseme önce bir kahkahaya ardındansa nazik ve anlayışlı bir endişeye dönüşmüştü.

"Babamın bana ihtiyacı var," dedim en sonunda, Lill'den çok kendimle konuşur gibi. "Salina'ya gitmeme ihtiyacı var. O şu anda Uyuyan Güzel gibi ve ben onu uyandırmak zorundayım."

Bunu söylediğim an Lill'in yüzünde beliren apaçık endişeyi görmezden geldim. Babama yardım edebilecek güce sahip olduğumu düşünmekle beklentimi fazla yüksek tuttuğumu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama yanılıyordu, bu yüzden onu kale almadım. Kafamdaki hiçbir sesi -kafamın içinde olması gereken ve olmaması gereken sesler- kale almadığım gibi onu da almadım. Bu seslerle babam iyileşip eve döndükten sonra ilgilenecektim. Şu anda onları dinleyecek vaktim yoktu.

"Baban çok iyi bir babaya benziyor, ufaklık," dedi Lill nazikçe. "Ve bu çok havalı bir elbise." Böyle söylemesi ilk başta beni gururlandırdı. Sonra, sarı kumaş ve beyaz zikzaklara bakınca, kilisedeki kızların elbiseme bakıp güldüklerini hatırladım ve utandım.

“Evet, sanırım.” Omuz silktim, özel-gün elbisemin özelliğinden şüphe ederek babamı hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi, kendimden utandım. Bir an duraksayıp Bobbi’ye baktıktan sonra, “Sence bu elbise beni küçük bir kız gibi göstermiyor mu?”

Lill bana meraklı bir bakış attı. “Sana kendini küçük bir kız gibi *hissettiriyor mu?*” diye sordu sessizce.

“Sadece Bobbi’nin yanında olduğum zaman. O on altı yaşında,” dedim açıklamak için. Lill de Bobbi’ye bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Biliyor musun, bu Bobbi bana da kendimi küçük bir kız gibi hissettiriyor,” dedi Lill gülerek. “Ama sana on altı yaşla ilgili bir sır vereyim,” diye devam etti fısıldamak için kulağıma eğilirken. “Ben kırk iki yaşındayım ve on altı kırk ikiden daha yaşlı ve korkutucu gelebiliyor. Bence Bobbi şu anda sadece biraz gergin hissediyor, bu yüzden onu kafana takma. Elbisen mükemmel.”

Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Kansaska-Nebransas’ta elbiseyi üzerime geçirdiğimden bu yana oluşan kırıksıkları elimle düzelttim ve bu sırada Will’in beni izlediğinin fazlasıyla farkındaydım.

Lill, bilmiş bir ifadeyle bir Will’e bir bana baktı. “Senin çocuk lokum gibi bir şey, değil mi?” dedi gülümseyip dirseğiyle beni dürterek.

“Ne? Will benim... O sadece... Şey değil...” diye kekeleydim karşı çıkmak için. Yanaklarıma ateş basmıştı.

“Çocuk buraya bakmadan duramıyor ve bana bakmadığını biliyorum. Will’in senden hoşlandığı apaçık

ortada,” diye devam etti Lill gülerek. Eliyle bacağıma vuruşu ikimiz çok uzun zamandır arkadaşmışız gibi hissettirdi. “Gördün mü Mibs? Küçük bir kız falan değil-sin. Daha şimdiden seni kesen yakışıklı bir çocuk var.”

Bunun üzerine ağzımı sımsıkı kapatıp sustum. Ashley Bing’in Hebron’daki kilisede gözlerini Will’den alamayışını hatırladım. Ayrıca bunu yapmasından hoşlanmadığımı da hatırladım. Ashley’nin sesini kafamda duyabiliyordum, “Küçük-sidikli *erkek arkadaş* bulmuş.” Ve ardından sesinin yankısı gibi, Emma Flint’in sesi, “*Erkek arkadaş!*”

“Merak etme, ufaklık,” dedi Lill. “İnan bana, birkaç yıl içinde endişelendiğin son şey Will Junior olacak.” Lill kolunu omzuma attı ve aynı annem gibi beni kendine doğru çekti. Bir an için o pembe İncil otobüsüyle otoyolda yol alırken, Lill’in bizle ilgilenmek için gönderilmiş bir melek olduğunu düşündüm –Bobbi’nin dövmesi gibi şeytan kuyruklu bir melek ya da Bayan Rosemary’nin arabasının ön camında sallanan araba kokusu gibi parfüme batmış ve aptal aptal sırıtan bir melek değildi. Gerçek bir melekti. Kocaman ayakları olan bir melek.

Bölüm 17

BİR SÜRE SONRA, EMERALD'A yaklaşırken Gölge Samson hiç sesini çıkarmadan Fish'in yanında bitti. Boş cips paketini elinde tutuyordu. Trafik lambalarının göz kırpan sarı ışıkları Lill'in şaşkınlıktan kocaman olan gözlerini aydınlattı ve Lill, Fish'in yanına oturmuş bir şeyler fısıldayan Samson'ı gösterip soru dolu gözlerle bana baktı.

Samson saklandığı yerden çıkmış utangaç ve vahşi bir hayvanmış gibi, "Bu da kim?" diye sordu Lill kısık sesle.

"O da benim kardeşim. Adı Samson," diye açıkladım. "Yedi yaşında ve pek konuşmaz."

"Güçlü ve sessiz olanınız, hım? Merhaba, Samson," dedi Lill nazikçe. Samson ona kayıtsızca baktı; hayva-

nat bahçesine gittiğinizde izlediğiniz hayvanların size baktığı gibi. Ardından gözlerini yine Fish'e çevirdi, ince dirseğiyle Fish'in kaburgalarını dürttü ve boş cips pake-tini hışırdattı.

"Kardeşim acıktı, bayan," dedi Fish. "Öğle yemeğinden beri adamakıllı bir şey yemedik. Akşam yemeği saati çoktan geçmiş olmalı."

Lill otobüsün loş ışığında kolunu yüzüne yaklaştırıp saatine baktı. İçini çekti. "Haklısın, Bay Fish. Akşam yemeği saati ve lokantadaki vardiyamın başlangıç saati geçeli çok olmuş. Becerikli olduğum bir şey varsa o da geç kalmak –hatta bu konuda üstün yetenekliyim." Bizlere baktı ve gözleri üzgün ve pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kırıştı. Ona babam ve kazayla ilgili hikâyeyi anlattığımda ilk başta bize karşı duyduğu şüphe ortadan kaybolmuş gibiydi. İçimdeki korku ve keder dalgalarını gizleyemeden onunla konuştukça, Lill bana anlayışla karşılık vermişti. Sanırım yumuşak kalpli bir kadını kazanmak için üzücü bir hikâyesi olan kalbi kırık bir kızdan daha iyisi olamazdı.

"Ama bakın ne diyeceğim," diye devam etti Lill. "İşe gittiğimde hâlâ kovulmamışsam, yani patronum beni bu kadar geç -yine geç- kaldığım için kapı dışarı etmezse," dedi sızlanarak, "hepinize güzel bir akşam yemeği ayarlayacağım. Hatta tekrar yola koyulmadan hepinize bir dilim turta da yedireceğim –benden."

"Muzlu pasta var mı?"

Samson'ın fısıldamadan yüksek sesle konuştuğunu

duyup şaşırın herkes ona baktı. Koro çocuklarını andıran sesi kullanılmamaktan ve sedyenin altındaki tozdan çatal çataldı ama yine de her zamanki gibi tatlıydı. Onu en son ne zaman yüksek sesle bir şey söylerken duyduğumu hatırlamaya çalıştım –bir gün önce? Bir hafta? Bir ay? Benim huysuz kardeşimin yapısı buydu işte. Samson’a bakıp gülümsedim; muzlu pasta sevdiğini hiç bilmiyordum.

“Ah Tanrım, konuşuyor,” diye mırıldandı Bobbi. Samson duvar gibi ve karamsar ifadesini hiç bozmadan ona bakınca hepimiz kıkırdamaya başladık ve ardından günün bütün gerginliği kıyıya vuran dalgalar gibi içimizden boşalınca kahkahalara boğulduk. Neden burada olduğumu untsam, mutlu bile olabilirdim. Tüm kargaşaya rağmen, ilk defa yeni arkadaşlar edindiğim hissine kapıldım –ve buna Bobbi bile dâhildi.

Lester, Lill’in tarifiyle Emerald kasabasına doğru sürdü. Emerald Tır Durağı Lokantası ve Dinlenme Salonu kasabanın diğer ucundaydı ve levhası loş yeşil neon ışıklarla aydınlatılmıştı. Restoranın ön tarafındaki cam kapıdan taşan parlak beyaz floresan ışık karanlığı kesiyordu. Yolun yakınında sağlam ve güçlü görünen motorlar park etmişti. Otopark kamyonetlerle doluydu, yarı römorklar binanın arkasındaki bir alana yan yana tren vagonları gibi dizilmişti. Lester büyük pembe İncil otobüsünü, bu kamyonetleri ve römorkları geçip kokuşmuş çöp kutuları, parçalara ayrılmış ahşap paletler ve

eski, çürümeye başlamış karton kutuların olduğu arka tarafa park etmek zorunda kaldı.

“H-hepiniz ön t-tarafta toplanın,” dedi Lester özür diler gibi. Lill’i otobüsten bir prensesmiş gibi yardım ederek indirdi.

“Yanımdan ayrılmayın,” dedi Lill loş park yerine bakınıp. Hepimiz iki yetişkinin ardından otobüsten indik, akşam rüzgârında etrafa uçuşan kirli plastik atıklar ve gazete sayfalarının üzerine basarak ilerledik. Normal, dünyevi bir rüzgâr mıydı yoksa Fish’in babam için endişelenmesinden kaynaklanan bir rüzgâr mıydı bilmiyorum; bomboş yolda yürüdüğümüz sırada Fish’in yüzünü okuyamıyordum.

Lill, Samson’ın elini tuttu ve Samson hiç yakınmadan Lester’la ikisinin ortasında yürüdü, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi. Samson’ın yabancılara bu kadar kolay alıştığını görmek beni şaşırtmıştı. Ama çenesini sıkmasından ve vücudunun kaskatı duruşundan, onun da annem ve babam için endişelendiğini ve onları özlediğini görebiliyordum ve şu anda Lill ve Lester elindeki-lerin en iyisiydi. Fish etrafın güvenli olduğunu kontrol eden biz izci gibi en önden gidiyordu; Bobbi onun arkasındaydı ve Will’le ben de en arkadaydık.

İşte tam bu sırada neredeyse korkudan yerimden sıçramama neden olan bir şey gördüm. Otoparkın sokağa bağlandığı yerde, Emerald Tır Durağı’nın arkasındaki alanda donakaldım. Ağzına kadar dolup taşmış çöp poşetlerinin çevrelediği eski bir çöp tenekesinin yanın-

daki eski kıyafet yığınının içinden kirli bir el çıkmıştı. Avucu yukarı bakıyordu, parmaklarını yardım ister gibi açmıştı.

Will'in kolunu tuttum ve onu kendime doğru çektim. Nefes almaya bile korkuyordum. Diğerleri kirli eli ve Will'le ikimizin ona ve elin sahibi kişiye bakmak için geri kaldığımızı fark etmemişti, yürümeye devam ediyorlardı. Will'e baktım, yakınımızdaki tek sokak lambasından gelen tuhaf ışıktaki gözbebekleri büyümüş şekilde bana bakıyordu.

Daha yakından bakınca, evsiz yaşlı bir adamın saçları sakalı birbirine karışmış, pis ve buram buram içki ve çaresizlik kokar bir halde kıpırtısız durduğunu gördük. Will beni çekeştirmeye çalıştı. Adamın etrafına saçılmış boş şişeleri gösterdi. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, Mibs," dedi, üzgün ama kazayı seyreden insanları uzaklaştıran bir polisin sertliğiyle. "Hadi Mibs, gidelim." Kolumu tekrar nazikçe çekti ama yerimden kıpırdamadım.

"Ya öldüyse?" dedim fısıldayarak. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Adamın yerde hareketsiz yatışını görünce, Salina'da aynı onun gibi kıpırtısız ve canı çekilmiş gibi yatan babamı düşünmeden edemedim ve kalbim patlayacak gibi oldu.

"Adam muhtemelen içkiyi fazla kaçırmış ve kendinden geçmiş, Mibs," dedi Will gergin bir sesle. Orada daha fazla durmak istemiyor, yürüyüp diğerlerini yakalamak istiyordu. Ama artık onu dinlemiyor, kolumu

tutan elini hissetmiyordum. Tek görebildiğim o bahtsız adamdı. Tek düşünebildiğim belki de ona yardım edebilmek için yapabileceğim bir şey *olduğuydu*. Onu uyandırabilirdim. Salina'ya gittiğimde babamı uyandıracağım gibi onu da uyandırabilirdim. Artık kafamdaki aptal seslere yer yoktu, gerçek yeteneğimin olması gerektiği gibi ortaya çıkma vakti gelmişti. Hemen şimdi.

Bir zamanlar yürüyen, konuşan, umut eden, hayal gören kıpırtısız et yığınının -bir zamanlar birinin oğlu ya da arkadaşı... ya da babası olan et yığınının- olduğu yere doğru bir adım attım.

"Mibs!" Will adımı tısladı ve beni geri çekmeye çalıştı ama ondan kurtuldum.

Yere diz çöktüm, dizime batan çakıl taşlarını hissetmedim bile. Elimi uzatıp ürkek, titrek parmağımı adamın bileğine koyup nabzına bakar gibi yapacak kadar yaklaştım.

Kendi içimi dinledim, o şeyi, o kıvılcımı, bana ait olan o güçlü fırtınayı aradım -kendi yeteneğimin güç kaynağını aradım ve tüm gücümle önümde yerde yatan adamı uyandırmaya odaklandım.

Uyan.

Uyan.

Lütfen. Uyan.

Kafamda tekrar tekrar aynı şeyi düşündüm, kendi kendime bir şarkı gibi tekrarlardım. Daha önce hiç düşünmediğim kadar güçlü düşündüm. Öyle konsantre

oldum ki gözlerim yaşarmaya ve dişlerim birbirlerine sürtmekten ağrımaya başladı.

Parmağımı soğuk, kemikli bileğe giderek daha sert bastırdım. Adamın teninin altındaki yavaş, neredeyse tereddütlü kan akışını hissedebiliyordum. Bir dakika boyunca, hiçbir şey olmadı. Ardından kafamın içinde tiz ve yüksek bir ses belirdi, beni geriye sendeletip yere düşürdü.

“Artık görmek istemiyorum... hissetmek istemiyorum. Bırakın gideyim... Çok fazla şey gördüm... çok fazla!”

Kafamdaki ses sonsuz bir çaresizlik girdabıydı. Baygın adamın sancısını ve acısını gözlerimin ardında hissettim, beynimi şarapnel parçaları gibi sarsıyordu.

“Çok fazla gördüm! Beni rahat bırakın...” Fakat adam uyanmadı.

Onu uyandıramadım.

İşte o anda anladım ki -hemen orada bundan emin oldum- babama yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey -hiçbir şey- yoktu.

Birisi mideme yumruk atıp tüm kemiklerimi çekmiş ve beni tatsız, işe yaramaz bir jöleye dönüştürmüş gibi hissettim. Berbat haldeki adam uyanmadan yerde kıpırdandı, elini çevirince elinin arka tarafına yıllar önce yapılmış uçan kartal dövmesi de bana doğru döndü. Kafamın içinde bağırın sesin üzüntüsünü ve çaresizliğini dinlerken, kartal kanatlarını açtı, çığlık attı ve kanatlarını çıldırmış gibi, serbest kalıp uçup gitmek ister gibi çırpmaya başladı.

O anda o sabah Gypsy'yi uyandıran şeyin bir tesadüf olduğunu, benim yeteneğimden kaynaklanmadığını, Samson'ın ölü kaplumbağasının bana oyun oynadığını, bu en önemli günümde uzun kış uykusundan uyanmasının yetenekler, umutlar ya da yanlış anlaşılmalarla ilgisi olmadığını anladım. Doğa ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu ve ben bunu kendi yeteneğimle karıştırmıştım.

Bir yeteneğe sahip olmanın ne anlama geldiğini bilecek yaşta olduğumdan beri ilk kez, kendi yeteneğimin ne olacağına dair hayaller kurmaya başladığımdan beri ilk kez, *keşke babam gibi olsaydım ve hiçbir yeteneğim olmasaydı*, diye düşündüm. Kalbimin kırılmasına neden olacak bir yeteneğim olmasaydı. Beni umutlandırıp sonra bir işe yaramaz bir halde bırakıp gidecek bir yetenek keşke hiç olmasaydı.

Bölüm 18

“HADI GEL, MIBS,” DEDİ Will sessizce, yerden kalkmama yardım edip ellerimdeki toz ve çakıl taşlarını silkelerken. “Hadi gidelim. Herkes bizi bekliyor.” Baygın adama sırtını döndü. Fakat Will benim duyduklarımı bilmiyordu. Benim gördüklerimi bilmiyordu. O benden daha kolay sırtını dönebilirdi çünkü dinlemek zorunda değildi. Dizlerim titreyerek ve sarsılmış halde, yürüyüp gitmem imkânsız görünüyordu. Ama Will beceriksizce dirseğimi tuttuğunda, beni Emerald Tır Durağı Lokantası ve Dinlenme Salonu’na doğru götürmesine izin verdim.

Diğerleri bizi restoranın önünde bekliyordu. İçeri girerken Lester hepimize kapıyı tuttu. İçeride öyle çok insan vardı ki iğne atsanız yere düşmezdi ve Rocket kız-

ların sessiz, kibar yetenekleri olduğunu söylediği zaman ne kadar yanıldığını acı bir şekilde anlamış oldum. Tek elime geçen gürültü, gürültü, gürültüydü; o lokantaya adımımı attığımda kesinlikle *sessiz* değildi ve kulaklarımda yankılanan ses ve düşünceler kibar olmaktan çok uzaktı.

Dövmeli motorcular ve kamyoncularla dolu bir lokantaya adım atmak benim için, kafamın içinde bir curcunadan ibaret bir radyo kanalının çalması gibiydi –kanal arama düğmesi durmadan dönen ve hiç durmadan bir kanaldan diğerine ve diğerine atlayan bir radyo. Evsiz adamla karşılaştıktan sonra hâlâ kendime gelememişken, tüm bu yabancıların düşünceleri, duyguları, soruları ve cevaplarından oluşan şiddetli saldırı bayılacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

Başım dönmeye başladı, mekân gözümün önünden kaydı ve sendeledim, nafile bir çabayla ayakta kalabilmek için kulaklarımı kapattım. Bir yanımdan Fish, bir yanımdan Will yakaladı, ikisi birbirlerine ters ters baktılar, beni ayaklarımın üstünde tutmaya çalıştılar.

“Ah, tanrım...” dedi Lester, ellerini ceplerine sokup bir adım geri attı ve devrilmek üzere olan bir kızla ne yapacağını bilemedi.

“İyi misin, tatlım?” dedi Lill, yardımına koşup. Onunla aynı yeşil beyaz üniformadan giyen bir kadını görmezden geliyordu. Kadının kırmızı saçları ve asık bir suratı vardı ve Lill geç kaldığı için dırdır ederek kahve ve su tepsisiyle yanından geçmeye çalışıyordu.

“Sanırım kardeşim otobüste haddinden fazla kaldı,” dedi Fish, Lill’e, endişe ve aceleyle. Fish neyin üstünü örtmeye çalıştığını bilemeden, yeteneğimi ve beni gizlemeye çalışıyordu. Ağabeyime minnettardım ve utanıyordum. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum: Sesleri, bir hiç uğruna hepimizi bunca belaya bulaştırdığımı.

“Mibs kendine gelmek için arka tarafta biraz uzanabilir,” dedi Lill. Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalmamıza yol açan uzun ve hızlı adımlar atan Lill, bizi kırmızı saçlı kadının dırdırlarından, yemek yiyenler ve onların sağır edici düşünceleriyle dolu masalardan uzaklaştırdı. Müşterilerin döner bar taburelerinde oturup soğan halkası yediği ve kahve içtiği uzun barın arkasına geçirip mutfağın yanındaki, üzerinde Sadece Personel Girebilir yazan kapıdan içeri soktu.

Ketçap, turşu ve hardal kokan daracık bir depoda bulduk kendimizi. Lill hırkasını çıkardı ve kapıdaki askıya astı. Oda, ekmekler, mayonez kavanozları ve devasa fasulye ve domates konserveleleriyle dolu raflarla kaplıydı ve bana Mississippi’deki bodrum katımızı ve Büyükanne Dollop’un gürültülü kavanozlarını hatırlatmıştı. Dosya dolapları, üstü dağınık bir masa ve eski püskü bir koltuk raflardan kalan alanı kaplıyordu. Üzerinde *Acil Çıkış* yazan bir arka kapının önünde gazete yığınları duruyordu ve koltuğun karşısında üstü ekmek kırıntıları ve boş kola kutularıyla kaplı alçak bir sehpa vardı.

Dosya dolaplarından birinin üstüne küçük siyah-

beyaz bir televizyon konmuştu, anteni yamuk duruyordu ve buruşuk alüminyum folyolarla kaplanmıştı. Televizyon açıktı, kötü ve karlı ekranda akşam haberleri yayınlanıyordu. Muhabir Kansas yakınlarında bir yerden bildiriyor, Kansas’la Salina arasındaki 81 nolu otobanda zarar gören elektrik ağından ve elektrik kesintilerinden bahsediyordu. Fish’le ikimiz Rocket’ın bu sorunla bir ilgisi olduğundan neredeyse emin bir şekilde aramızda bakiştık.

Lill, Fish ve Will’e beni koltuğa yatırmalarını söyleyip televizyonun sesini kısıtı ama onların talimatlarını vızıldayan sinekler gibi savuşturdum. Arka odaya geçmek bile iyi gelmişti. Kafam hâlâ fena ağrıyordu ve midem hâlâ taklalar atmak istiyordu. Sesleri hâlâ duyabiliyordum ama depoda olduğum için, onlar da televizyonun sesi gibi kısılmışlardı. Eski püskü koltuk minderlerinin ucuna oturdum, yere bakıp sesleri dinlememeye çalıştım –kafamın içindeki ve dışındaki tüm sesleri bir araya toplayıp tek bir sonsuz, yorucu iniltiye dönüştürdüm ve yeteneğimle -ve babamla ilgili- umutlarımın tükenişinin yasını tuttum.

“Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var,” dediğini duydum Fish’in.

“Benim *gerçekten* işimin başına geçmem lazım,” dedi Lill özür diler gibi, yanında duran Lester’ın koluna girip. “Bu akşam şansım yaver gitti. İçeri girdiğimizde Muhteşem ve Kudretli Ozzi’yi görmedim.” Sesi rahatlamış geliyordu, kahkaha attı ve kalçasıyla Lester’ı dürtünce onu az daha yere düşürecekti.

“Ozzi buranın müdürü ve bu saatte geldiğimi görse hesabımı drerdi. Bay Fish, siz kız kardeşinizle kalın, ben size yiyecek bir şeyler gönderirim.” Fish gözlerini üzerimden çekmeden sadece başıyla onayladı. Lill, Lester’ı restoranın içine sürükledi ve Bobbi’yle Will Junior da arkalarından gitti. Will giderken omzunun üstünden uzun ve endişeli bir bakış attı, belli ki yanımdan ayrılmak istemiyordu. Samson’ı görmek için etrafıma bakındım.

“Samson ner...” diye başıladım.

“Kim bilir,” dedi Fish omuz silkip. “Samson’ı bilirsin. Bir yerden çıkacaktır.” Boş kola kutularını itip kırıntıları eliyle silkeleyen Fish tam karşıma, sehpaye oturdu. Sabrı azalmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Anlat bana.”

Fish yeteneğimle ilgili tüm detayları duymak istiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu. Hem de *hemen* istiyordu.

Ağabeyimin asık suratı dışında bir yere bakmak ihtiyacıyla, küçük televizyon ekranındaki görüntülere baktım; ortamda öyle bir statik elektrik vardı ki kola köpüklerinin arasından televizyon izlemeye çalışmak gibiydi; ses duyamayacağım kadar kısıktı. Elektrik kesintisiyle ilgili haber bitti ve haber spikeri sandalyesini çevirip yeni ve daha dramatik bir aı aldı, daha ciddi bir ifadeye büründü. Spiker dudaklarını sessizce kıpırdatırken ekranın altından bir telefon numarası geçmeye başladı.

Fish’e tam olarak ne anlatacağımı bilemiyordum. Yeteneğimden yle emindim ki. Babamı bize, Kansaska-Nebransas’taki evimize geri getirebileceğimden bu

kadar emin olmasaydım o anda Emerald Tır Durağı Lokantası'nın deposunda oturuyor olmayacaktık. Ama artık yeteneğimin benim için farklı planları olduğu annemin elinizi-dahi-sürmeyin kristalleri netliğinde ortadaydı ve bunu ağabeyime anlatma düşüncesi içimi keder, pişmanlık ve utançla dolduruyordu.

"Her şey mürekkepte, Fish," dedim en sonunda, ağabeyimin gözlerine bakmaktansa haberlerin siyah-beyaz görüntüsüne odaklanmak daha kolay gelmişti.

"Ne mürekkebi, Mibs?" dedi Fish.

"Herhangi bir mürekkep, birinin derisine kazınmış olduğu müddetçe, sanırım."

Fish gözlerini kısıp bana baktı. "Devam et."

Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Aklımı kurcalayıp doğru kelimeleri aramak ve onları bir yap-bozun parçaları gibi doğru cümleler kuracak şekilde bir araya getirmekle uğraşmak istemiyordum. Çok zor geliyordu. Yorgundum ve açtım. Ve artık babama yardım etmek için yapabileceğim hiç, hiç ama hiçbir şey olmadığını bildiğimden, sadece eve dönmek istiyordum. Büyükbaba Bomba ve Gypsy'nin yanına. Fish'in yağmurundan kalan çamura. Evde öğrenim görmek, turşu kavanozlarında yosun yetiştirmek ve bu yetenekle başa çıkmayı ve dizginlemeyi öğrenmek için eve dönmek istiyordum.

"*Anlatsana*, Mibs," dedi Fish. Karlı görüntüden anlaşıldığı kadarıyla Papaz Meeks ve Bayan Rosemary'yi andıran bir adam ve kadınla röportaj yapan muhabirin

olduğu küçük televizyondan gözlerimi güçlkle ayırdım ve ağabeyimin gözlerine bakıp içimi çektim.

“Belki de sana göstermeliyim.” Will Junior’ın doğum günü hediyesi olan gümüş kalemi cebimden çıkardım. “Elini uzat ve aklından bir sayı tut –herhangi bir sayı. Ama zor bir şey olsun.”

Fish’in kaşları ortada birleşti, canı sıkılmış gibiydi. “Ne yapacaksın, Mibs?”

“Fırtına falan değil, Fish,” dedim sabırsızca. “Dinamit de değil. Güven bana.” Fish elini kaskatı bir şekilde bana uzattı, dudaklarını sımsıkı bastırıp ince bir çizgi hâline getirdi. Onu sinirlendirdiğimi görebiliyordum –saçım yüzümden geriye doğru uçtu ve kapının yanındaki gazeteler hışırdayıp uçuştı. Kalemin ucunu Fish’in avcuna dayadım ve sonra durdum.

“Sayı düşünüyor musun?” diye sordum sertçe. “Çünkü sayıdan *başka* bir şey duymak istemiyorum.” Duymak isteyeceğim son şey ağabeyimin aklından neler geçtiğiydi. Tüylerim diken diken oldu. İğrenç.

Fish yine gözlerini kıstı, başıyla onayladı, ciddi ve somurtkandı. “Numarayı tuttum.”

“Şimdi bunu içinden tekrar tekrar düşün,” dedim ve eline hızla küçük bir daire çizdim, içine gözler ve ne gülen ne de *gülmeyen* bir ağız çizdim. Ağız ekşidi ve gözler iki kez kırıştı.

“*İki bin iki yüz yirmi iki buçuk,*” dedi. “*İki bin iki yüz yirmi iki buçuk... iki bin iki yüz–*”

Fish’in eline tükürdüm ve Fish’in düşünceleri bir

yerden su yüzüne çıkacak fırsatı bulamadan yüzü sildim. Fish hareket etmedi ama bana panayır yerindeki kaçık bir falcıymışım da avucunu okuyup ona büyüdüğü zaman kaç tane zırlayıp ağlayan çocuğu olacağını söylüyormuşum gibi baktı.

“İki bin iki yüz yirmi iki buçuk,” diye tekrarladım. “Doğru mu?”

Fish hızla kafasını salladı, ciddi ama soğukkanlı görünüyordu. “Ne düşündüğümü duyabiliyor musun?”

“Ne düşündüğünü ya da hissettiğini, sanırım.”

“*Yani zihin okuyorsun, öyle mi?*” Kafamın içindeki uğultuların arasından tekdüze bir ses yükseldi.

Bobbi depo odasında durmuş, taşıdığı hamburger ve patates kızartması dolu tepsiyi düşürecekmiş gibi bize bakıyordu.

“Yani zihin okuyorsun, öyle mi?”

Bölüm 19

BOBBİ BANA VE FISH'E baktı. Her şeyi görmüş ve duymuştu.

“Biliyordum. *Biliyordum*,” dedi, hamburger tepsi-lerini masaya koyup kapıyla arasındaki bir iki metre-geri geri yürüyüp. “Sende mental bir şey olduğunu biliyordum. Will buna inanamayacak.” Fish’le ikimiz tek kelime edemeden Bobbi depodan dışarı fırladı.

Fish sehpadan ayağa fırladı. “Onu durdurmalıyım!”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok, Fish,” dedim, ağa-beyimin kolunu yakalamak için koltuktan kalktım ve aptalca bir şey yapmasına engel olmaya çalıştım. Ama buna gerek kalmadı. Fish olduğu yerde durdu, dosya dolabının üstündeki küçük televizyona bakakaldı.

Bakışlarını takip ettim ve ağzım açık kaldı. Orada, bu kadar küçük bir televizyondan bekleneceği üzere karlı ve siyah-beyaz ekranda, fotoğraflarımız -Bobbi'nin, Will'in, Fish'in, Samson'ın ve benim- DİKKAT! KAYIP! DİKKAT! alt yazılarıyla belirmeye başladı. Bizi gören olursa aramaları için sekiz yüzlü bir numara da geçiyordu.

Küçük televizyonun titrek ekranında fotoğraflarımızın yayınlanmasını izledik, ardından başka bir muhabirin kilisenin önünde papaz ve karısıyla röportajı çıktı. Bayan Rosemary üzgün ve endişeli görünüyordu; Papaz Meeks ise katı ve gergindi ve çıldırmış gibi tükürük saçıyordu.

Fish'in çenesi kitlendi, kasları gerildi. "Büyük sorunlarımız var, Mibs," diye mırıldandı gözlerini televizyondan ayırmadan.

Televizyondan yemek salonuna açılan kapıya baktım ve güçlkle yutkunarak aynı gün içinde daha ne gibi tersliklerle karşılaşacağımızı düşündüm. İşler giderek beter bir hal almıştı ve içimde durumumuzun yakın zamanda iyiye gitmeyeceğine dair bir his vardı.

Fish televizyonu kapatmak için elini uzatırken acil çıkış kapısı hızla açıldı, metallerin üst üste düşmesiyle bir gürültü çıktı ve Fish'le ikimizi öyle korkuttu ki ikimiz de yerimizden sıçradık. Kapüşonlu ve yeşil jimnastik şortlu, geniş cüsseli bir adam kaşlarını çatmış bize bakıyordu. Boynunda altın bir zincir vardı ve iki eline de kocaman altın yüzükler takmıştı.

Bu, Emerald Tır Durağı Lokantası ve Dinlenme Salonu'nun müdürü Ozzie olmalıydı. Dudaklarının arasında duran kürdanı alıp omzunun üzerinden otoparka fırlattı. Öfkeli bir bizon gibi Fish'le ikimizi süzerek içeri girdi.

“Burada ne işiniz var çocuklar?” diye sordu, nefesinde yoğun bir tehdit ve tavuk kanadı kokusu vardı. “Okuma bilmiyor musunuz? Burası personele özel. Uzayın. Hadi.” Tavuk kışkışlar gibi ellerini sallayıp üzerimize yürüdü. “Gidin anne babanızı bulun ya da müzik kutusuyla oynayın ya da her ne halt yapıyorsanız yapın.”

“Bizi Lill getirdi,” diye ciyakladım, adam bizi kapıdan dışarı kovalarken. “Burada oturabileceğimizi söyledi.” Bu Ozzie'nin üzerimize gelmesini engellemedi. Hatta işleri daha da kötüleştirdi.

Yarışma programlarındaki gibi tiz ve abartılı bir ses çıkartıp, “ZOOOOOONK!” diye bağırdı. “Yanlış cevap! Lill şu anda kara listemin başını çekiyor. Hatta Lill kovulmak üzere.” Ozzie, Fish'le ikimizi depodan dışarı atmaya başarmıştı.

Tüm o kaotik ve gürültülü seslerin arasına geri dönünce, sersemlememek için elimden geleni yaptım ve bana ait olmayan bu düşünce fırtınasını uzaklaştırmak için çabaladım, fakat bu zor bir işti, belki de yıllarımı alacak bir iş -aptal bir yetenekle geçecek korkunç ve uzun yıllar- ve bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu.

Odadan fazla uzaklaşmamaya çalışarak mutfak dola-

bının yanındaki uzun barın önünde dikildim. Mutfaktan gelen tabak seslerini, yere düşen çatal bıçak seslerini ve kızaran hamburgerlerin cızırtısını duyabiliyordum. Ancak tüm bu gündelik seslerin üzerine çıkan o yaygaracı sesler fırtınalı bir okyanustaki savaş gemileri gibiydi.

Mekân mı dönüyordu yoksa *ben mi* bilmiyorum ama gözümdeki manzara diğer insanların düşünceleri ve duygularından oluşan karman çorman fotoğraf kareleri gibiydi.

Ozzie yemek salonuna çıktığında Lill barın arkasında duruyordu, önünde üç dilim turta vardı ve uzun bir pasta bıçağıyla muzlu pastadan bir dilim kesiyordu. Lester onun karşısındaki bir bar taburesinde oturmuş kalın bir hamburgeri ısıırıyordu ve yamuk kravatına hardal damlatıyordu.

“Bobbi, Will Junior’la birlikte müzik kutusunun orada,” dediğini duydum Fish’in. Lokantanın köşesine bakınca Bobbi’nin Will’le konuştuğunu ve eliyle bizi gösterdiğini gördüm.

“Ona her şeyi anlatıyor,” dedi Fish karamsarca. Will’in bir ablasına bir bana baktığını gördüm ama o sırada kafam onun tepkisine aldırış edemeyecek kadar çok ağrıyordu. Ozzie tekrar bağırmaya başladı.

Lill’in üzerine yürüyüp muzlu pastayı aldı ve bıçağı elinden çekti.

“Buraya kadar, Lill,” dedi Ozzie, konuşurken kremayla kaplanmış bıçağı havada sallıyor, deli gibi el kol hareketleri yapıyordu ve bıçaktaki muz dilimlerinden

biriyle Lester'ı kafasından vurmaya başardı. "Sabrımı yeterince zorladın. Düzgün bir garson olabilirsin -bura-ya zamanında gelmeyi başardığında- ama burama kadar geldi. Bu işe son geç kalışın ve Emerald Tır Durağı Lokantası'nda son pasta dilimleyişin."

"Ama Ozzie..." Lill karşı çıkmaya çalıştı.

"Buradan hemen defolup gitmeni istiyorum, Lill Kiteley!" diye bağırdı jimnastik şortlu Ozzie. Kendi sesinden ve kırmızı saçlı garson kadının dikkatini çekmesinden hoşnut olduğu belliydi. İçerideki herkes konuşmayı kesmişti ve Ozzie'yle Lill'i seyrediyordu. Müzik kutusundaki şarkı bile bitmişti, sanki o da onları dinliyordu. Lester hamburgerini bıraktı ve seyrek saçlarının arasındaki muzuyu yavaşça sildi. Will ve Bobbi bara yaklaştılar ama Ozzie'yi bıçağı sallarken görünce durdular. Herkesin dikkati Muhteşem ve Kudretli Ozzie'de toplanınca kafamdaki sesler bile kesilmişti.

Ozzie pastayı Lill'in yakınına koymaya güvenemiyormuş gibi hâlâ elinde tutarak bıçağı tezgâhın altına bıraktı. Onu izlerken Samson'ın tezgâhın altında, tabakların yanındaki bir boşlukta hareketsiz ve çıt çıkarmadan oturduğunu gördüm. Öyle karanlık ve gölgemsiydi ki Ozzie onu fark etmedi bile.

"Ozzie, izin ver—" Lill tekrar konuşmaya çalıştı.

"ZOOOOOONK!" Ozzie yine aynı sinir bozucu yarışma programı efektini yaptı ve Lill'in sözünü kesti. "Kaybettin, Lill!"

Ozzie sol elinde pastayı tutarak arkasını döndü, sağ

eliyle kasayı açtı. Bir tomar para alıp Lill'in suratına savurarak işi şova döktü ve Lill kendini tutmasa ve barajın taşmasına izin verse, gözyaşı seline kapılıp eriyip gidecek gibi göründü.

"İşte," dedi Ozzie paralar Lill'in koca ayaklarının dibine düşerken. "Teselli ödülünü alabilirsin –son maaşını karşılayacaktır."

Lill tüm mağrurluğuyla eğilip paraları yerden toplarken kırmızı saçlı garsonun pis pis sırtıttığını görebiliyordum.

Ozzie kendine biraz daha hakim olabilseydi herkes için daha iyi olacaktı. Ozzie son maaşını yerden toplayan zavallı Lill'e zalimce gülmeye başlayınca gerçek yaygara başladı.

"Bayım," dedi Lester, yumruğunu tezgâha vurup omuzları otobüsünün motorunun içindeki pistonlar gibi aşağı yukarı titrerken. "Bir hanımefendiye bu şekilde davranamazsınız." Lester lafını söyleyip tabağını kenara itti ve ayağa kalkıp Lill'e yardım etmek için barın arkasına geçti.

Aynı anda Samson tezgâhın altında saklandığı yerden fırlayıp Muhteşem ve Kudretli Ozzie'nin bacağına ısırıldı.

Ozzie kız gibi ciyakladı ve muzlu pasta elinden uçup mide bulandırıcı bir *plömp* sesiyle ayağının önüne düştü.

"Seni küçük!.." Bacağına tutup tek ayağının üstünde seken Ozzie zalimce bıçağı geri aldı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Samson'ın tezgâhın arkasından fırladığını ve bu öfkeli

adam ve bıçağının menzilinde olduğunu gören Bobbi ve Will koşarak yanımıza geldiler. Barın üstünden uzanıp bıçağı almaya çalışırken Samson depoya doğru kaçtı. Fish’le ikimiz de atıldık ve Ozzie’nin kaslı sırtına vurup onu yerdeki pastanın üstüne doğru savurduk. Muz ve kremaya basan irikıyım adam tek ayağının üstünde buz pateni yaparken Fish’in öfkeli rüzgârı esmeye başladı ve Ozzie’nin dengesini iyice bozdu. Ozzie güm diye geri düştü.

Kırmızı saçlı garson çığlık attı ve müşteriler ayağa fırladı, yardım mı etseler ya da ederlerse kimin tarafını tutsalar bilemediler.

“Gidelim buradan!” diye bağırdı Bobbi, barın arkasına geçip Lill ve Lester’e kalan paraları toplamalarında yardım etti. Ardından Will Junior’la ikisi, şaşkın iki yetişkini küfür edip yerde çırpınan Ozzie’nin yanından geçirdiler ve acil çıkış kapısına ulaşmak için Personel odasına daldılar. Fish’le ikimiz vakit kaybetmeden peşlerine takıldık.

Depodan geçerken Lill askıdan hırkasını kaptı ve başını sallayarak bize baktı. Yüzü kıpkırmızıydı ve kocaman beyaz ayakkabılarına pasta bulaşmıştı.

“Hepinizden özür dilerim,” dedi nefes nefese kapıya koşarken. “Görünüşe bakılırsa biz yaramaz çocuklar ve uyumsuzlar yine yola düşeceğiz.” Bobbi’nin masaya bıraktığı hamburger tepsilerini gösterdi. “Hamburgerleri kapın çocuklar. Otobüste yersiniz.” Lill, elini tutan ve üzgün görünen Samson’a baktı. “Muzlu pasta için üzgü-

nüm, ufaklık,” dedi. Lester birden durdu.

“Bir dakika, herkes dursun.” Lester’ın kararlı sesi hepimizi durdurdu. Hiç titremeden işaret verir gibi parmağını havaya kaldırdı, arkasını döndü ve kapıyı itip yemek salonuna daldı. Bir an için Lester’ın son bombasını patlatıp yanlış yöne koştuğunu düşündüm. Ama az sonra kafasının üstünde kupa gibi taşıdığı ikinci bir muzlu pastayla geri geldi. Tabanları poposuna vura vura koşmaya başladı, Lill de aynı bozuk arabasına yaptığı gibi, depodaki eski püskü koltuğa son bir tekme savurdu. Hepimizi Lester’ın arkasından koşturup arka kapıdan restoranın arkasındaki otoparka çıkardı ve Ozzie ve Emerald Tır Durağı Lokantası ve Dinlenme Salonu’ndan uzaklaştırdı.

Bölüm 20

BAHAR AKŞAMININ SERİNLİĞİNDE OTOBÜSE koştururken, hava temiz ve soğuktu, dizel yakıt ve çıtır tavuk kokularıyla kaplıydı. Restoranın içindeki gürültü ve kargaşadan sonra, dışarıda olmak bana iyi gelmişti. Gökyüzü ve yol sakinleşmemi sağlamıştı. Ön taraftan geçen arabaların sesini duyabiliyordum ve sesleri kıyıyı döven dalgaları anımsatıyordu.

Tek sokak lambasının ışığında yoldaki çukurların üzerinden atlarken kimse konuşmadı, kamyonet ve yarı römorkların aralarından geçip otoparkın en uç noktasına doğru koştuk. Ozzie'nin ya da bir başkasının bizi kovalaması ihtimaline karşı arkamıza bakıp durduk. Fakat Ozzie hâlâ muzlu pasta kalıntılarının arasında yat-

tığından mı yoksa bizi takip edemeyecek kadar utandı-
ğından mı bilinmez, peşimize düşeceğı benzemiyordu.

Restorandaki curcunada çöplüğün yanında yatan baygın adamı unutmuştum. Yanından geçmek üzereydik ki, “Çok fazla şey gördüm...” diyen o ses adamın hâlâ orada olduğunu unutmama izin vermedi. İçimi bir keder kapladı ve yeteneğimin ruhu hırpalanmış, kalbi kırık adama yardım edemeyeceğini ama onun için *yapabileceğim* bir şey olduğunu fark ettim. Hamburgerimi elinin altına bıraktım. Ardından özel-gün elbisemin omzuna iğnelenmiş mor çiçeğı alıp hamburgerin yanına koydum ve babamın beni anlayacağını düşündüm. Gümüş kalemim dışında verebileceğim sadece bu vardı, vermek zorunda olduğum tek şeyim buydu, adama onu gördüğümü -onu dinlediğimi- gösterebilmemin tek yolu.

Otobüse doğru giderken herkes içeride yaşananlardan ötürü öyle nefes nefeseydi ve sarsılmıştı ki sadece Will bu küçük ikramımı fark etti ve ona yetişmemi beklerken bana sımsıcak bir bakış attı.

Artık restorandaki ses kalabalığından ve evsiz adamın sesinden uzaklaşmıştım, üzgündüm ama Bobbi, Carlene ve Rhonda kafamın tek sahibiymiş gibi olanca sesleriyle geri geldiklerinde şaşkın değildim.

“Lester bu sefer büyük bir pisliğe bulaştı...”

“Adamın belaya bulaşmak gibi bir yeteneğı var.”

Lester bir yandan otobüsün kapısını açmaya çalışıp bir yandan çalıntı pastayı dengede tutmaya çalışırken,

hepimiz otobüse yaslanıp soluk almaya çalıştık. Tüm yaşananlara rağmen, Bobbi kollarını göğsünde kavuşturmuş, neredeyse sakın bir şekilde ve yüzünde meraklı ama mesafeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Will Junior onun yanında duruyordu ama ifadesini okuyamıyordum.

“*Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?*” dedi Bobbi’nin küçük meleği beynimin içinde. Carlene ve Rhonda’nın sesi Bobbi’nin meleğinin arkasında kalmıştı, bitmek bilmeyen Lester’ı-eleştirme sesleri Bobbi’ye vokal yapar gibiydi.

“*Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?*” Bobbi düşüncelerini giderek daha yüksek bir şekilde üstüme salıyordu.

“*Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?*”

“*Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?*”

Beni deli ediyordu. Lester en sonunda kapıyı açmayı başarinca parmaklarımla kulaklarımı tıkadım ve ulusal marşı mırıldanmaya başladım. Ama Fish beni kendine çevirdi, parmağımı sağ kulağımdan dışarı çekti ve “Ne duyuyorsun, Mibs?” diye fısıldadı.

“Bobbi sırtına dövme yaptırmış ve başımın etini yiyor,” diye fısıldadım. “Bobbi *biliyor*, Fish unuttun mu?”

Fish, Bobbi’ye bir bakış attı. Kız otobüsün yan tarafına yaslanmış, ben fare o kediymiş gibi beni izliyordu –yemeğini yemeden önce onunla oynamayı seven bir kedi. Will Junior onun az arkasında duruyordu ve bir

espriyi anlamaya çalışır gibi yüzünü buruşturmuştu. Bobbi, Fish'e bakmadı; gözleriyle beni yakmakla meşguldü.

"Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Bana ne düşündüğümü söyle. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Kes şunu, Bobbi," dedi Fish tek elini yumruk yapıp havaya kaldırarak. Lester, Lill ve Samson otobüse biniyordu.

"Neyi keseyim?" dedi Bobbi aptal ayağına yatarak.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Fish ve hamburgerini öfkeyle yere fırlattı. Aniden esen rüzgâr Bobbi'nin saçlarını havalandırdı ve hava nemli ve sıcak bir hal aldı. Bobbi otobüse yaslanmaktan vazgeçip dimdik karşısında durdu. Sokak lambasından gelen ışığa karşı gözlerini kısıp Fish'e baktı ve sakızına yapışan saçlarını tükürüp düello teklifini kabul eder gibi kendi hamburgerini de yere fırlattı.

"Sadece düşünüyorum. Düşünmeyi kesmemi mi istiyorsun?"

Fish'in bir sonraki rüzgârı daha güçlüydü, fırtına yüzüne vururcasına Bobbi'nin saçlarını geri savurdu ve kıyafetlerini vücuduna yapıştırdı. Will Junior bir adım geri attı ve Fish'in rüzgârının gücü yoldaki toz ve çakıl taşlarını Bobbi'yle ikisinin üstüne savurunca ellerini -ve hamburgerini- gözlerine siper etti. Plastik ambalaj kâğıtları çıldırmış hayaletler gibi etrafa uçtu. Aniden

yağmur başladı ve bir fiskiye'nin tel örgülere vuran suları gibi otobüsün yan tarafını dövdü.

Fish tam önümde duruyor, Will ve Bobbi Meeks'le aramda bir kalkan görevi görüyordu. Bir çizgi roman-daki bir süper-çocukmuş gibi el ve ayaklarını iki yana açmıştı, kendi saçları da otobüsü sallayıp Bobbi'yi Will'e doğru ittiren rüzgâr ve yağmurdan havalanmıştı.

Lester başını otobüsün kapısından dışarı uzattı, geriye taranmış saçları dikenli tellere takılmış bir market poşeti gibi çılgınca dalgalanmaya başladı. Lester'ın tek görebildiği giderek şiddetlenen bir fırtınanın vurdum-duymaz patırtısıydı. Her şeye rağmen, olayın Fish'ten kaynaklandığını anlamadı. Fish'in arkasında durduğum için saçımın tek teli havaya kalkmamış ve eteklerim biraz olsun havalanmamıştı; bir kasırganın tek sakin noktasında durur gibiydim.

Fakat Bobbi ve Will Junior hepsini görmüştü ve şimdi her şeyi çok iyi anlıyorlardı. Artık eminliğin kendisi kadar emin bir şekilde her şeyi biliyorlardı.

Bobbi ve Will'in artık Beaumont çocuklarının farklı olduğuna dair en ufak kuşkuları kalmamıştı. Beaumont çocuklarının sıra dışı, ürkütücü bir şekilde normal olmadığını biliyorlardı. Fakat her şeye rağmen, Bobbi ve Will aynı zamanda ne kadar muhteşem olduğumuzu da anlamışlardı.

Bölüm 21

TATİLDEN ÖNCE BİR KIŞ sabahında birlikte resim yaparlarken, “Bir yeteneği kontrol etmeyi öğrenmek üstünüze ince kat bir boya çekmek gibidir,” demişti annem Fish ve Rocket’a. O gün hasta olduğum için okula gitmemiştim ve koltukta uzanıp ağabeylerimin hafızalarından fırtınalı okyanus dalgaları çizmelerini izlemenin keyfini çıkarıyordum. Annem yeteneklerini kontrol etmeleriyle ilgili konuşmaya başladığında kulak kesilmiştim ve söylediklerini dikkatle dinlemiştim.

“Yeterince boya kullanmazsanız,” diye devam etmişti annem, “yeteneğiniz güçlü bir şekilde ortaya çıkar ve hem siz hem de dünyanın geri kalanı için büyük sorunlara yol açar.” Fish ve Rocket suratlarını ekşitince -bu

tür sorunları fazlasıyla iyi biliyorlardı- annem gülmeye başlamıştı.

Annem konuşmasına devam etti, “Fazla boya kullanırsanız, yeteneğinizi tamamen kısıtlamakla kalmaz, hayatınızdaki her şey sizin için sıkıcı ve yavan bir hal alır. Sizi *siz* yapan ve mutlu eden bir parçanızdan kurtulamazsınız.”

Annem boya fırçasını alıp tuvalindekinden daha açık bir renge batırdı. Açık renk boyayı koyu olanın üstüne sürdü ve tamamen kapattı. Fakat açık renk boya koyu olanı gizleyemedi. Bu uçuk renk yumuşatıcı bir etki yarattı ve koyu kısmın resmin geri kalanıyla uyum içinde olmasını sağladı.

“İyi eğitilmiş bir yetenek size netlik ve kontrol kazandırır,” dedi annem. “Kendi uzmanlık alanınızın, kendi benzersiz renginizin başkalarının tam olarak adını koyamadığı özel-bir-şey olarak ışıldamasına izin vermelisiniz.”

Annem çok kolaymış gibi anlatıyordu. Ama bir yeteneği böyle başarılı şekilde kontrol etmek çocuk oyuncağı değil, ipte yürümek gibiydi. Kişisine ve yeteneğine bağlı olarak dünyadaki diğer insanların arasına kolaylıkla karışacak kontrolü elde etmek yıllar sürebilirdi ve yetişkin olmanın da bu işi kolaylaştıracağına garantisi yoktu. İşte bu yüzden, Kansaska-Nebransa’da evde öğrenim görmek, okumak, yazmak ve aritmetikten çok çok daha fazlasıydı.

*

Fish'in rüzgârı boş otoparkta giderek daha şiddetli esmeye başladı. Yarattığı fırtınanın taşınmamıza neden olduğu günden bu yana bu kadar şiddetli bir rüzgâr çıkardığını sanmıyordum. Fish on üç yaşına bastıktan sonra, kendine has o rengin karanlık fırtına bulutlarının arasından ışıldamasını sağlamak için her zaman çok fazla çalışmak zorunda kalmıştı. Onunki kadar güçlü bir yeteneğe sahip olmak yatağın ters tarafından kalkmak gibiydi: Kendini kontrol etmesi için çok fazla gayret ve sabır gerekiyordu.

Emerald'da evden bu kadar uzaktayken ve Fish fırtınasını estirip Muhteşem ve Kudretli Ozzie yere serilmişken, kendime olan güvenim giderek azalmaya başlamıştı. Beynim ve cesaretim de artık kendilerinden emin değillerdi. Fish'le ikimiz artık Kansaska-Nebransa'ta değildik ve bize yol gösterecek sarı tuğlalarımız yoktu, sadece kocaman pembe bir otobüs ve otoyoldaki sarı çizgiler vardı.

Dört köşeli bir Park Etmek Yasaktık levhası direğinden kopup spiral yapan rüzgârın içinde havada dönmeye başlayınca bir çığlık attım.

Levha Bobbi ve Will'e doğru uçtu ve "Dikkat edin!" diye bağırdım.

Fish levhayı görünce birden arkasını döndü. Göz açıp kapayınca kadar kontrollü ve giderek azalan bir esintiyle levhayı yan çevirdi.

Kontrollü. Fish rüzgârını kontrol etmişti –hatta onunla hedef almıştı. Levha rüzgâr kesilince yere çakı-

lan bir uçurtma gibi birden yere düştü. Fish şaşışıp bir adım geri attı ve fırtınası başladığından hızlı bir şekilde kesildi. Ağabeyim ellerine baktı. En sonunda yeteneğine uyum gösterecek doğru boya rengini bulmuş gibiydi.

“*Vay canına,*” diye mırıldandı. Fish ardından üç metre ötedeki karton bir kutuya doğru döndü. Kutuya bakarak gözlerini kısıtı, konsantrasyonuyla kaşları burunun üstünde birleşti. Bir saniye sonra kutu hafifçe havalandı ve hava akımına kapılarak ilerledi. Fish gülümsedi, Bobbi ve Will’e baktı. Endişe yüzünü eski haline getirdi, öfkesi rüzgârla birlikte kaybolup gitti.

“İyi misiniz?” diye sordu, onlara doğru çekinerek bir adım atarken. Bobbi ilk defa konuşamıyordu; küçük meleğinin bile söyleyecek bir şeyi yoktu. Bobbi başıyla onayladı, afallamış görünüyordu. Arkasında duran Will Junior en sonunda espriyi anladığından emin olmuş gibi bize bakıp sırtıyordu.

“Muhteşem,” dedi Will gülerek.

Lester Swan hâlâ otobüsün kapısından sarkmış, gökyüzünde yükselen aya ve berrak, sakın gökyüzüne bakıyordu. “Ne garip yer,” diye mırıldandı, değişken havanın gerçek nedenini anlamayarak. “Hadi çocuklar. Herkes otobüse binsin. Yola koyulma vakti.”

Otobüse bindiğimizde Will hâlâ gülümseyerek yanına oturdu, sol dizi sağ dizime değiyordu. Bobbi’nin Fish’in yanına oturduğunu görünce ben dâhil herkes çok şaşışdı. Will patates kızartmasının içinden bir çakıl taşı ayıklayıp içerdekilere uzattı. Lill’in dizinde duran

çalıntı pastanın tam ortasına parmağını daldırmış ve halinden memnun olan Samson dışında elinde yemeği kalmış olan bir tek Will vardı. Diğer yemeklerin hepsi otobüsle lokanta arasındaki yola saçılmıştı.

“Bence Emerald’la aramıza biraz mesafe koymalıyız, Lester,” dedi Lill, camdan dışarı endişeyle bakarken. Lester onu başıyla onayladı ve motoru çalıştırdı; karakterine ters düşen bunca macera onu yormuşa benziyordu ve birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşnut oldu.

“Seni nereye götüreyim, Lill?” dedi omzunun üzerinden seslenip ve otopark alanından çıktı.

“Henüz eve dönmek istediğimi sanmıyorum,” dedi Lill. “Ozzie nerede oturduğumu biliyor ve onu böyle bırakıp gittikten sonra...” Titredi ve sesi kesildi, sonra devam etti, “Sen çocuklarla Salina’ya gidiyordun, Lester. Belki de doğruca oraya gitmeliyiz. Tabii sizinle gelmemin bir sakıncası yoksa?”

Lill hepimize tek tek baktı. Herkes kafasını sallayıp dilini ısırды. Hiçbirimiz ona hayır diyemezdik. Bu otobüse binmek için biz de izin istememiştik.

“Lester?”

Lester’in iri yarı kadına cevap vermesine bile gerek yoktu. Lill’in bizimle gelmek istemesine öyle sevindi ki gözleri doldu.

“Seni nereye istersen götürürüm, Lill Kiteley,” dedi.

Salina’ya gidip en sonunda babamı göreceğimi düşününce yüreğim hop etti. Lokantadaki televizyonda

haberi gördükten sonra, Rocket'ın elektrik hasarının babam için ne anlama gelebileceğini biliyordum –ağabeyimin böyle korkunç bir felakete yol açması için korkutucu derecede üzölmüş olması gerekirdi. Babama yardım etmek için hiçbir şey yapamasam da, elini tutup yanağını öpmeli ve yanında olduğumu, onu ne kadar sevdiğimi ona söylemeliydim.

Lester otobüsü kullanırken omuzları her zamankinden daha şiddetli titremeye başladı ve zayıf adam yerinde küçük bir çocuk gibi kıvranmaya başladı.

“Ne oldu Lester?” diye sordu onun huzursuzluğunu gören Lill. Lester omzunun üstünden biz çocuklara baktı.

“Şey,” dedi, bembeyaz kesilip küçük bir fare gibi korkuyordu, “sabah Wymore’da bir teslimat yapmam lazım ve saatini kaçıırırsam p-patronum bundan hiç hoşlanmaz. Bugünkü teslimatlarımın hepsine geç kaldım, bir tane daha k-kaçıırırsam... işimden olabilirim,” dedi. “Otobüsümü kaybedebilirim.”

“Ah zavallı Lester,” dedi Carlene. “Zavallı, aptal Lester. Kıymetli otobüsü olmazsa ne yapar?”

“Otobüs durağında kahve satar, işte o kadar,” dedi Rhonda.

“Ama...” diye karşı çıktık.

“Salina Hope’a gitmemiz gerekiyor, Bay Swan! Buna mecburuz!” diye yalvardım. Fakat Lester kararını vermişti ve bize bakmadı bile.

“O-otobüsümü kaybedemem,” dedi sadece, kafasında tüm dişliler yerli yerine oturmuş gibi sessiz ama kararlı şekilde.

Lill şaşkın görünüyordu.

“*Senin de işini kaybetmen yazık olur,*” dedi Lill içini çekip yeşil üniformasına kederle bakarak. “Ama çocuklar, Lester? Onlar ne olacak? Salina ve babaları? Orada bu çocukları bir bekleyen vardır mutlaka?”

Bunun üstüne kimse yanıt vermedi. Lester huzursuzca kıpırdandı. Biz de endişeli ve rahatsızdık. Otobüsün loş ışığında hepimize tek tek bakan Lill’in gözleri kısıldı. Bobbi sakızından son kalan parçayı koparmakla oyalandı. Fish kısık sesle ısıklık çaldı. Will Junior dizlerine bakıp elini kıvrıkcık saçlarında gezdirdi ve ben de elbiseimin kolundan sarkan beyaz ipliği kopardım. Yalnızca Samson suçlu gibi görünmemeyi başardı ve Lill’in yanında bir ısırık hamburgerinden bir lokma pastasından yemeye devam etti.

Lill gerildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ, burada neler oluyor? Gecikme konusunda yetenekli olabilirim ama yetişmekte geç kalmam. Belki birisi bana kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı açıklamaya başlasa iyi olacak. Hemen şimdi.”

Bölüm 22

LILL'E YAPTIĞIMIZ ŞEYİ ANLATMAK biraz utanç verici oldu. Emerald'ı geride bırakmak isteyen Lester karanlığın içinde doğruya doğru yol aldı ve diğerlerimiz sırayla söz alarak Lill'e Lester'ın Salina'ya gideceğini düşündüğümüz için otobüse gizlice bindiğimizi anlattık. Lester'ın sağa sapmak yerine sola döndüğünü, güney yerine kuzeye yol aldığını ve kendimizi Salina, hastane ve babamızdan uzaklaşırken bulduğumuzu anlattık.

Hikâyeyi anlatırken ya da sonrasındaki birkaç dakika boyunca Lill'in yüzü değişmedi, sadece otobüse tuhaf bir sessizlik çöktü. Tek ses motorun gürültüsü ve kafamdaki konuşmalardı.

"Biz öldük, öldük," deyip duruyordu Bobbi'nin döv-

mesi endişeli bir kalp atışı gibi.

Lill uzun, çok uzun süre kıpırdamadan oturdu. Samson hamburgerini bitirmişti ve pastanın ortasında bir krater açmıştı, şimdiyse Will'in patateslerinden aşırmaq için elini uzatıyordu. Diğerlerimiz yemeklere dokunmamıştık bile. Hepimizin iştahı kaçmıştı.

En sonunda iri yarı kadın bir meleğin bir buluttan diğerine düşmesini andıran bir sesle uzun ve yavaş bir şekilde içini çekti.

“Başımı belaya sokmasını çok iyi biliyorum,” dedi Lill, bizden çok kendi kendine konuşur gibi. “Bugün arabamı ve işimi kaybettim. Görünüşe bakılırsa şimdi de mantığımı kaybettim.”

Lill'in bizi ele vermemesini umarak onu izlemeye devam ettik.

“Hepiniz beni dinleyin.” Lill gürültülü motorun sesini bastırmak için sesini yükseltti. “Size ne yapacağımızı söyleyeceğim.” Lester gülümsedi. Ona ne yapacağını söyleyen kadınlardan hoşlanır bir hali vardı ama en azından Lill'in Carlene ya da Rhonda'yla alakası yoktu. Lill ne yapacağımızı anlatmaya başladı. Plana göre bir motel bulmak için doğruya, Lincoln yönüne gidecektik, böylece Emerald'dan biraz uzaklaşmış olacaktık ama er ya da geç tekrar yola koyulacaktık. Lill gece vakti otobanda yol almamızı istemiyordu ve biz çocukların ailelerimizi arayıp güvende olduğumuzu, Salina'ya doğru yolda olduğumuzu ve sabah oraya varacağımızı söylemesini istiyordu. Lill'in bir yandan bugün işlerin daha ne kadar

ters gidebileceğini düşünüp doğru olan şeyi yapmak için çabaladığını görebiliyordum.

Bunu bir süre düşündüm. Sırf kendi kafama göre Salina'ya gidebileceğim gibi aptalca bir fikre kapıldığım için Lester ve Lill'in daha fazla canının yanması en son isteyeceğim şeydi. Artık yetişkinlere sahip çıkma görevinin bende olduğunu biliyordum. Onların güvende olması ve belaya bulaşmaması benim görevimdi ve bu yüzden babama ulaşmak için sabaha kadar beklemem gerekiyorsa, bekleyecektim; buna dayanmak çok zor gelse dahi.

Otobüse bindiğimizden bu yana birkaç saat geçmişti ve bir grup tuhaf kaçağa dönüşmüştük. Motele varır varmaz ailelerimizi arayacağımıza dair Lill'e söz verdik ama ben elimi arkama götürüp parmaklarımı üst üste bindirdim. Lester kararları bir başkası verdiği için rahatlamışa benziyordu; otobüsü teslimat programına göre kullanabilmek için kısıtlı sakinlik rezervini son damlasına kadar tüketmişti.

Lill işini kaybetmesiyle ilgili başka bir şey söylemedi ve kimse konuyu bir daha açmadı. Muhteşem ve Kudretli Ozzie'nin ona verdiği paraları otobüsün loş ışığında gözlerini kısarak saydı.

"Evet, çocuklar," dedi istemeye istemeye, "bir motelde birkaç oda tutacak ve hatta artacak kadar param var sanırım. Bize bir motel bulabilir misin Lester?"

"Sen nasıl istersen Lill."

Lill'in Lester'a sevgiyle baktığını gördüm. Ona bakı-

şından, adamda hayran olduğu bir şey gördüğünü anlayabiliyordum. Belki de Lester'ın kenara çekip onu bozuk arabasından kurtarması ya da paraları yerden toplamasına yardım etmesi veya son dakikada bir cesaret örneği gösterip lokantadan o pastayı çalmasıydı. Lester bir kahraman gibi görünmüyor olabilirdi ama sanırım ilk bakışta kimin içinde bir parça Beyaz Atlı Prens yattığını anlamak zordu.

Lester bir süre daha devam etti ve sonunda bizim için doğru moteli buldu. Lincoln Sleepy 10'un otoparkında sadece birkaç araba vardı ve boş oda levhası sinek kovan ışıklar gibi yanıp sönüyordu.

Sleepy 10 şehrin en uzak köşesinde, bir Mega Mart mağazasının ve cart kırmızı ve sarı fastfood restoranlarının karşısında yer alıyordu. Biz Lester'ın motelin epey uzağına park ettiği otobüste kalıp beklerken kargo görevlisi Lill'in parasıyla giriş işlemlerimizi yaptı. Emerald'daki tır durağının televizyonunda kendi yüzümü gördükten sonra, mecbur kalmadıkça insan içine çıkmaya meraklı değildim, bu nedenle diğerleriyle birlikte otobüste beklemekten memnundum.

Lester “envanterini k-korumak” için otobüste uymakta diretiyor, Lill'se ona iki oda tutmasını söylüyordu. Motelde kâğıda sarılı incecik beyaz sabunlar, küçük şampuan şişeleri ve katlanmış şekilde banyoda duran bembeyaz havlular olmasını umdum, tüm bunlar beni mutlu edebilirdi.

“Hepiniz ikinci kattasınız,” dedi Lester, Lill'e oda

anahtarlarını verip otobüsten inmemizi beklerken. Her zamankinden daha gergindi ve onu orada bırakıp gitmiş gibi bakıyordu. Bir an için Lester'ın paniğe kapılıp gecenin bir yarısı bizi orada bırakıp kaçmasından korktum; sanırım daha az asil kahramanlar bile bunu aklından geçirirdi. Fakat Lester'ın Lill'e bakışları bundan şüphe etmemi sağladı.

"Sabah burada olacağınıza söz verin, Bay Swan?" diye seslendim, Lester otobüsün kapısını kapatmadan. Lester sahibini dinleyen bir köpek gibi başını eğdi ve bana komik bir bakış attı.

"Nereye gideceğim ki?" diye sordu. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Lill bizi odalarımıza götüren merdivenlere yönlendirdi. Birinci katta tek bir penceresi olan kilitli bir kapının önünden geçerken Fish havayı kokladı. Kapının yanındaki levhada *Havuz-Sadece Otel Misafirleri Girebilir* yazıyordu.

"Su," dedi Fish sadece.

Havuz kıpırtısız duruyor, dans eden yeşil ışıkları duvarlara ve küçük alanın tavanına yansıtıyordu. Başka bir zaman olsa, suya bu kadar yakın olmak Fish'i gerer ve huzursuz ederdi ama ona baktığımda gayet sakinliğini kendisi kadar sakin olduğunu gördüm.

Lill hepimizin camdan havuza bakışını gözden kaçırmadı ama yeşil beyaz kamuflajlı bir eğitim çavuşu gibi merdivenleri çıkmamızı emretti. İkinci kata çıktığımızda Lill önümüze geçti, Samson'ın elinden tutarak oda-

larımızı arıyor ve diğer eliyle de anahtarları sallıyordu.

Onu biraz geriden takip ettik.

“Evi arayamayız,” diye fısıldadım Will’e. Will soru dolu gözlerle bir Lill’e bir bana baktı. Lill epey öndeydi ve uzun koridorda ilerliyordu. Uzanıp Bobbi’nin bluzunu çektim ve bu sırada sırtındaki melek dövmesinin tek dirseğinin üzerine uzanıp kanatlarını kapattığını, sivri kuyruğuyla gamsızca dişlerini kurcaladığını gördüm.

“Bobbi, evi arayamayız,” dedim.

“*Yapma ya,*” deyip gözlerini devirdi.

“*Bunu zaten biliyor,*” dedi melek. Ama onu duymazdan geldim.

“Fish?”

“Biliyorum, biliyorum,” diye fısıldadı. “Evi arayamayız. Peki *bunu* nasıl başaracağız sence?”

“Bir planım var,” dedim.

“Ah Tanrım,” dedi Bobbi. “Bir planı varmış.”

Bölüm 23

TÜM MESELE ZAMANLAMADAYDI. GÜNDÜZ Lester'ı ikna etmek şaşırtıcı şekilde kolay olmuştu ama Lill'i kandırmanın çok daha zor olacağını biliyordum –evi aradığımıza şüphesiz ikna olmak zorundaydı yoksa tatmin olmazdı.

Bir gece önce Bobbi'nin yemek masasında rulo köfte yerken annesinin sesini nasıl taklit ettiğini ve aynı Bayan Rosemary gibi konuştuğunu hatırlıyordum. Aynı zamanda Will Junior'ın Bobbi'yi dersleri kırdığı zamanlar okulu arayıp annesinin sesini taklit ettiğini anlatmakla tehdit ettiğini de hatırlıyordum.

Koridorda karşılıklı iki motel odamız olduğu için aynı şeyi yapabileceğimizi düşündüm.

Bu Lill'in kendi iyiliği için, deyip durdum kendi kendime. Onu ve Lester'ı belaya bulaştırmamalıydım. Şimdi evi ararsak kim bilir neler olurdu? Fakat yarın Salina Hope Hastanesi'ne varana kadar gizlenmeyi başarırırsak Lester ve Lill'in bize yardım ettiklerini kimse öğrenmeden veya bizi oraya götürdükleri için kimse tarafından suçlanmadan kendi yollarına gitmeleri mümkün olabilirdi.

Lill iki odayı da inceledi ve bir odaya kızları bir odaya erkekleri yerleştirdi. Bobbi'yle ikimiz Lill'le birlikte 214 numaradaydık ve erkekler de 215'teydi.

"Telefonun çalar çalmaz aç, Fish," diye fısıldadım ağabeyime ayrılmadan önce. "Aç ama bir şey söyleme. Telefonda kal ve Bobbi kapıyı çalınca onu içeri al. Her şey Bobbi'ye bağlı." Fish şüpheyle Bobbi'ye bakarak başını salladı ve ardından Samson ve Will Junior'un peşinden 215 nolu odaya girdi.

Kendi odamıza geçtiğimizde Lill telefonu gösterdi ve "Bobbi, lütfen annenle babanı ara ve onlara nerede olduğunuzu söyle. Meraktan ölmüş olmalılar, zavallı insanlar."

Bobbi gözlerini kocaman açıp bana *Şimdi-Ne-Yapacağım* bakışı attı ve telefona doğru yavaşça ilerledi. Suyun içinde hareket eder gibi ahizeyi kaldırdı, Lill'in hırkasını çıkartıp dolaba asışını izledi. Lill banyonun ışığını açıp kapıyı arkasından kapatınca az daha mutluluktan havaya sıçrayacaktım.

Bobbi'nin Beaumont'lar gibi bir yeteneği olmaya-

bilirdi ama kendi uzmanlık alanı bilgisini konuşturma vakti gelmişti. Lill geri gelmeden hemen Bobbi'nin yanına gittim ve ona ne yapması gerektiğini söyledim. Bana aklımı oynatmışım gibi baktı.

"*Senin deli olduğunu düşünüyor,*" dedi melek dövmesi kafamın içinde.

"Bu okulun sekreterini arayıp kandırmaya benzemez, Mibs," diye fısıldadı Bobbi sertçe. "Ya işe yaramazsa?"

Ama Lill'in banyoda ellerini yıkadığını duyduk ve artık tartışacak zaman kalmamıştı. "Yap işte," dedim motel telefonunun üstündeki numarayı gösterip.

Bobbi numarayı çevirdi, odadan odaya arama yaparken omzunun üstünden banyoya doğru baktı. Lill kapıyı açtı ve eteğini düzelterip ön tarafında kuruyup kalmış pasta kalıntısını temizlemeye çalışarak odaya geçti. Bobbi konuşmaya başlayınca ona baktı.

"Merhaba anne, benim Bobbi." Bobbi annesiyle konuşur gibi yaparken bana ters ters bakıyordu. Bu sırada hattın diğer ucunda, koridorun karşı tarafındaki Fish hiç konuşmadan oturuyordu. Fakat Bobbi iyi bir oyuncuydu; kısa ve tek taraflı konuşması sırasında zaman zaman ben bile numara yaptığını unuttum, nerede olduğumuzu ve buraya nasıl geldiğimizi, yarın Salina'daki hastaneye nasıl gideceğimizi anlatışını dinledim.

"Hayır anne, güvendeyiz. Söz veriyorum!" diye ısrar etti Bobbi. "Evet anne, Mibs'le konuşabilirsin. Yanımda..."

Bobbi telefonu bana uzatırken gözlerini devirdi ve dramatik bir tavırla omuzlarını düşürdü. Saf saf Lill'e bakarak telefonu aldım ve rol yapma konusunda Bobbi'ye yakın bir performans sergileyebilmeyi umdum. Ahizeyi bir saniye göğsüme yasladım, kulağıma götürecek cesareti toplamaya çalışır gibi yaptım.

"Ben çocuklara bakacağım," dedi Bobbi oda anahtarını alıp odadan çıkmak için ayağa kalkarken. "Annem sonra da seninle konuşmak istiyor, Lill," dedi, kapıyı açtı ve arkasından çarptı. Lill'in yüzünün rengi atmıştı. Serçe parmağının etlerini kemirmeye başladı ve derin bir nefes aldı. Papazın karısıyla konuşmak için can atmadığını görebiliyordum ve onu kandırdığım için kendimden utandım ve üzüldüm. *Onun iyiliği için*, diye hatırlattım kendi kendime. Bobbi'nin karşıdaki odanın kapısını çaldığını duyunca ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Bayan Rosemary? Benim, Mibs. Özür dilerim..." diye başladım. Duraksayarak konuşurken aralarda durmaya özen gösterdim, karşı taraftan azar işitiyormuş gibi yaptım.

Hattın diğer ucunda bir hışırtı oldu.

"Cehenneme gideceksin, Mississippi Beaumont," dedi Bobbi ve sesi Bayan Rosemary'ye öyle benziyordu ki az daha telefonu düşürecektim. Sonra kıs kıs güldü. "Garsonu telefona ver. Ve dua etmeye başla." Bobbi bu işte fazla iyiydi. Zavallı Lill'i fena benzetmemesini umdum.

Ahizeyi Lill'e uzattım ve güçlükle yutkundum.

“Seninle konuşmak istiyor,” dedim.

Lill, Bobbi-Bayan Rosemary’yle telefonda konuştuğu süre boyunca nefesimi tuttum. Bobbi’nin ne dediğinden tam olarak emin olamıyordum –sadece Bobbi sesini yükselttiği zaman bir iki kelime yakalayabiliyordum. Fakat Lill bütün çocukların güvende ve emin ellerde olduklarını, Lester ve ikisine emanet olduklarını anlatmak için elinden geleni yaptı. Kaldığımız motelin adını ve telefon numarasını verdi.

“Bayan Meeks, siz hemen gelip çocukları almayacaksınız, onları evinize ya da hastaneye kadar getireceğiz,” dedi Lill endişeyle.

Ciğerlerim patlayacak gibiydi. Bobbi’nin cevabını duyabilmeyi çok isterdim; iş adam kandırmaya gelince bu kız çok başarılıydı ve böyle bir yeteneği olduğu için ona hayranlık mı duyuyorum yoksa onun için üzülmüyor muyum bilemedim.

En sonunda konuşma kapanış safhasına geçti. “Tabii ki hanımefendi,” dedi Lill. “Yarın Salina’da görüşürüz o zaman.”

“Evet, hanımefendi...”

“Teşekkürler, hanımefendi...”

“Tanrı sizi de korusun, hanımefendi.”

Bobbi’yi koridorun karşısındaki odada Lill’e Bayan Rosemary’nin katı sesiyle, “Tanrı sizi korusun” derken hayal edebiliyordum. Kafamı iki yana salladım, Bobbi’nin şansını fazla zorlamaması için dua ettim ve artık telefonu kapatmış olmasını umdum.

Lill sonunda telefonu yerine koyarken yanaklarının rengi yerine gelmeye başlamıştı.

“Beklediğimden iyi geçti,” dedi Lill küçük tebessümüyle. “Bu Rosemary iyi ve güçlü bir kadına benziyor. Senin aileni de arayacak ve ağabeylerinle birlikte güvende olduğunu söyleyecek, Mibs.”

“Harika,” dedim gönülsüzce, bu kandırmacadan ötürü kendimi aşağılık, çok aşağılık hissediyordum.

Anahtarın kilitte döndüğünü duydum ve kapı açıldı. Bobbi, Will ve Fish odaya girdi. Bir kanarya sürüsünü mideye indirmiş bir avuç kedi gibi görünüyordlardı. Neyse ki Lill telefon görüşmesini atlattığı için rahatlamıştı da bir şey fark etmedi.

Bölüm 24

“YARINA KADAR SİZ ÇOCUKLARDAN ben sorumluyksam, bize bir şeyler alsam iyi olacak.” Lill mesele hallolduğu ve yetişkinlerle bir sorun yaşamadığına inandığı için mutluydu, beş yaş genç ve on santim uzamış görünüyordu. “Benimle gelmek isteyen var mı? Yolun karşısında bir Mega Mart gördüm ve biraz param da arttı.”

Hepimiz bir şey söylemeden kafalarımızı iki yana salladık. *En iyisi fazla göze batmamak*, diye düşündüm. Ne de olsa insanlar hâlâ bizi arıyordu.

“Kimse mi?” dedi Lill alçak sesle. “Eh, peki o zaman. Siz ben gelene kadar oturup televizyon seyredin.” Lill telefonun durduğu komodinden uzaktan kumandayı almak için uzandı ama Fish ayağa fırladı ve o ulaş-

madan kumandayı kaptı. Yetişkinler neden sürekli biz çocuklara yapacak daha iyi bir şeyimiz yokmuş gibi televizyon izlememizi söylüyorlar?

“Aldım,” dedi Fish sersem Fish gülümsemesiyle kumandayı gösterip. Lill dördümüze baktı. Hepimiz odadaki yatak ve koltuklara yayılmıştık.

“Samson?”

“Samson iyi,” dedi Fish soruyu tahmin ederek. “Karşı odada. Hepimiz iyiyiz. Alışverişe gidebilirsin –biz iyiyiz.” Yine bir gülümseme.

“Eh, peki,” dedi Lill tereddütle. Odadan çıkmadan önce hâlâ içini kemiren bir şüphe varmış gibi bize baktı. “Hemen geri dönerim –yirmi otuz dakikayı geçmez.”

Lill dışarı çıkar çıkmaz dördümüz birden motele girdiğimizden beri nefes almamış gibi rahat bir nefes aldık.

“İşe yaradığına inanamıyorum,” dedi Bobbi.

“Anneme bunu yapabildiğini *asla* söylememem gerektiğini bana hatırlat,” dedi Will.

“Daha büyük bir sorunumuz var,” dedi Fish, televizyonu ve yerel haber kanalını açıp ufacık anlık zafer coşkumuzun tadını kursağımızda bıraktı. Fish’le ikimizin Emerald’daki küçük televizyonda gördüğü gibi fotoğraflarımızın ekranda DİKKAT! KAYIP! DİKKAT! yazısıyla birlikte belirmesi bir dakika sürmedi.

“Şaka yapıyor olmalısın!” dedi Bobbi. O da Will gibi restorandayken haberleri görmemişti.

Will ablasıyla birlikte ekrana ağzı bir karış açık bir şekilde bakıyordu. Bezgin ve mutsuz görünen Fish tele-

vizyon kumandasını, yeni haşlanmış bir patates gibi bir elinden diğerine atmaya başladı.

“Tanrım, başımız büyük deritte,” dedi Will, kendi fotoğrafı da ekranda belirince suratını buruşturup kafasını sallayarak. “Belki de gerçekten evi *aramalıydık*.”

“Aramamamız daha iyi oldu,” dedi Bobbi. “Bu gece buraya polis yağsın mı istiyorsun? Evi arasaydık annem ağabeyini arardı ve o da vakit kaybetmeden buraya gelirdi –o ve buradan Topeka’ya kadar bütün polis memurları. O zaman Lester’la Lill’e ne olur sanıyorsun? Başları büyük derde girer.”

Will birden sertçe kafasını çevirdi.

“Bill biraz fazla korumacıdır,” diye devam etti Bobbi.

“Sinirden köpürecek,” dedi Will ve tüm yolculuk boyunca ilk kez Will acı verici ve çaresizce mutsuz göründü.

“Şşş!” Fish sert ve iyi nişan alınmış bir rüzgârla herkesi susturdu ve bir an için kendinden çok hoşnut göründü. Sonra televizyonun sesini açtı.

“...aileye yakın kaynaklara göre kayıp çocuklardan üçünün babası geçen perşembe Kansas, Salina yakınlarındaki 81 nolu otopanda meydana gelen on arabalık zincirleme kazanın mağdurlarından. Kazazede baba ciddi şekilde yaralanmıştı ve halen kaldırılmış olduğu Salina Hope Hastanesi’nde bilinçsiz şekilde yatmakta ve hayati tehlikesi sürmekte.”

Kendimi çiçekli yatak örtüsünün üstüne attım ve ellerimle yüzümü kapattım.

“*Her şey yoluna girecek,*” dedi kafamın içindeki bir ses.

Gözlerini bana dikmiş olan Bobbi’ye baktım. Beni başıyla onayladı.

“*Her şey yoluna girecek,*” diye tekrarladı meleğin sesi. Bobbi bana anlık, kısa bir tebessüm etti –Rocket’ın kıvılcımları gibi bir anda belirip kayboldu.

Bobbi ayağa kalkıp televizyonu kapattı. “Bu kapalı kalacak,” dedi, bana, ardından Will ve Fish’e bakarak. Hepimiz onu onayladık ve Bobbi’nin iyice önlem almak için kabloyu prizden söküşünü izledik.

“*Her şey yoluna girecek,*” dedi Bobbi herkese bakarak yüksek sesle.

Lill yaklaşık bir saat sonra neredeyse cüssesine bile büyük gelecek bir gülümseme ve Mega Mega Mart’tan aldığı torbalarla geri geldi. Poşetleri önündeki yatağa boşalttı.

“Bugün şanslı gününüz çocuklar,” dedi, bu kadar çok şey almasına şaşırılmış bir şekilde yatağın üstündekilere baktığımız sırada. Gofretler, tişörtler, cipsler, dergiler, pamuklu çubuklar, ojeler, boyama kalemleri, selo bant, yeni bir ilkyardım çantası, Lester’a yeni ve temiz bir kravat, bir yoyo, yedi diş fırçası, Bobbi için yirmi metrelik Snappy Çilekli Rulo Sakız, beş çift parmak arası terlik, dört deodorant, bir paket tarak, hayvancıklı krakerler, iç çamaşırı ve mayolardan oluşan bir dağ karşımızda duruyordu.

Lill güldü. “Ozzie’nin bana yerden topladığı paraları bitirene dek durmadan alışveriş yaptım. Aynı o restoran

gibi pis parayı elimde tutmak istemedim.” Fish’e bir mayo fırlattı. “Hepinizin bedenini tahmin etmek zorunda kaldım, o yüzden üstünüze tam olmayabilir.”

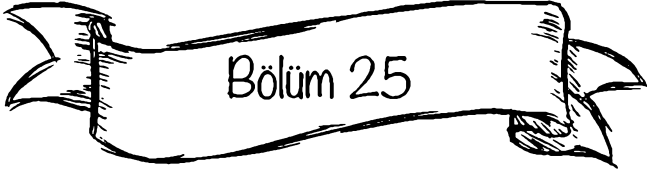
“Yüzmeye inebilir miyiz?” diye sordum, üstüme oturacak gibi görünen sarı askılı mor mayoyu havaya kaldırıp.

“Çocuklar ve havuzlar... aynı kuşlar ve gökyüzü gibi, değil mi?” dedi Lill. “Hem, kötü çocukların bile arada bir eğlenmeye hakkı vardır.”

Hepimiz şaşkın şaşkın Lill’e bakakaldık.

“Ah, hadi ama,” dedi yine gülerek, “bana kafama taş düşmüş gibi bakmayın. İçinde çocuklar olmadan havuz neye yarar? Ben otobüse gidip Lester’a bakacağım; o pembe İncilleri nasıl dağıtacağına dair bir fikrim var. Bence farklı bir yaklaşım denemeli. Lester’ın kendi yeteneklerine güvenmeye ihtiyacı var o kadar.” Selobantı havada salladı. “Ayrıca otobüsündeki kırık camları onarmak için de biraz yardıma ihtiyacı var.”

Lill selobantı kocaman gümüş bir bilezik gibi bileğine geçirdi ve yeni kravatı aldı –pembe değildi, yeşil çizgili mavi bir kravatı. İpeksi kravatı parmaklarıyla düzeltip kendi kendine gülümsedi; Lester’ın Lill’e olan hayranlığı karşılıksız değildi belli ki. Belki de yol açtığım bu büyük felaketten en sonunda iyi bir şey de çıkardı.

Bölüm 25

ÇOCUKLAR LILL'İN ONLAR İÇİN seçtiği renkli mayoları giymek için karşı odaya geçtiler. Bobbi banyoya girip kiraz kırmızısı bikinisini severek üstüne geçirdi. Mor mayoyu elimden geldiğince hızla giydim, çözmeye çalıştığım sarı askı ve iplere rağmen üstüme bol gelince hayal kırıklığına uğradım.

O güne kadar mayo giydiğimde hiç utanmamıştım ama hayatımda her şey yetişemediğim bir hızla değişiyordu; benden daha büyük birine çok daha iyi oturacak bir mayonun içinde kendimi çırlıçıplak, çekingen ve savunmasız hissettim. Bobbi bikinisini doldurmuş, güzel ve yetişkin bir havayla banyodan çıkarken bol bir tişörtü kafamdan geçirdim. Bana bakıp burnunu büzüştürdü.

“Neden tişört giydin?”

“Mayom tam olmadı.”

“Dur bakayım.”

Tişörtü kaldırdım ve Bobbi’nin sarı askıları düzeltmesine izin verdim. Bobbi işini bitirdiğinde mayo çok daha iyi görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedim, tişörtü üstümden çıkardığım için hâlâ utanıyordum.

Bobbi omuz silkti. “Bir şey değil.” Kimsenin bizi görmediğinden emin olup odadan çıktık ve aşağıdaki havuz başında çocuklarla buluştuk.

İçerisi sıcak ve nemliydi, lim yeşili parkeyle kaplanmıştı ve etrafta tozlu, suni çiçek ve ağaçlar vardı. Havuz küçüktü ve fasulye şeklindeydi ama dört çocuğu alacak kadar büyüktü. Samson ortalarda yoktu ama bu hiçbirimizi endişelendirmedi; artık herkes onun ortadan kaybolmalarına alışmıştı.

Will havuza girmişti bile. Saçları ıslaktı ve mor gözüne sular damlıyordu. Fish kollarını göğsünde kavuşturup havuzun kenarında durdu, tırmık içindeki yüzünü daha da sertleştiren kararlı bir ifadeyle suya baktı.

“Girecek misin?” diye sordum ona temkinlice, gözümü Bobbi’nin sırtından ayırmadan. Bobbi önümde suya girerken meleği tek eliyle şeytan kuyruğunu tutuyor ve diğeriyle halesine ulaşmaya çalışırken titriyordu. Fish ukala ağabey gülüşüyle başını salladı.

“İyiyim,” dedi sadece.

“Güzel.”

“*Soğuk... S-oğuuuk.*” Bobbi suya dalınca küçük melek suyun altında kaldı ve kafamın içindeki ses boğuk ve bulanık bir hal aldı.

Will Junior sudan çıkıp bileğimi tuttu, beni de kendisiyle birlikte havuza çekti. Suyun yüzeyine çıkıp saçlarımı gözümünden çektim ve Will’in yüzünü yüzümün dibinde, suyun altından bileğimi hâlâ hafifçe tutarken buldum. Ardından öne doğru bir hamle yaptı ve dudakları dudaklarıma değdi, klor ve tuz tadında hızlı ve sakar bir öpücüktü; ayağı kaymış da yüzü yüzüme yanlışlıkla çarpmış gibi. Öyle hızlı oldu ki huni şeklinde havalanan bir su dalgası Will’in kafasının yanına hızla çarpınca tepki bile veremedim.

Will bileğimi bırakıp öksürdü ve ağzından sular saçtı, burnuna kaçan sulardan kurtulmaya çalıştı. Sonra kuruluşun kendisi kadar kuru bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kasıntı ve kendinden memnun bir gülümsemeyle havuzun kenarında duran Fish’e baktı.

“*Benim kız kardeşimle bu işlere girmeye kalkma,*” dedi Fish.

İlk önce Will sinirlenecek sandım ve kendimi bir kapışmaya daha hazırladım. Ama Will bana suçlu gibi gülümsedi, ardından hızla Fish’e dönüp elleriyle suya vurmaya başladı ve sular ağabeyimin üstüne sıçradı.

“*Anlat bana,*” dedi Will. “*Bunu nasıl yapıyorsun?*”

Fish, bütün bir yılın yorgunluğunu kenara bırakırcasına derin bir nefes alıp kocaman bir gülle gibi suya

atladı ve ikisi arkadaşça ama korkutucu derecede şiddetli bir su savaşına başladılar; Fish'in avantajlı konumda olduğu mutlaktı. Halen Will'in hızlı, tuzlu-tatlı öpücüğünün şokundan çıkamayarak havuzun kenarına tutunup yerimde kalakaldım ve etrafımdaki sular havalanıp dalgaların çocukların üstüne vuruşunu ve kenarlara sıçrayışını izledim. Havuzun etrafındaki suni çiçekler sularla birlikte hışırdadı ve yapma incir ağacı ve palmiyeler hasır saksılarıyla ıslak zemine devrildi. Fakat Fish durumu kontrol altında tutmayı başardı ve kalıcı bir hasara yol açmadı.

Annem babam ve Büyükbaba Bomba, Fish'in yeteneğini kontrol etmeyi başarıp sonunda onun üstüne çıktığını öğrenince nasıl da gurur duyacaklar, diye düşündüm ve Fish artık isterse Hebron'daki okuluna dönebilir mi merak ettim –Rocket'ın canı sıkılmaz ve kıskanmaz mıydı? Muhtemelen Rocket suratını asınca bir hafta boyunca evin elektriği de giderdi.

Su savaşı şiddetlenirken, Bobbi beni havuzun sığ tarafındaki ılık suya çekti ve ikimiz basamaklara oturduk, vücudumuzun yarısı suda yarısı dışardaydı ve gözümüzü kapıdan ayırmadan bir yandan da kardeşlerimizin az daha birbirlerini boğmalarını seyrettik. Gürültülü ve ekolu havuz salonunda Bobbi'nin meleğinin kafamın içindeki sesi giderek daha boğuk ve kısık bir hal almıştı. Will Junior arada sırada bana bakıp gülümsüyordu ama ona gülümsemek mi yoksa suyun altına batmak mı istediğimden emin değildim.

“Will senden çok hoşlanıyor,” dedi Bobbi, gözlerini onlardan ayırmadan. “Sanırım kilisemize gelmeye başladığın ilk günden beri senden hoşlanıyor.” Bu küçük dedikoduyu zaten biliyor olmama rağmen, yüzüm pembeleşti ve ateş bastı; Bobbi’nin bunu yüksek sesle dile getirmesi bana kendimi tuhaf hissettirmişti, aynı anda hem çok küçük hem de çok büyük hissetmeme neden olmuştu.

Daha birkaç gün önce bana özel-gün elbisemi veren babamı hatırladım.

“Küçük kızımın bu özel doğum gününde giymek için güzel ve yeni bir elbiseyi hak ettiğini düşündüm,” demişti. Babam bana her zaman, *her zaman* küçük kızım derdi. Ama artık o kadar küçük bir kız değildim. Artık bunu biliyordum, eminliğin kendisi kadar emin-dim bundan.

“Sen de Will’den hoşlanıyor musun?” diye sordu Bobbi merakla.

İçim jöle kıvamına geldi ve pembe yanaklarımın kırmızıya döndüğünü hissettim. “Bilmiyorum,” dedim omuz silkerek ve omuzlarım önceki halinden beş santim yukarıda kaldı, kafam Samson’ın ölü kaplumbağası gibi içe kaçtı. “Belki.”

Bobbi bana baktı ve işe bakın ki, bana gülümsedi. Genellikle takındığı o pis sırıtış ya da motel odasında ki hızlı ve gizli gülümsemesi değildi bu. Hayır, bu bir arkadaşın diğerine en çok ihtiyaç duyduğu anda verdiği türden minnettar ve kalıcı bir gülümsemeydi.

“Boş ver,” dedi Bobbi. “Takma kafana. İnan bana, acele etme.” On altı yıllık hayatı boyunca hızlı yaşamak için can atıyormuş gibi görünen Bobbi’den bu sözü duymak tuhaftı. Bobbi bunu daha da vurgulamak ister gibi, kısa ve özlem dolu bir şekilde içini çekti, tek parmağını suyun yüzeyinde gezdirdi. “Rocket’ın da burada olmaması çok yazık. Kiliseye her girdiğinde, içerinin havası değişiyor. Eminim *onu* öpmek eğlenceli olurdu.”

Bobbi’nin piercingli kaşına ve kiraz kırmızısı bikinisine baktım ve onu ağabeyimi öperken, etraflarında kıvılcımlarla hayal etmeye çalıştım.

“*Sen* neden bu kadar acele ediyorsun?” diye sordum ona.

Bobbi homurdandı. “Akıl okuyan sensin. Sen söyle.”

Bobbi’ye konsantre oldum ve dinlemeye çalıştım. Ne düşündüğünü duymaya, melek dövmesinin kafamın içindeki sesini duymaya çalıştım ama hiç ses yoktu... gitmişti. Tek duyabildiğim suyun şıkırtısı ve çocukların duvarlardan yansıyan kahkahalarının sesiydi.

“Yapamıyorum,” dedim az sonra. “Ben-Neden bilmiyorum.” Sonra o müzikal sesin bana ilk söylediği şeyi hatırladım. Sadece birkaç saat önce, Hebron’daki kilisenin mutfağındaydı ama şimdi o zamandan beri bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

O aslında çok yalnız, biliyor musun...

“Papazın kızı olmak zor mu?” diye sordum biraz düşündükten sonra.

Bobbi bana sert bir bakış attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece insanlar senden sürekli mükemmelliğin kendisi kadar mükemmel olmanı bekliyorlardır diye düşündüm, oysa sen muhtemelen herkes gibi hata yapmak istiyor olmalısın,” dedim, annem ve yeteneğini düşünerek. “Belki bazen çok yalnız hissediyorsundur.” Bobbi hiçbir şey söylemedi, bunun üzerine biraz daha cesaret geldi, omuzlarımı iki santim düşürdüm ve kafamı kabuğumdan biraz daha çıkarıp devam ettim. “Belki de bu yüzden hızlı hareket etmek ve diğer insanları itmek istiyorsun. Belki de papaz-mükemmelliğinde bir örnek oluşturmak istemiyorsun.”

“Az önce aklımı okuyamadığını söyledin sanıyordum,” dedi Bobbi, havuzun basamaklarında dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını bacaklarına sıkıca dolarken.

“Yani, sadece tahmin yürütüyorum. Küçük meleğin şu anda pek konuşmuyor. Belki su yüzündendir.”

“Melek mi?” Bobbi bana sorgular gözlerle baktı.

“Dövmen,” dedim. “Şeytan kuyruklu melek dövmesi. Sırtındaki. O sayede bir şeyler duyuyorum –mürekkep olmalı.”

“Yani bu sabah geçici bir dövme yaptığım için mi aklımı okuduğunu söylüyorsun bana?”

“Geçici mi?” diye tekrarlardım.

“Yani... *evet*. Gerçek mi sanmıştın?” Bobbi ayağa kalktı ve arkasını çevirdi, dövmesini görmek için nafil çabaladı. Sırtına bakınca meleğin olduğu yerde sadece birkaç parça renk kaldığını ve geri kalanının havuzun

suyu ve içindeki kimyasallar yüzünden tamamen çıktığını gördüm ve şok oldum. Bir an için meleğin kısa ömürlü sesi artık tamamen kaybolduğu için neredeyse üzülmüş gibi oldum. Ama büyük ölçüde rahatladım. Artık Bobbi'yi normal yoldan tanıyabileceğimi ya da tercihimize bağlı olarak hiç tanımayabileceğimi bilmenin rahatlığı içindeydim.

Suyun içinde, basamakta yanıma oturan Bobbi içini çekti. "Mibs, hiç hayatının garip bir rüya olduğu ve bir gün uyanıp aslında bambaşka biri olduğunu öğreneceğini düşündüğün oluyor mu?" Bobbi bir basamak daha indi ve havuzun suyu ağzının yukarısına, neredeyse burnuna geldi. Önünde küçük hava baloncukları yarattı ve gözlerini kapadı. İkimiz de suyun içinde inip çıkıp süzülürken, çocukların su savaşının ortasında bir arkadaşlık kuruyorduk.

Sorusunu uzun süre düşündüm. Saçlarımın kuruma-ya ve el ve ayak parmak uçlarımda buruşup büzüşmeye başladıklarını hissedebiliyordum. Aynı sözleri biri bana dün söylemiş olsaydı, omuz silkip geçebilirdim. Fakat bir günde çok şey değişebilir.

Çok şey.

Bölüm 26

YUKARI ÇIKTIĞIMIZDA, SAMSON'I ERKEKLERİN odasındaki masanın altında bir böcek kadar rahat kıvrılmış halde uyurken bulduk. Elinde tuttuğu Mega Mart'tan alınmış stres yayının sabah uyandığında yüzünde komik bir iz bırakacağı kesindi. Çiçekli motel çarşaflarından birini almış, masanın üstüne serip âdeta bir çadır yapmıştı ve yatakları Will ve Fish'e bırakmıştı ama bütün yastıkları da yanına almıştı. Kızların odasında ise, Bobbi yataklardan birini tamamen kendine ayırdı, bense diğer yatağı Lill, onun kocaman melek ayakları ve oduncu horlamasıyla paylaşmak zorunda kaldım.

Lill uykuya dalmadan hemen önce içini çekti. "İnsan ne zaman kötü bir olayın iyi bir şeye neden olacağını

asla bilemiyor,” dedi sessizce ve ilk başta kendi kendine mi yoksa benimle mi konuşuyor emin olamadım.

O gece uykuya dalmak benim için kolay olmadı. Yatak rahatsızdı ve yanağıma değen çarşaf sertti. Lill’in sözleri aklımdan çıkmıyor, aklımın tekerlekte koşup duran bir fare gibi çalışmasına neden oluyordu. Koridorun karşı tarafındaki çocukları ve Will’in havuzda beni öpüşünü düşündüm. Lester’ı dışarıda, otobüste uyurken ve Lill’i yanımda onu hayal ederken düşündüm. Bobbi’yi ve artık arkadaş olmaya başladığımızı düşündüm. Sonra o lokantanın arkasındaki evsiz adamı ve babamı Salina Hope’taki yatağında düşündüm –ve ikisinin de içinde bulundukları kötü durumdan bir iyilik çıkarıp çıkaramayacaklarını merak ettim.

Babamın kazasından önce hayatımın en kötü günü Büyükanne Dollop’un öldüğü zamandı. On yaşındayken büyükannemin cenazesinde büyükbabamın yanında durduğumu hatırlıyorum. Elimi hiç bırakmamıştı. Mezarlıkta, büyükannem etrafı çiçekler ve ailesiyle çevrilmiş halde yatıyordu. Büyükannem bütün hazinelerini beraberinde götüren bir Mısır firavnuymuş gibi tabutunun etrafı ve hatta içi kavanozlar dolusu en sevdiği radyo şarkılarıyla kaplıydı.

Dinah teyze ve Autry amca de aileleriyle birlikte oradaydı ve güneye inip cenazeye katılmayı başarabilmiş birkaç büyük-teyze ve amcayla birlikte ikinci dereceden kuzenler de buna dâhildi. Büyükannemin eli uzun kız kardeşi Jubilee de gelmişti ama annem cenaze töre-

ninden sonra Jubilee evimize geldiğinde tüm mücevherlerini saklamış ve gümüş çatal bıçaklarını gözünün önünden ayırmamıştı.

Büyükannemin cenazesi hiçbir cenazeye benzemiyordu. Annem ve Dinah teyze, büyükbaba Bomba'nın koluna girmiş, sağlam birer kitap desteği gibi duruyor, rahip dua ederken babalarına destek oluyorlardı. Fakat rahip en son *Amen*'ini söylediğinde, keder ve acı hem genç hem de yaşlıların yeteneğini serbest bıraktı. Yakınlarda bir ağaca yıldırım düştü. Yusufçuk ve yabanarısı sürüsü tabutun üstündeki gökyüzünü kapladı, canlı havai fişekler gibi dans edip uçtular. Ayaklarımızın altındaki çimler çoğaldı ve uzadı ve tomurcuklar çiçek açıp havayı baş döndüren bir kokuyla doldurdu. Yer altındaki fiskiyeler çeşmeler gibi fişkırdı, önceden çalışılmış gibi görünen, vals yapan sular etrafımızı sardı fakat henüz tek bir damla bile cenaze törenindekilerin üstüne düşmemişti.

En sonunda, büyükbaba Bomba'nın yanaklarından yaşlar süzülürken, yer titremeye başladı. Mezar taşları sallandı ve katlanan sandalyeler üstlerinde oturup sınıksız tutunan insanlarla birlikte ileri geri gitmeye başladı. Yer çılginca titriyordu ve büyükannemin cam kavanozları devrilip kırılıyor, havayı karmakarışık seslerle kaplıyordu. Orgdan gelen müzik ve ilahiler, country-western balatları ve um-pa-pa polka müziği görkemli konfetiler gibi havaya saçıldı. Yüksek sesler rüzgârı hem tatlı hem keskin sözcükler, etkileyici ve güçlü konuşmalarla aydınlattı. *Hayal* ve *özgürlük* gibi kelimeler kadın, erkek ve

çocukların seslerinde havada asılı kaldı.

Babam kollarını bana sardı ve gözlerimi kapatıp sesleri, melodileri ve büyükanne Dollop'un kaybolup giden radyo dalgalarını dinledik.

Bu anılar ve daha fazlası Lincoln'ın dışındaki o motel yatağında dönüp durduğum sırada aklıma üşüşüyordu. *Evden kaçmam, bunca tantana ve sıkıntı babam için*, diye hatırlattım kendime. Hepsi babam içindi.

Ama bu fikirde beni rahatsız eden bir şey vardı – midemin en en en derinlerinde bir kramp ve uğultuyla kafamı karıştıran bir şey.

Babam için kaçmıştım... değil mi?

Hebron'daki kiliseden kaçarken buna mecbur olduğuma inanmıştım –babamı uyandırabileceğime ve işleri düzeltebileceğime inanmıştım. Ama şimdi, Lincoln Sleepy 10'un fazla karanlık odasında, etiketi hâlâ üstünde duran ve enseme kaşındıran Mega Mega Mart tişörtümle yatarken, kaçmamın tek nedeninin babam olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kaçmak *bir şeyden* kaçmak demekti. Hebron'daki o kiliseden çıktığımda, babama doğru koşuyordum ama belki *-belki- başka* bir şeyden kaçıyordum. Beklenmedik, istenmedik yeteneğimden kaçıyordum. Büyüdüğüm ve hayatın Rocket'ın kıvılcımları ya da Fish'in fırtınası ya da ilk öpücük kadar şoke edici ve korkutucu şekilde hızla değiştiği gerçeğinden kaçıyordum. Bu düşünceler beni gecenin geç saatlerine kadar uyutmadı.

Çocuklar sabah dokuzu biraz geçe aşağıdaki kahvaltı

barından aldıkları plastik tabakta kalın ve sert waffle'lar ve plastik bardakta portakal sularıyla odamıza daldılar. Hebron'dan kaçtığımızdan beri Will'in yüzünde görmeye alışkın olduğum o ciddi, ciddi ifade neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Geç oluyor," dedi Lill, perdeleri açıp beni güneş ışığıyla az daha kör ederek. "Fazla fazla uyumana izin verdim."

"Uyan, Uyuyan Güzel," dedi Will, yapış yapış, şuruplu waffle'ları bana doğru itip.

"Aşağı mı indiniz?" diye fısıldadım, Lill'in duymaması için. "Sizi gören oldu mu?"

Will kulağıma eğildi. "Kimse görmedi, Mibs," diye fısıldadı ve diğer yatağın üstüne, kahvaltısına çoktan gömülmüş olan Fish'in yanına oturdu.

Bobbi banyodaydı, hazırlanması hiç bitmeyecekmiş gibiydi ve Lill, Samson'ın tepesinde oflayıp poflayarak kardeşim boş motel dolabına saklanmadan önce yele gibi siyah saçlarını taramaya çalışıyordu. Karşımda oturan Fish gurur duyulacak bir şekilde kükreyerek geçirdi ve Will Junior da dünya rekoru kırmaya çalışır gibi uzunluk ve yükseklik açısından denk bir geçirtiyle ona katıldı.

Waffle'larımı keserken onlara bakıp suratımı ekşittim. Onu, "Büyüyünce baban gibi olmak istediğini sanıyordum, Will Junior," diyerek azarladım ve havuzda beni öptüğü için hâlâ huzursuz olduğumu belli etmemeye çalıştım. Fakat çocuk sadece gülümsedi ve göz kırptı.

“Öyle.”

Fish homurdandı ve dirseğini Will’in kaburgasına geçirip çatalıyla yere şurup damlattı. “Bana Rahip Meeks’in böyle geçirebildiğini söyleme sakın,” dedi ağız dolusu waffle’ın arasından.

“Rahip Meeks yapamaz,” dedi Will yine utanmaz bir gülümsemeyle.

Lill televizyonu açıp hava durumuna bakmak için tam da o ânı seçti. Birden hepimiz, “AÇMA!” diye bağırarak ona dönünce zavallı kadın az daha kanatlanıp uçacaktı. Fish öyle hızlı ayağa kalktı ki tabağındaki waffle’ları yüzüstü yere düşürdü. Will’e çarptı, Will yanındaki konsolun üstünde duran plastik portakal suyu bardağını dirsekledi ve meyve suyunu İncil, telefon rehberi ve pizza sipariş kuponlarının üstüne döktü. Bobbi banyonun kapısını açtı ve hepimiz havlu ve su almak için içeri koştuk.

Tam ortalık sakinlerken Lester kapıyı çaldı. Üstünde Lill’in aldığı yeni kravatı, temiz bir gömlek ve temiz bir tulum vardı.

“Gitme vakti,” dedi, sadece Lill’e bakıp kocaman gülümseyerek. Lill, Lester’ın kravatını düzeltti, gülümsemesine karşılık verdi ve bir elini hafifçe adamın göğsüne koydu.

“Gerçekten iyi görünüyorsun, Lester,” dedi Lill, gülümseyerek.

Herkes gitmek için hazır olduğundan, ben de hemen banyoya dalıp elimden geldiğince hızlı giyindim.

Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Bobbi'nin dışarıda bıraktığı küçük, kırmızı dudak parlaticısından sürdüm ama sonra vazgeçtim ve mendille sildim. Banyodan çıkmadan önce, Will'in doğum günü hediyesi olan kalemin durduğu elbisemin cebine keyifle, kâğıda sarılı bir sabun attım. Diğerlerine katıldım ve hep birlikte yeni Mega Mart parmak arası terliklerimizle şıpıdık şıpıdık aşağı indik. Lill ve Lester'ın peşinden kaz yavru-ları gibi Heartland İncil Şirketi'nin otobüsüne yürüdük ve dikkat çekmediğimizden emin olmak için etrafımıza bakındık.

Önümde yürüyen Lill kocaman elini Lester'ın kolu-na soktu ve Lester'ın yeni aşkı hakkında durmadan konuşup duran Carlene ve Rhonda'yı dinlememek için elimden geleni yaptım; fakat bugün sesleri her zamanki kadar yüksek ve kötü gelmiyordu.

“Oğlumun kendine düzgün bir kadın bulacağını hiç sanmıyordum,” dedi Rhonda. “Eminim bunu da eline yüzüne buluşturır.”

“Düzgün bir kadın mı? Ben neydim ya –doğranmış ciğer mi?” diye çıkıştı Carlene. “Lester gözünün önünde duran iyi bir şeyi göremiyorsa bu benim suçum değil.”

“Lester ciğeri hep çok sevmiştir,” diye yapıştırdı Rhonda. “Sen Carlene, sadece sıkı yaşlı bir tavuk taşılıyorsın.”

Bu iki kadını ve bitmek bilmeyen kavgı ve dırdır-larını düşündüm ve kafama sorular üşüştü. Kafamın içindeki bu sesleri dinleyerek Lester'ın ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlayabiliyorsam, bunlar neden sürekli

Lester orada değilmiş gibi konuşuyordu? Onu sürekli en zayıf noktasından vuruyorlardı. Görünüşü bakılırsa bu iki kadının onun üstünde öyle bir etkisi vardı ki Lester'ın tek duyabildiği onların grltsyd. Lester'a kim olduğunu bu iki kadının kötücül muhabbetleri mi söylüyordu? Adamın kekelemesine ve tiklerine şaşırma-malıydı.

Belki de herkes için böyledir, diye düşündüm. Belki de hepimizin kafasının içinde sürekli başka insan-ların dırdırları yankılanıyordur. Annemle babamın nasıl sürekli kafamın içinde olup bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylediklerini düşündüm. Ya da zaman zaman Ashley Bing ve Emma Flint etrafımda değilken bile seslerinin iime işlemesi, beni sürekli rahatsız edip kendimi kötü hissetmememe neden olmalarını. Sadece benim içimden gelen o tek ve güçlü sesi duyabilmek için diğer tüm sesleri ayırmanın ne kadar zor olduğunu fark etmeye başladım.

Büyük, pembe Heartland İncil şirketi otobüsüne binerken, hava sıcak ve güneşliydi. Carlene ve Rhonda'nın seslerini bastırmaya çalıştım; Lester'ın içinde hiç Lester'ın kendi sesi kaldı mı duymaya çalıştım. İzledike ve dinledikçe, Lill ne zaman Lester'a bakıp glmsese, ya da otoyolda ilerlerken onunla ne zaman konuşsa, Carlene ve Rhonda'nın etkisinin azaldığını fark ettim. Lill, Lester'ın üstüne bir güneş gibi vuruyordu. Lester'ın sıvanmış gömleğinden görünen kollarındaki iki kadının suratı asılmış, hareketli yüzleri ince, siyah,

cansız dövme çizgilerinden ibaret kalmıştı.

Belki de Lill bir melektir, diye düşündüm kendi kendime; belki o Lester'ın meleğiymi ve kafasındaki sesleri temizlemesi için cennetten gönderilmişti.

Gözlerimi yetişkinlerden kaçırdım ve çatlamamış ya da karton ve gümüş rengi koli bantlarıyla kapatılmış olan az sayıdaki pencere kenarından birini seçtim. Wymore'a ve Lester'ın bir sonraki teslimatına doğru sallana sallana ilerlerken camdan dışarıyı seyrettim. Gözümün önünden sonsuz bir mısır tarlası manzarası geçiyordu. Toprak burada esneyip geriniyor, geçen yılın hasadının kahverengi ve kırık dallarının ayak parmaklarında yeşile dönüyordu. Bahar mevsimiydi ve tüm dünya hayata geri dönüyordu. Tüm dünya uyanıyordu. *Keşke,* diye düşündüm, *babam da uyansa.*

Bölüm 27

WYMORE'A, ONUNCU CADDE'DEKİ BÜYÜK, tuğla kilisedeki ikinci sabah ayınınin bittiği sırada vardık. Lester otobüsü binanın önüne park etti ve Lill kravatını bir kez daha düzeltip gömleğindeki kırıntıları silkelerken durup bekledi. Adam Lill'in titiz ilgisi karşısında keyifle gülümsedi ve omuzları bir kez bile seğirmedi.

“Şimdi, konuştuğumuz şeyi unutma,” diye devam etti Lill onu cesaretlendirerek. “Bu İncilleri rahibin karısına teslim etmeye çalış. Bir kadın pembe bir İncil karşısında çok daha istekli olacaktır.”

Lester onu başıyla onayladı ve Lill yanağına öpücük kondururken dimdik durdu. “Şans için,” dedi Lill ve Lester kırmızının her tonuna büründü. “Başaracaksın.”

Lester'ın ağızı Bobbi'nin sakızlarından koca bir avuç çiğner gibi çalıştı, çalıştı; Lill'e bir şey söylemek ister gibiydi ama dudaklarını ayarlayamıyordu. Bir süre sonra, uzandı ve Lill'e az önce bir sözleşme imzalatmış gibi acemice elini sıktı. Ardından, kolunun altına pembe bir İncil alıp üzerine yeni bir çift ayakkabı gibi oturan özgüveniyle otobüsten indi. Kaskatı yürüyordu ama ondan beklemediğim kadar gururlu bir hali vardı.

Lill, camdan Lester'ı izlerken tırnaklarını ısıırıyordu. Lincoln'dan ayrıldığıımızdan beri Lester'a akıl veriyor, insanlarla nasıl konuşacağı ve kendini dikkate alınmayacak bir kargo görevlisi yerine nasıl bir iş adamı gibi tanıtacağına dair ipuçları aktarıyordu. Şimdi endişeyle bekleme sırası ondaydı.

Fish ve Will, Lester'ın dergi sayfalarını top yapıp koltukların üstünden birbirlerine atarken, Bobbi'yle ikimiz Lill'in yanına geçtik. Lill'in âşık olduğunu anlamak için üstüne parlak gümüş rengi kalemimle herhangi bir şey çizmeme gerek yoktu. Ben tam olarak anlayamasam da mutlu sonlar farklı şekil ve ebatlarda geliyor olmalıydı.

Çok geçmeden Lester otobüse yüzünde, suratını ikiye ayırma tehlikesi oluşturan bir tebessümle döndü. Üç basamağı çıkarken bir sevinç nidası çıkardı. Sonra aniden uzandı ve Lill'in yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına uzun ve sert bir öpücük kondurdu. Lill kollarını Lester'ın boynuna doladı ve onu öyle iştah, istek ve tutkuyla öptü ki kafalarımızı çevirmek zorunda kaldık –herhangi, *herhangi* başka bir şeye baktık.

Bobbi irkilerek dilini çıkardı ve mutlu çiftten uzaklaşp başka bir koltuğa geçti ama yine de ışık-hızındaki gülümsemesinin duygusal bir zaafını ortaya koyarak bir anda belirip kaybolduğu gözümünden kaçmadı.

Lester, Lill'e kenetlenen dudaklarını ayırıp sırtını dikleştirdi ve, "Buradaki rahip teslimatı kabul etmekle kalmadı, ayrıca Wymore Kadınlar Derneği de Heartland İ-İncillerinden e-ekstra sipariş verdi."

Lill kız kardeşim Gypsy gibi neşe ve şevkle ellerini ırpı.

"Böylece dün ı-teslim edemediğim tüm İ-İncilleri telafi etmiş oldum," dedi Lester rahatlayıp artık otobüsü güvendeymiş ve kendisi de kurtulmuş gibi koltuğunun sırtına vurdu.

Lester, Fish ve Will'den kutuları kiliseye taşımasına yardım etmelerini istedi. Çocuklar başlarını eğip kutuları yüzlerine kadar kaldırdılar, böylece kimse onları DİKKAT! KAYIP ARANIYOR! haberinden ıkartamayacaktı.

Geri döndüklerinde Lester'ın elinde paralar, Fish ve Will'inse dörde bölünmüş pudra şekerli donutlar vardı. Will bana bir parça uzatıp siyah tişörtündeki pudra şekerini silkeledi, sonra yanıma oturup parmaklarındaki şekeri emdi –yanımda, *dibimde* oturuyordu. Donutlara rağmen Fish karanlık bir fırtına bulutu gibi görünüyordu ve güneşin üstüne bir gölge düştü. Will, Fish'e, Lester'a ve ardından bana baktı, endişeliydi.

"Lester, Salina'ya gitmeden önce bir yere daha uğra-

ması gerektiğini söylüyor, Mibs,” diye başladı. “Sanırım bu İncilleri sattığı için birine para vermesi gerekiyor ve gideceği yer de yolumuzun üstünde. Ama sonra hemen bizi hastaneye götüreceğine söz verdi –sadece birkaç saat.” Will beni teselli etmeye çalışıyordu. Fish, Samson ve benim babamıza hemen kavuşmak istediğimizi biliyordu ve biz biraz daha üzülüp sabırsızlanırsak neler olabileceğinden emin değildi.

Donut’ımı iki parmağımın arasında tutup otobüsün motoru tekrar çalıştığında kucağıma düşen pudra şekerini izledim. Babama ulaşmamız çok uzun süreceğe benziyordu; birkaç saat daha sürecekti böylesi bir belirsizlik ve endişe, günler, aylar ve yıllar boyunca duyulan normal, günlük endişelere denkti –kıvrıkcık saçlı bir oğlan konusunda ne yapacağım gibi günlük endişelere...

Will donut’ını bitirdi ve suratını ekşitti, sinirli ve rahatsız görünüyordu. Elini bacağının altına uzattı ve üstüne oturduğu buruşturulmuş dergileri çıkarttı. Parlak ve buruşuk kâğıt topunda gözüme bir şey takıldı. Ağzıma bir donut parçası attım ve kâğıt topunu Will’den alırken pudra şeker genzime kaçınca öksürdüm. Kâğıdı açtım, kucağımda düzelttim ve Will’in dizime değen dizini görmezden geldim. Resim dergi kapağındaki, ince ve solgun köklerden oluşan kocaman, peltemsi bir karpuzdan başka bir şeye benzemeyen kalp resmiydi. Bu resmi ilk gördüğümde, insan kalbini öğrendiğim gibi sağlam bir kastan ziyade kırılğan, çok kırılğan bir şey

gibi gösterdiğini düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki, kalp için her ikisi de doğrudu.

Aklımda bu düşünceyle Will'e döndüm, kalbim kaburgalarımı dövüyor, dövüyor, dövüyordu. Will Junior'ın bana tüm dikkatini vermesini istiyordum. Ondan biraz uzaklaşıp buruşuk resmi aramıza koydum, uzanıp Will'in yüzünü, Lester'ın Lill'e yaptığı gibi ellerimin arasına aldım. Birinin kafasını basketbol topu gibi ellerimin arasında tutmak beklediğim gibi tuhaf bir his değildi, oysa Lester'ın Lill'i aynı şekilde tutuşunu izlemek utanç vericiydi. Fakat ikisinin arasında olanların aksine, bizim aramızda bir öpüşme geçmeyecekti.

Will'in gözlerinin içine baktım, Fish'in yan koltuktan bizi dikizleyişini görmemiş gibi davrandım. Will de şaşkın gözlerle bana baktı ve kalbimin gücünü, içimde bir şeyin baharda uyanan soluk yeşil bir çiçek gibi titreyişini hissettim. Ama bu şey her neyse, hâlâ çiçek açamayacak kadar yeniydi; köklerini salmak için zaman istiyordu. Çok yakında çılgınca çiçek açacaktım ve o zaman başımı dik tutmak için ihtiyacım olan şeye sahip olacaktım.

"Senden hoşlanıyorum, Will," dedim. "Hatta senden *ciddi ciddi* hoşlanıyor olabilirim. Ama henüz seni öpmeye hazır değilim, tamam mı?" Kalbim gerçeği söylemenin heyecanıyla öyle hızlı çarpıyordu ki patlamak üzere gibi geliyordu. Will'in kalbinin sağlam olduğundan emindim ve sırf onu öpmek için hazır değilim diye peltensi bir karpuzla dönüşmeyeceğini biliyordum. Ama

artık arkadaşlık ve buna zarar gelmesini istemiyordum.

Will'in yüzünü bıraktım ve o da diziyle dizime değmeyi kesti. Gülümsemesi çarpıldı ve siyah gözlerinde tam olarak okuyamadığım inatçı, kavgacı bir ifade belirdi.

"Pekâlâ, Mibs," dedi. "O zaman bana kalemi geri ver."

"Doğum günü kalemimi mi?" diye sordum, şaşırarak. Will anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve elini uzattı. Midem düğümlendi ve alt dudagım titremeye başladı. Kendimi küçükten de küçük hissettim ve daha henüz hissettiğim o kökler ve büyüme hissi özel-gün elbisemin cebine uzanırken parmaklarımdan kayıp gitti. Sabah çok mutlu olarak aldığım kâğıda sarılı sabuna dokundum ve şimdi iki parçaya bölündüğünü fark edince üzüldüm. Elimi biraz daha derine sokup gümüş uçlu ve parlak kapaklı doğum günü kalemime ulaştım.

Kalemi uzatırken Will'e bakamadım. Camdan dışarı baktım ve yan tarafta oturan Fish'in tatmin dolu ifadesini görmezden gelip dudaklarımın titremesini bastırmaya, karşımdakini hayal kırıklığına uğratan benken, bu kadar hayal kırıklığına uğradığım için kendi kendime aptal olduğumu söylemeye çalıştım. Otobüsün camından bakıp çayırdaki dalgalar gibi geçip giden tepeleri izledim. Will'in kalemi elimden aldığını hissettim ve hızlı, metalik bir *zink* sesiyle kapağını çıkardığını duydum.

Az sonra, bir ses derin bir zil sesi gibi kafamın içini

kapladı ve kulaklarımda çınlamaya başladı.

Bekleyebilirim.

Bekleyebilirim.

Bekleyebilirim.

Yemin eder ya da çağrılmayı bekler gibi sağ elini bana doğru kaldırmış olan Will'e baktım –avuç içinden mavi mürekkepli bir güneş ışığı bana gülümsüyordu.

“Merak etme, Mibs,” dedi yüksek sesle.

Bölüm 28

WYMORE'DAN SONRA GÜNEYE DOĞRU devam ettik, Nebraska'dan uzaklaştık ve kendimizi Kansas'ın bir ucunda, Salina'ya hâlâ kilometrelerce öte uzaklıkta bulduk. Beaumont'ların doğruca Salina Hope Hastanesi'ne gitmek için yalvarmalarına rağmen, Lester planına sadık kaldı. Böylece Mega Mart'tan alınmış kek, cips ve şekerlerimizi yedik ve otobüsün yanından geçip gittiği manzarayı seyredip hastanede yatan babamızı düşünmemeye, En Kötü'yü aklımıza getirmemeye çalıştık.

Manhattan'ın kuzeyine geldiğimiz sırada, arkamızdan bir siren sesi geldi ve polis arabası ışıkları görüldü. Biz çocuklar saat zemberekleri gibi gerilip yerlerimize gömülürken, Lester pazar trafiğindeki diğer araçlarla

birlikte otobüsü otoyolun kenarına çektiğinde mümkün olduğunca aşağı kayılmaya çalıştık. Beyaz-mavi polis arabası başka bir yere doğru yanımızdan hızla geçtiğinde ve DİKKAT! KAYIP! DİKKAT! duyurusuyla ilgisi olmadığını anladığımızda, çok rahatladık. Fakat Lill ve Lester bir şey fark etmedi, birbirleriyle fazla meşguldüler.

Çok geçmeden, Lester otoyoldaki uzun konvoyu takip ederken, Fish ayağa kalktı ve otobüsün ön tarafına doğru yürüdü, yerdeki sarı çizginin önünde durdu. Otoyolun ilerisine doğru bakıyordu ve Lester'ın koltuğunu tutan ellerinin eklemleri beyazlamıştı. Will'in yanından kalktım ve Fish'e doğru ilerledim. Bir şey vardı, kesin kadar kesindi.

"N'oluyor Fish?" diye sordum, otobüsün gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Diğerleri de merakla bize bakıyordu.

"Burnuma su kokusu geliyor," dedi Fish. "Hem de çok." Sorgular gözlerle bize bakan Lill'e bir bakış attım. Lester de kafasını arkaya çevirmişti.

"İ-iyi bir burnun var," dedi Fish'e. "Tuttle Creek Gölü'ne çok yakınız. Epey b-büyük bir su kütesidir."

Elimi Fish'in omzuna koydum. "Çok iyi gidiyorsun, Fish," diye hatırlattım ona sessizce. "Endişelenmene gerek yok... değil mi? Her şey kontrolün altında. Yeteneğini kontrol edebiliyorsun."

Fish söylediğim her kelimedede hızlıca ve sertçe başını salladı, cümlelerimin arasına çenesiyle noktalama işaretleri koyar gibiydi.

“İyisin,” dedim. “Moteldeki havuzda bana kendin söyledin, hatırlıyor musun? Sadece biraz su, o kadar.”

Yine başıyla onayladı.

“İyiyim,” dedi en sonunda ve Lester’in koltuğunu tutan elini gevşetti. Fish’in yeni hissettiği özgüvenine rağmen fırtınalı on üçüncü yaş gününe ait anıların onu daha uzun, çok uzun süre rahatsız edeceğini biliyordum. Bu kimsenin gerçekten unutamayacağı türden bir olaydı.

“Geldik sayılır,” dedi Lester. “Carlene az ileride oturuyor. Ona borcumu ö-öder ödemez Salina’ya doğru yola koyulabiliriz. Ailelerinize k-kavuşmanız uzun sürmeyecek.”

“Carlene? *Carlene* olamaz!” dedim kendime hâkim olamadan. Şaşırان Lester direksiyonu karşıdan gelen trafiğe doğru kırdı, korna çalan bir kamyoneti kıl payı sıyrıp tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

“Sen Carlene hakkında ne biliyorsun genç bayan?” diye sordu Lester hayretle. “Adını söylediğimi s-sanmıyorum. Heartland İncil Şirketi’nin sahibi Carlene’in kuzeni Larry. Bu işe girmeme Carlene yardım etti.”

“Ben sadece... Ben... Carlene’in dövmesi yok mu kolunda?” dedim hemen, gafımı örtbas etmeye çalışarak. Fish’i dirseğimle dürttüm. Ağabeyim Lester hakkın-da kimsenin duymadığı şeyleri duyduğumu anlayınca gözleri kocaman oldu ve bana yardımcı olmaya çalıştı.

“Doğru, iki kolunda da dövme var, değil mi?”

“Uzun zaman önce yaptırmıştım,” diye mırıldandı

Lester, otobüsü kullanmaya devam ederken bir yandan da gömleğinin kollarını sıvamaya çalışıp. Sağ omzu ısrarcı bir kuşun omzuna konmasına engel olmaya çalışır gibi aşağı yukarı oynamaya başladı. Lill bakışlarını ondan kaçırıp ayakkabılarına baktı.

“Lester’in bu pis çocuklarla hâlâ ne işi var?” dedi Rhonda’nın sesi kafamın içine sirke gibi doluşup.

“Beyni yok ki, sorun da bu,” dedi Carlene’in sesi. Bu kadınların seslerini duyduğum için canım sıkılmıştı. Bir süre Lester’in aklı bu sesleri içeri alamayacak kadar Lill’le meşguldü; geri geldiklerini görmekten nefret ediyordum.

“Mankafa Lester.”

“Yarım akıllı Lester.”

“Sersem Lester.”

“Lester..”

“Kesin!” diye bağırdım ve herkes bana baktı. Ellerimle kulaklarımı kapattığımı fark ettim ve otobüsün gürültüsü dışında çıt çıkmadı.

“Neden onları dinliyorsun, Lester? Carlene sırf en sevdiği kırmızı ayakkabılarını kemirdi diye senin köpeğini yol kenarına bıraktı!” Daha fazla dayanamıyordum. Lester birden frene asıldı, otobüsü bir kez daha yolun kenarına savurdu ve zınk diye durdu. Bana bakmıyor ve hareket etmiyordu. Kaskatı oturmuş, camdan dışarı bakıyordu ve otobüsün motoru hâlâ çalışıyordu.

“Carlene kötü biri,” dedim, sonra çok fazla şey söylediğimi anlayıp dudaklarımı kenetledim.

“Mibs, tatlım,” dedi Lill nazikçe. “Fish’le ikiniz yerinize otursanız daha iyi olacak.”

“Hayır, Lill,” dedi Lester, çenesi öfke ya da keder ya da ikisi yüzünden titreyerek. “Kız haklı. Bunu nasıl ve neden biliyor, bilmiyorum ama haklı.” Burnunu çekti ve gömleğinin koluna sildi. “C-Carlene’in köpeğimi sokağa attığını ve bu konuda yalan söylediğini hep biliyordum. Ben sadece... o... bu işe g-girmemi o sağladı.” Parmağını direksiyonun üstünde gezdirdi. “Bana bu o-tobüsü aldı.”

“Ağlak Lester.”

“Yumuşak Lester.”

“Lester...”

“Yerine otur, Mibs,” diye tekrarladı Lill nazikçe. Fish beni kolumdan tuttu ve yerime götürdü. Bobbi sakızını balon yapıp patlattı ve kaşlarını kaldırıp bana baktı, hiçbir şey söylemedi ama sıkıntımı anladığı belli oluyordu. Will koltuğunun kenarına oturdu, yardımına yetişmeye hazır bir şekilde önündeki koltuğa tutundu.

Lester birkaç dakika daha otobüsü hareket ettirmeden yolun kenarında durdu. Rhonda ve Carlene’in Lester’ı yermelerini duymazdan gelmek için elimden geleni yapmışım. Lester’ın kafasının içinde bu tür konuşmalara izin vermesi beni çok rahatsız ediyordu ve kendi kendime Ashley Bing ya da Emma Flint ya da bir başkasının benim üstümde böyle bir gücü olmasına izin vermeyeceğime dair yemin yettim. Baş belası tiplerin, kötülerin ya da beni doğru düzgün tanımayan insanların

beynime girmelerine izin vermeyecektim.

En sonunda, Lester merhamet dileyen, dayak yemiş bir adam gibi Lill'e döndü. "Ona olan borcumu ödemeliyim, Lill. Carlene'e İ-İnciller için borcumu ö-ödemeliyim, sonra tamamen seninim –tabi beni istersen."

Lill'in gülümsemesi öyle kocamandı ki kocaman cüssesi bile ona kıyasla küçük kalmıştı. "Elbette, Lester," dedi ve Lester'ın yüzü değişti. En sonunda kendi koruyucu meleğine kavuşmuş bir adam gibi görünüyordu.

"*O zaman ben mutlu bir adamım.*" Bu ses kafamın içini doldurdu. Ve ses Lester'ın kendisine aitti.

Bölüm 29

CARLENE KÜÇÜK BİR KADIN gövdesine hapsolmuş büyük bir kadın çıktı. Kocaman saçları, kocaman dişleri, kocaman ve uzun tırnakları ve kocaman, tüylü terlikleri vardı ama geri kalanı kuru, zayıf ve kemikliydi. Cadılar Bayramı için film yıldızı kılığına bürünmüş bir cadıyı andırıyordu. Lester, büyük, pembe İncil otobüsünü Tuttle Terrace Karavan Parkı'na çektiğinde, Carlene çimlerin üstündeki bir sandalyede oturuyordu. Pazar gazetesini okuyordu ve üstünde sadece parlak saten bir sabahlık vardı. Cart pembe ruj dudaklarının çizgilerini dolduruyor, çatlak bir görünüm veriyordu. Ayakları terliklerinden taşmıştı ve uzun, kalın ayak tırnaklarının rujuyla aynı renk olduğu gözüme çarptı.

Otobüsün yaklaştığını gören Carlene gazetesi-
ni katladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, ayağa
kalkmaya tenezzül etmedi. Otobüsün kırık ve çatlak
camlarının arasından gözlerini kısıp bize baktığını
görebiliyordum, Lester'ın yolcu taşımasına şaşırdığı
belli oluyordu.

“Siz b-burada kalırsanız daha iyi olur,” dedi Lester,
otobüsten inmeden. Fakat Lester inmeden Samson
yanımda bitti, ıkınıp sıkılıyordu ve kulağıma bir şey
fısıldadı. Bizi izleyen Fish'e bakıp suratımı ekşittim ve
sonra otobüsün kapısını açan Lester'a seslendim.

“Kardeşimin tuvalete gitmesi gerekiyor, Bay Swan,”
dedim. Fish eliyle alnına vurdu. Bobbi homurdandı ve
Will kıkırdadı. Lester, Samson'ın otobüsün koridorunda
sessizce dans edişini endişeyle izledi.

“Onu da alman gerek, Lester,” dedi Lill, ikisi uzun
zamandır evli bir çiftmiş gibi. Lester daha da üzgün
göründü.

“Ben götürürüm,” dedi Bobbi, herkesi şaşırtıp, ayağa
kalkıp Samson'ın elini tutarken. “Birinin bu çocuğu
ızdırabından kurtarması gerek.” Samson, Bobbi'nin
elini tereddüt etmeden tuttu ve ikisi Lester'ın yanından
geçip otobüsten indi. Az sonra neler olacağını bilemedi-
ğimiz için Fish, Will ve ben, dışarıdaki aksiyonu daha
iyi görebilmek için Carlene'in karavanına bakan camları
açmak için dikkatlice harekete geçtik. Bobbi, Samson'ı
otobüsün basamaklarından indirip Carlene'in çimlerde-
ki sandalyesinin önünde durdu.

“Tuvaletinizi kullanabilir miyiz, hanımefendi?” diye sordu Bobbi

“Lester!” diye bağırdı Carlene, Bobbi’yi duymazdan gelerek. Sandalyesinden kalktı, gazetesini düşürdü ve tüylü terliklerini ayaklarına geçirdi. “Lester, seni aptal, akılsız adam! O kuru kıcını hemen buraya getir ve bana neler olduğunu anlat! Kim bu çocuklar?”

Samson olduğu yere çakılıp kalıp Bobbi’nin kolunu çekti. “Bayan, lütfen?” diye tekrarladı Bobbi.

Carlene, Bobbi’yi bir sinek gibi eliyle savuşturdu, otobüsten inen Lester’ın başında bitti. Bobbi, kadının elini sallayışını izin olarak kabul edip tuvaleti bulmak için Samson’la birlikte aceleyle karavana daldı. Samson ve Bobbi’nin karavana bilmeden dev bir fırına giren Hansel ve Gretel gibi dalışını izlemek içimi sıktı. Fish ve Will de aynı hissediyor olmalıydı; hepimiz birbirimize baktık ve otobüsten fırlayıp Carlene ve Lester’ın yanından geçtik, Bobbi ve Samson’ın peşinden karavana girdik ve Lill’i yalnız bıraktık.

Carlene’in karavanının içi dumanlı ve loştu, akşamüzeri güneşi tüm pencereleri kaplayan kalın ve isli perdelerden içeri sızmaya çalışıyordu. Naftalin ve kokulu mumların keskin kokusu burnumu ve boğazımı kapladı ve öksürmeme neden oldu. Carlene’in mobilyaları cıfcaflı ve korkunçtu ve her köşede cicili biçili hediyelik eşyalar, biblolar ve ucuz süsler vardı. Samson işini bitirince Bobbi’yle ikimiz de sırayla tuvalete girdik.

Tuvaletten tam zamanında çıkıp Samson’ı oturma

odasıyla mutfağı ayıran barın önündeki küçük masanın üstüne örtülmüş ve yere kadar sarkan uzun bir masa örtüsünün altına girmeye çalışırken yakaladım. Samson masanın altına sıvışıp her zamanki gibi gizlice kendine saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Kardeşimi ayak bileğinden tutup masanın altından dışarı çektim.

“Şimdi olmaz, Samson,” dedim. “Burada olmaz. Seni görebileceğimiz bir yerde kal, tamam mı?” Samson her zamanki duvar gibi ve ifadesiz yüzüyle bana baktı ama cılız omuzlarının hafifçe çöktüğü gözümünden kaçmadı.

Ona az sonra buradan ayrılacağımızı, Salina’da annemize ve Rocket’a kavuşmamıza az kaldığını ve babamızı göreceğimizi söylemek üzereyken Carlene peşinde Lester’la birlikte karavana daldı.

Carlene bağıyor ve kulaklarını kapıyordu. Lester ona ataşla tutturulmuş bir para tomarı vermeye çalışıyordu ama Carlene ona bakmıyordu bile. Lester’ın kafasızlığından ve genel akılsızlığından yakınarak Fish’i kuru makarnalardan yapılmış hayvan figürleriyle dolu bir rafın önünden itti ve Will Junior’ın elindeki su sızdıran, yarısı boşalmış *Güneşli Miami* kar küresini aldı.

“O parayı almıyorum, Lester,” diye bağırdı Carlene, koltuğun yanında dikilen Bobbi’ye şüpheyile bakarak. “Almıyorum çünkü yeterli değil. İki katını toplayınca buraya tekrar gel.” Carlene konuşmayı kesip hepimize tek tek baktı ve bir şey hatırlamaya çalışır gibi yüzü ekşidi. Ona bir şey hatırlatıyor olmalıydık.

“Peki C-Carlene,” dedi Lester. “Alma parayı. A-ama

g-geri *gelmeyeceğim*, bunu bil. Parayı alsan da almasan da. Ben gidiyorum.”

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin!” diye bağırdı Carlene, bakışlarını bizden kaçırıp parayı hırsla Lester’ın elinden çekerken. Kadının öfkesi daha da arttı ve su sızdıran kar küresini Lester’ın kafasına fırlattı. Lester eğildi ve Carlene ona başka şeyler de fırlatmaya başlayınca dans ederek onlardan kaçtı –biblolar ve süs tabaklar odada uçup duvarlara, abajurlara ve masaya çarpmaya başladı.

Hem kanlı canlı Carlene hem de Lester’ın kafasının içindeki Carlene öyle yüksek sesle bağırp çağırıyordu ki Rhonda’nın sesi duyulmuyordu bile.

“*Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum, seni aptal çocuk,*” diye azarladı Rhonda onu. “*Bir kadınla kavga etmek!*”

“Tam bir fiyaskosun, Lester! Gerçek bir başarısızlık timsalisin!” Makarnadan kanişler havada uçarken Carlene bağırırmaya devam ediyordu.

“*Lester tam bir moron...*”

“*Lester bir–*”

“Kes sesini!” En sonunda kulaklarını kapatıp bağırma sırası, tüm sesleri susturma sırası Lester’daydı. “Yeter!” diye bağırdı Lester, Carlene’in karavanında tulumuyla dimdik karşısına dikilip. “Sana yeterince katlandım, Carlene. Beni kovsan da umurumda değil –otobüsümü işletmenin bir yolunu bulurum. Kuzenin Larry de u-umurumda değil *sen de!*”

Odada şaşkın bir sessizlik oldu. Bir an için kimse kıpırdamadı. Kimse nefes almadı. Kimse konuşmadı ve hatta düşünmedi bile.

“*Ben olsam asla...*” diye başladı Rhonda, sonra sesi hemen kayboldu.

“*Kuşbeyinli...*” Carlene’in sesi de Lester’ın kafasında son bir kez duyuldu ve ardından sönen bir ateş gibi yitip gitti.

Kanlı canlı, nefes alan Carlene bir şeyler fırlatmayı kesip ilk defa tek kelime edemeden Lester’a bakarken Bobbi, Fish, Will ve benden oluşan bir izleyici kitlesi olduğunu hatırladı.

Midemin derinliklerinde kötü bir his vardı ve ensemdeki kısa tüyler diken diken olmaya başlamıştı. Carlene hepimize teker teker baktı ve yavaş yavaş hatırlamaya başladığını anladım. Gitme vakti gelmişti.

“Vay... şansımı... seveyim. Lester, bu çocuklar televizyona çıktı,” dedi Carlene zehirli bir yılanın ilk uyarı amaçlı tıslaması gibi sessiz ve yavaşça. Lester bir Carlene’e bir bize baktı. Kafası karışmıştı.

“Televizyon mu?” diye tekrarladı.

“Televizyonda uyarı geçti...” diye devam etti Carlene, gözünü bizden ayırmadan yan yan yürümeye başladı. “Kayıp çocuklar. Tanrı aşkına, Lester! Sen bu çocukların kaçmasına yardım mı ettin?”

“N-ne?” diye kekeledi Lester. “H-hayır... Yani evet. Yani ben –bilerek değil, Carlene. İ-zin ver açıklayayım!”

Ama Carlene çoktan elini telefona atmıştı. “Polise

açıklarsın artık, seni mankafa.” Uzun, keskin tırnağıyla telefonun tuşlarına bastı.

“P-polis mi?”

“Polis olmaz, Lester!” diye bağırdım, odanın köşesinden koşup. Lester’ın kolunu tuttum ve onu kapıya çekmeye çalıştım. “Salina’ya gitmeliyiz, Lester! Salina’ya vardığımızda her şey yoluna girecek ama *hemen* gitmemiz lazım!” Bobbi, Fish ve Will de bana katılıp Lester’ı karavandan otobüse doğru çekiştirmeye başladı.

“Gitmeliyiz, Lester!” diye bağırdık, onu şoför koltuğuna oturturken. Will kolu çekip arkamızdaki kapıyı kapattı. Lester transa geçmiş gibi yavaş hareket ediyordu, motoru çalıştırdı ve hiç dikkat etmeden vites taktı. Beyni hâlâ olaylara yetişmeye çalışıyor, doğru olanı yapıp yapmadığını tartıyordu.

“N’oluyor?” diye sordu Lill. Otobüste kalmış olması Lester’ın kendi içindeki çatışmasına izin verdi. Fakat hiçbirimiz Lill’e açıklama yapmakla zaman kaybetmedik.

“Sür şu otobüsü!” diye bağırdı Bobbi, Carlene telsiz telefonu kulağında karavandan dışarı çıkıp hattın ucundaki operatör bizim gidişimizi görebilecekmiş gibi elini kolunu sallamaya başladı.

Otoyola çıktık, Lester şıpır şıpır terliyordu ve Lill’in yüzü gerilmişti, şaşkın ve telaşlıydı. Koltuklarımızın ucunda oturup yanıp sönen ışıkları görmek ya da peşimizdeki siren seslerini duymak için camdan dışarı bakıyorduk. Birden hepsinin benim suçum olduğunu,

ben ve aniden ortaya çıkıp beni ateşe atan yeteneğim olmasaydı şu anda burada olmayacağımızı hatırladım.

Hayatımın ne kadar üzücü ve zorlu bir hal aldığını düşünmeyi bırakıp aynı ani acıyla daha korkunç bir şeyi fark ettiğimde içine düştüğüm ateş buz gibi olmuştu. Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım, kalbim duracak gibi oldu.

“Samson nerede?”

Bölüm 30

“SAMSON NEREDE?” DIYE TEKRARLADIM çıldırmış gibi. Otobüsün arka tarafına geçtim ve Lester’ın sedyesini kaldırdım. Diğerleri de bana katıldı, büyük kutuları kaldırıp bütün koltukların altına baktılar. Fakat faydasızdı. Samson otobüste bir yerde saklanmıyordu. Burada değildi.

“Geri dönmeliyiz!” diye bağırmaya başladık hepimiz. “Geri dönmeliyiz!” Fakat Lester’ın parmakları direksiyonu sımsıkı tutuyordu ve hayatının sona erdiğini kabullenmiş, doğru olanı yanlış yoldan yapmaya çalıştığı için gün sonunda hapse girecek bir adamın ifadesiyle otoyolda önüne bakıyordu. Lill ve Lester’ın başını derde sokmayacağıma dair kendi kendime verdiğim sözü

hatırlayınca kötü hissettim. Ama bu yüzden kendi kardeşimi feda edemezdim; geri *dönmemezlik* edemedik –polis yolda olsa dahi.

Lill ayağa fırladı ve Lester, Tuttle Terrace Karavan Parkı’ndan uzaklaşmaya devam ederken biz çocukların arasında dikildi.

“Burada neler oluyor, çocuklar?” diye sordu sakın ama sertçe, ses tonu bir anne gibiydi.

“Samson otobüste değil!” diye bağırdı Fish ve otobüsün içindeki sıcaklık ve nem hissedilir şekilde artarken aniden çıkan rüzgâr Lill’in saçlarını yüzünden savurdu. Ağabeyim çenesini sıktı ve elleri yumruk oldu, devam etmeden önce yeteneğiyle mücadele etti. “Samson hâlâ Carlene’in karavanında olmalı. Geri dönmeliyiz!”

Lill’in gözleri büyüdü ve şok içinde bize baktı. “Çocuğu unuttuk mu?” Hepimiz onu sesimizi çıkarmadan başımızla onayladık. Lill, Lester’a döndü.

“Lester, otobüsü geri çevir!”

“A-ama...” diye kekeledi Lester. “Carlene polis çağırdı.”

“Fark etmez, Lester,” dedi Lill elini onun gergin ve titrek omzuna koyup. “Geri dönmeliyiz.”

Lester birkaç yüz metre daha gittikten sonra pes etti. Hiçbir eski okul otobüsünün yapmaması gereken hızlı bir U-dönüşü yaptı ve bir an için kocaman pembe otobüsün yan devrileceğini sandım. Hepimiz düşmek için elimize ne geçerse tutunduk ve İncil kutuları devrilip kaydı.

Karavan parkına yaklaşırken uzaktan gelen ilk siren sesini duyduk. Direksiyondaki Lester, Gypsy'nin hayali hayaletleri gibi bembeyaz oldu. Parlak akşam guneşi yoğun ve siyah bulutların ardından çıktı ve gökyüzü tuhaf gri yeşil bir renge büründü. Ortalama büyüklükte bir su kütlesi olan Tuttle Creek Gölü'ne ne kadar yakın olduğumuzu hatırladım ve Fish'e uyarıcı bir bakış attım.

"İyiğim," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından.

Yine de gözlerimi bulutlardan ayırmadım. Bela giderek yaklaşıyordu.

Sirenleri umursamayan Lester karavan parkına girdi. Otobüsün kapıları açılır açılmaz Lill de dâhil hepimiz Fish'in rüzgârına kapılmış gibi dışarı koştuk. Lester peşimizden gelirken giderek kötüleşen havaya, iki yana yatan ağaçlara ve fırtınaya kapılan diğer çöplerle birlikte sokakta sürüklenen Carlene'in çimlerdeki sandalyesine bakıyordu.

Carlene kapı eşiğinde durdu. "Polis yolda, Lester," diye bağırdı ilk yağmur damlacıklarıyla birlikte ona doğru koştuğumuz sırada.

"Samson nerede?" diye sordum kadının yanına gelince. Nefes nefeseydim ve panik içindeydim. "Kardeşim nerede?"

Samson içerde olmalıydı. Karavandan çıktıktan sonra onu kimse görmemişti. Bobbi ve Lill kapıya yöneldi ama Carlene kemikleri sayılan kollarını iki yana açıp yolu kapattı.

"Burası benim evim, izinsiz giremezsiniz," dedi

Carlene pembe ruj bulaşmış dişleriyle pis pis sırtıp. Siren sesleri yaklaşıyordu. Carlene gülümsedi. “Birini unuttunuz, değil mi? Çocuk güvende ve polisler gelene kadar içeride kilitli kalacak.”

“Kilitli mi?” dedi Lill, sesi tepemizdeki gök gürültüleri gibi yükselerek. “Kilitli? O sadece bir çocuk!”

“Çocuk nerede?” diye sordu Lester hiç kekelemeden. Gökyüzü giderek karardı ve rüzgâr dört bir yönden eserek yaklaşan siren seslerini taşıdı. Ama Carlene ukala bir tavırla bize bakıp gözleriyle gülmekle yetindi.

“Onu asla bulamazsınız,” dedi. “O çocuğun saklanma konusunda bir yeteneği var, orası kesin.”

“Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi,” dedi Lester soru sormaktan çok bir gerçeği tespit ederek. Carlene sadece omuz silkti. Lill iyice dikleşti ve bir dev gibi ufak tefek kadına tepeden baktı; gözlerindeki ifade gölden yükselen fırtına kadar şiddetliydi –Fish’in iyice coşması için kontrol altına almaya çalıştığı fırtına.

Fakat tüm bunlar ağabeyim için çok fazlaydı. Öfkesi ve endişesi onu alt etti ve Fish rüzgârını serbest bırakıp Carlene’in üstüne saldı. Kadın içerideki duvara uçtu. Sallanan karavana daldık ve Carlene’in yanından geçip her yerde Samson’ı aramaya başladık. Aklıma ilk gelen yer mutfak barının yanındaki masanın altı oldu. Fakat Samson orada değildi.

Herkes etrafa dağıldı, yatağın altına ve mobilyaların arkasına baktı. Dolapların içini kontrol ettik. Çamaşır sepetini boşalttık ve perdelerin ve duş perdesinin arka-

sına baktık. Fırının içine bile baktık –ne olur ne olmaz diye. Bu sırada Fish’in öfkesi içeriyi ve dışarıyı kasıp kavuruyor, perdeleri uçuşturup ne kadar kâğıt ve gri toz yumağı varsa havaya savuruyordu. Fish’in gazabı eski karavanın çatısını her an uçurabilirdi.

Girişteki dolabın içini aradığım sırada ilk polis arabası yağmuru yararak geldi ve pembe İncil otobüsünün arkasında durdu. Tam da o anda aklıma bir fikir geldi. Carlene’e Samson’ın nerede olduğunu nasıl söyleteceğimi biliyordum.

Tek ihtiyacım olan bir kalem-di.

Bölüm 31

ELİMİ ETEĞİMİN CEBİNE SOKUP sık, gümüş doğum günü kalemimi aradım ama tek bulabildiğim ikiye bölünmüş, işe yaramaz, kâğıda sarılı sabun oldu. Kalemim hâlâ Will Junior'da olduğunu hatırladım.

Will evin arka tarafında yatak odasını arıyordu ve Carlene'in de onun yanında olduğunu ve yatağındaki battaniyeleri çekiştirmeyi bırakması için bağırdığını duyabiliyordum.

Ön kapının yanındaki dar pencereden devriye arabasından inip yağmurda karavana doğru koşturan iki polis memurunu izledim. Neyse ki zaman kazanmak için kapının sürgüsünü çekmiştim ve önüne ağır bir koltuk dayamıştım. Dışarı çıkmanın başka bir yolu

daha olmasını umuyordum. Dar koridordan yatak odasına koştum, yol üstünde diğerlerinin yanından geçtim. Lester ve Lill mutfak dolaplarının içini arıyordu. Bobbi çamaşır ve kurutma makinelerinin içine bakıyordu. Fish banyoda yere oturup başını ellerinin arasına almıştı ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Dışarıdaki fırtınayı kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

“Her şey yoluna girecek, Fish! Ne yapacağımızı biliyorum!” diye bağırdım ağabeyime, yanından koşarak geçerken onu teselli etmeye çalışıp. Fish ayağa kalktı ve peşinde Bobbi’yle Carlene’in yatak odasına geldi.

“Will! Kalemime ihtiyacım var!” diye bağırdım.

Will, Carlene’le yatak örtüsü savaşına ara verdi, örtünün ucunu bıraktı ve kadın kollarını ve bacaklarını sallayarak artık içi boşalmış olan çamaşır sepetinin içine çöp gibi düştü. Tüylü terliklerinden biri ayağından düştü, diğer teki havaya uçup tavana çarptı ve Bobbi’nin kafasına doğru indi –Bobbi kaçmak için eğildi. Vaktimiz tükenmek üzereydi. Polislerin kapıya vurduklarını duya-biliyordum.

“Will! Kalemim!” Neşter isteyen bir cerrah gibi elimi uzattım. Will elini cebine daldırdı ve aklımdan geçeni okuyarak kalemi elime tutuşturdu. Hepimiz yatağın etrafında koşturup çamaşır sepetindeki kadının üstüne atıldık ve onu tutmaya çalıştık. Carlene bağırıp tükürükler saçarak debelenmeye başladı. Vahşi bir kediyi yakalamaya çalışır gibiydik. Polis tekrar kapıya vurdu ve artık vaktin dolduğunu anladım.

Carlene, “İmdat! Yardım edin!” diye haykırdı. Fish kadının üstüne bir rüzgâr saldı. Carlene irkilip başını yana çevirdi ama mart kedisi gibi bağırırmaya devam etti.

“Yardım edin! Saldırıya uğradım!”

Bobbi kadını susturmak için kotunun cebinden rulo sakızını çıkardı ve paketten kol uzunluğunda sakız koparttı. Uzun şeridi hemen eline dolayan Bobbi öne atılıp kocaman sakızı Carlene’in ağzına tıktı ve kadının haykırıışları en azından bir süreliğine de olsa kayboldu.

Kalemin kapağını açıp Carlene’in tekmeler savuran ayaklarından birini yakaladım; yaklaşılabildiğim tek uzvu buydu.

“Bırakın beni!” diye homurdandı kadın ağız dolusu sakızı tükürmeye çalışırken. Fakat dişlerine yapışan sakızdan kurtulması zordu. Bana bir tekme daha savuran Carlene ayağını elimden çekti, kafasındaki yele gibi saçları öfkeli bir kediden bir aslana dönüşür gibi uçtu.

“Sıkı tutun, hareket etmesin,” diye bağırdım. “Sadece bir saniyeye ihtiyacım var!” Fish ve Bobbi, Carlene’in kollarını tutmaya çalışırken, Will onu iki ayağından yakaladı. Carlene, Will’in göğsüne bir tekme indirdi ve onu yatağa uçurdu ama Will hızla ayağa kalktı ve kadının ayağını daha sıkı tuttu.

Çok az vaktimi aldı -bir nokta, bir nokta ve bir çizgi- ve Carlene’in çatlak ve nasırlı sol ayağına basit bir yüz çizmeyi başardım.

“Kardeşim nerede?” diye sordum, kafamda Carlene’in sesi dışında her şeyi bastırmaya çalışarak. Fakat kapıdan

gelen ve giderek artan yumruk sesleri ve artık karavanın metal tavanını döven yağmurun sesini duymazdan gelmek zordu. “Nerede?” diye tekrarladım Carlene’e bağırarak. Ardından durup onun düşüncelerini dinledim.

“*Oraya kendisi tırmandı, uyuz, meraklı küçük köpek,*” dedi Carlene’in sesi, somurtkan ağzın üstündeki iki nokta göz kırparken. “*Dışarı çıkamam diye panelin mandalını taktım.*”

“Ne paneli? Nerede?” diye sordum ve Carlene bir an için mücadeleyi kesip şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Samson nereye tırmandı?” diye sordum yine.

Carlene en sonunda ağzındaki kocaman, yapış yapış sakız topunu tükürmeyi başardı ve sakız çiğnenmiş bir parça et gibi Fish’in yanına, halıya düştü. Fakat kadın tekrar çığlık atmaya başlamadı. Carlene tek kelime etmiyordu. Bana kurnaz ve meraklı gözlerle bakıyordu.

“*Kız kapağı nereden biliyor?*” dedi Carlene’in ayağına çizdiğim yüz. Beni dikkatle incelerken gözlerini kıstı. Kadın tüylerimi diken diken ediyordu. Sanki o *benim* aklımı okuyordu ve bir an için korktum. Ya Carlene gibi kötü biri Beaumont’ları ve yeteneklerimiz sayesinde yaptıklarımızı öğrenseydi? Sonra ne olacağını asla öğrenmemeyi umdum.

Fakat bunun için daha fazla endişelenmeye fırsat bulamadan kafamın içindeki yepyeni bir ses dikkatimi dağıttı –çok nadir çınlayan gizli bir zilin boğuk ve uzak sesi gibiydi. Bu ses bana birini anımsatıyordu...

“Samson!”

“*Duvardayım*,” dedi kafamın içindeki ses. Sonra iki kez tekrarladı. “*Duvardayım. Duvardayım.*” Carlene ve diğer herkesin sesini duymazdan gelirken saniyeler geçiyordu ve Samson’ın sesinin tekrar tekrar yankılandığını, en sonunda kelimelerin üst üste binip anlaşılmaz, saçma sapan seslere dönüştüğünü duyuyordum.

DUVARDAYIM.
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM.
DUVARDAYIM-DUVARDAYIM- DUVARDAYIM
DUVARDAYIM.DUVARDAYIM- DUVARDAYIM-
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM.
... DUVARDAYIM.

Seslerin bir kısmını susturmaya çalışır gibi ellerimi kaldırdım. Carlene dâhil herkesin beni merakla izlediğinin farkındaydım.

“Samson bu,” dedim. “Onu duyabiliyorum. *Duvarda* olduğunu söylüyor. Bu ne *demek*?” Herkes şok içinde ve telaşla Carlene’e döndü.

Fish, Carlene’e bağırды ve rüzgârıyla kadının sarı yelelerini savurup gözlerini kısmasına neden oldu. “Bize yerini söyle!”

Carlene’in cevabını beklemedim. Kalemimi ve Carlene’in çirkin ayağını bırakıp Samson’ın sesini sıcak-soğuk oynar gibi takip etmeye başladım. En sonunda kendimi Samson’ın daha önce altına girmeye çalıştığı

masanın önünde buldum. Sesinin en yüksek geldiği yer burasıydı ama orayı zaten kontrol etmiştim...

DUVARDAYIM.
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM.
DUVARDAYIM-DUVARDAYIM- DUVARDAYIM
DUVARDAYIM.DUVARDAYIM- DUVARDAYIM-
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM
DUVARDAYIM- DUVARDAYIM.
... DUVARDAYIM.

Masanın hemen arkasındaki barın panel cephesine baktım ve panellerin küçük bir dolabın sürgülü kapakları gibi birbirinin üstüne bindiğini fark ettim. Bu panellerin açılabilmesini fark etmemiştim.

Diğerleri de peşimden oturma odasına geldi ve panel cepheli barın önünde diz çöküp kapaklara vurarak Samson'ın adını haykırışımı izlediler. Paneli nasıl açacağımı bulmaya çalışıyordum. Mandalı bulup ilk paneli yana kaydırmam bir saniyemi aldı.

“Burada!” diye bağırdım. “Burada!”

Samson dizlerini göğsüne çekmiş, ıvır zıvır ve çerçöpün ortasında oturuyordu. Gizli saklama alanındaki eski dosyalar ve ayakkabı kutuları, eski giysi torbaları ve kırık saplı birkaç tava ve tencere etrafını kaplıyordu.

Samson sıra dışı bir durum yokmuşçasına gizli delikten bize göz kırptı. Depoda bulunduğu siyah plastik bir tükenmez kalem elinde tutuyordu ve onu kullanarak

her yerine bir şeyler çizmişti. Kollarında eğri büğrü çizgiler hareket ediyor, tenindeki gülen yüzler ve yıldızlar, roketler, robotlar ve böcekler kıpırdaşarak kafamın içindeki karmaşık koroya eşlik ediyordu.

Samson'ı duvarın içinden çekip ona sımsıkı sarıldım ve düşüncelerini dinlemeye çalıştım. İlk kez kardeşimin iç dünyasına girebilmiştim ve *keşke üstüne bu kadar çok şey çizmeseydi*, diye düşünüyordum –tüm bu gürültüden bir şey çıkartamıyordum. Fakat onu gördüğüme çok sevinmiştim, başka bir şey düşünemiyordum. Samson'ın kafamın içindeki gürültüsü güzel bir müzik gibiydi.

Samson'ı bulur bulmaz herkes aynı yerde toplandı.

Lester ve Lill mutfağın köşesinden çıkagelirken rahatlamış görünüyorlardı.

Carlene elinde bize doğrulttuğu süpürgeyle, hepimizi evden süpürmek istemiş ya da üstüne oturup uçarak fırtınanın içine karışacakmış gibi yatak odasından fırladı.

Yetmezmiş gibi polis kapıyı kırarak açmak için o ânı seçti.

Bölüm 32

SONRAKİ BİR SAAT TAM bir kaostu. Sırılsıklam olmuş polis memurları Carlene'in karavanının kapısını kırıp içeri girdikten birkaç dakika sonra olay yerine birkaç polis arabası daha geldi. Dedektifler evin ve Heartland İncil Şirketi otobüsünün içine doluştu. Yağmur dinip gökyüzü açılırken meraklı komşular bu sakin pazar akşamını şenlendirecek gerçek bir eğlence buldukları için sokağa dökülmüş fırtınanın dinişini ve aksiyonun sonunu izliyordu. Biri Carlene'in süpürgesini elinden aldı ve üç yetişkin -Lester, Lill ve Carlene- polislerle konuşmak üzere dışarı çıkartıldı. Gri elbiseli ve babet ayakkabılı, orta yaşlı bir sosyal hizmet görevlisi korumacı bir tavırla çocukların başına dikildi. Her tarafta insanlar konuşu-

yordu ama seslerin hepsi kafamın dışındaydı, bu yüzden onları susturabiliyordum; seslerini kısıp sadece Samson'a odaklanmıştım.

Bobbi, Will ve Fish, Carlene'in koltuğuna yan yana dizilmişti. Bobbi en iyi sıkılmış ergen ifadesiyle yastıkların arasına gömülmüş, ağzına yeni attığı sakızı balon yapıp patlatıyor, sosyal hizmet görevlisini sinirlendiriyordu. Will'se içeri girip çıkan polisleri merakla izliyordu. Fish solgun görünüyordu; Samson'ı bulur bulmaz fırtınası dinmişti ama fırtınayı kontrol altına almaya çalışmak onu yormuştu.

Samson'la ikimiz diğerlerinin önüne yere çökmüş, koltuğa yaslanıyorduk. Samson'ın mürekkep kaplı eli avucumdaydı; tükenmez kalemini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Arada bir düşüncelerinin arasında bir kelime ya da cümle yakalar gibi oluyordum ama her zamanki gibi anlaşılmas ve sevimli olmasına rağmen, sesi çok geçmeden sakinleştirici bir arka plan melodisine dönüştü.

Az sonra kalabalığa sağlık görevlileri de katıldı, hepimize battaniye ve su verip durumumuzu kontrol ettiler; bir sürü soru sorup Will'in mor gözünü ve Fish'in tırmalanmış yüzünü fotoğrafladılar.

İnsanlar not defterlerine notlar alırken neler olduğunu tekrar tekrar açıklamaya çalıştık. Polislere, sosyal hizmet görevlisine ve sağlık personeline kaçmamızın tamamen benim suçum olduğunu anlatmaya çalıştım. Babamızın yanına hemen gitmemizin ne kadar önemli olduğunu söyledim –hemen gitmemiz gerekiyordu!

Harcadığımız her değerli dakika, onun yanında olabileceksen boşa geçmiş oluyordu.

“Ben sorumluyum!” diye bağırdım usanarak. “Salina’ya gitmek *benim* fikrimdi. Otobüse gizlice binmek benim fikrimdi. Lill’i evi aradığımızı sanması için kandırmak da benim fikrimdi,” dedim. Yetişkinler, yetişkinlere özgü bir şekilde beni dinleyip hı-hıladılar ve a-ha-ladılar. Ama hiçbirinin bana inandığına ikna olmadım... ve yeteneğimden daha bahsetmemiştim bile.

Lester ve Lill için durumun hızla kötüye gitmesinden endişe ediyordum ve onlar için duyduğum endişe ve yalanlarımızdan duyduğum utançtan mideme bir ağrı saplandı. Onlarla ilgilenmek konusunda iyi iş çıkartmamıştım.

Carlene’in geleceği de pek aydınlık görünmüyordu –Samson’ı depoya kilitlemiş olmasından ötürü. Carlene pis, çürük elmanın tekiydi.

“Babamızdan haberiniz var mı?” diye sordum gri elbiseli sosyal hizmet görevlisine, bir şey biliyor olması umuduyla. “Onu yakında görebilecek miyiz?” Ama kadın sadece üzgün olduğunu söyledi, gülümsedi ve kafasını iki yana salladı. Kime ne sorsam aldığım tek yanıt, “Henüz bilmiyoruz” ya da “O konuyla ilgileniyoruz” ya da daha kötüsü, “Lütfen sessizce oturun ve bırakın polisler işlerini yapsın” oluyordu.

Kargaşa henüz bitmekten çok uzaktı. Kansas eyalet polisi de gelmiş, dışarıdaki sıkış tıkkış ve ıslak sokağa iki araç daha eklenmişti. Oturduğum yerden bakınca kırık

kapıdan onları görebiliyordum. Salina'ya *asla* gidemeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım. Rahip Meeks ve Bayan Rosemary'nin gelip bizi Manhattandan alması ve Hebron'a götürmesi için ayarlamalar yapıyordu. Buna izin veremezdim. Artık eve geri dönemeyecek kadar çok yol almıştık.

Polislerden biri parlak, gümüş rengi aracından aceleyle çıktı ve komik, tepesi çukur şapkasını takma zahmetine girmede bile. Karavana doğru hızla yürüdü. Siyah saçları muntazam ve kısa kesilmişti ve genç yüzü kaygıyla gerilmişti. Polis bir yerden tanıdık geliyordu ve onun Will Junior'ın daha tıraşlı-ve-kaslı bir versiyonu olduğunu fark ettim. Bu adam Will ve Bobbi'nin ağabeyi Bill olmalıydı.

Bill'in hepimizi oturma odasında sapaşağlam otururken gördüğü o âna kadar kimsenin yüzünde böylesine bir rahatlama ifadesi görmemiştim.

Adamın geldiğini görünce, "Bill!" diye bağırdı Bobbi, Will'le birlikte yerlerinden fırlarken. Bobbi koşup kollarını ağabeyine doladı. Will biraz çekinerek geride durdu.

"İyi misin Roberta?" diye sordu Bill.

"Evet, iyiyim," dedi, bir adım geri çekilirken.

Bill, Bobbi'yi bırakır bırakmaz Will'i kocaman bir ayı gibi kucakladı ve onu hiç bırakmayacakmış gibi göründü. Hâlâ sarılıyorlardı.

"Ne yaptın sen, ufaklık?" diye fısıldadığını duydum Bill'in şefkatle. "Sen de benim eskiden yaptığım gibi bela mı arıyordun? Benim gibi olmaya çalışma, Will.

Sen bunun için fazla akıllısın.”

Olanları anlamam biraz zaman aldı. Will Junior’ın Bobbi’nin kardeşi olduğunu düşünmekle hata yapmıştım sanırım.

Will’in bir sırrı vardı. Artık sırrını öğrenmiştim.

Will doğduğunda Bill çok genç olmalıydı. Her şeyin derli toplu ve güllük gülistanlık olmasını isteyen Bayan Rosemary’yi torununu büyütme görevini üstlenirken hayal edebiliyordum. En azından Will *Junior* adı şimdi bir anlam kazanmıştı.

Bill en sonunda oğlundan ayrıldığında, adam gözle-
rindeki yaşları siliyor, eyalet polisi duruşunu korumaya çalışıyordu. En sonunda hikâyemi anlatacak birini bulma şansını yakalamıştım.

“Memur Meeks? Ah, Bay... Bill... Efendim?” Bu adama ne demem gerektiğini bilemiyordum ama dikkatini bana verdiğinde, Lill ve Lester için dik durmam ve onları içine attığım kazandan kurtarmam gerektiğini biliyordum. “Bayım, bana inanmalısı... Hepsi benim suçum! Ben sadece babamı görmek istiyordum!” Ve gözyaşlarına boğuldum.

Bölüm 33

LOŞ OTURMA ODASINDA, SALINA Hope Hastanesi, babam, annem ve Rocket'tan hâlâ yüz kilometre uzakta yere oturup ağlamaya başlamıştım ve duramıyordum. Üstelik güzel ve narin bir ağlama da değildi. Tam gaz, sümük-akıtmalı, göğüs-hırlamalı, saçma sapan bir ağlamaydı. Will babasından uzaklaşıp diz çöktü ve ellerimi avuçlarına aldı. Samson bana yaslandı. Sosyal hizmet görevlisi banyoya gidip bir kutu mendil getirdi ama çektiğim tüm mendiller naftalin ve Carlene kokuyordu ve daha şiddetli ağlamama neden oluyordu.

“Sen Mississippi Beaumont olmalısın,” dedi Bill şefkatle.

“Ona Mibs denmesini istiyor, baba,” dedi Will, yardımımıza koşup.

Bill yanıma bir sandalye çekti ve kenarına oturdu. “Öyle mi Mibs?” diye sordu.

Burnumu çekip başımla onayladım ve olabilecek en kötü ilk izlenimi bırakmamak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bill’in Will’in elimi tutan eline baktığını fark ettim ve bir an için Memur Meeks yorgun ve genç kadar genç göründü.

“Son birkaç gündür çok fazla şey yaşadın,” dedi Bill nazıkçe ve daha fazla zırlamak istememe neden oldu. “Babanın Salina’da hastanede olduğunu biliyorum ve muhtemelen sadece onu bulmaya çalışıyordun, değil mi?”

Yine güçlü bir burun çekiş ve baş onayı.

“O zaman belki de gidip onu bulmalıyız.”

Herkes Bill Meeks’e onu duyduğundan emin olmaya çalışır gibi baktı. Sosyal hizmet görevlisi bile şaşkın görünüyordu.

“Memur bey, bunu yap—” diyecek oldu kadın ama Bill ona sert bir bakış atınca sustu.

Bill kadına bizimle biraz baş başa konuşmak istediğini söyledi. Hikâyemizi en başından sonuna kadar birinci ağızdan dinlemek istiyordu. Hep birlikte anlatmaya başladığımızda sosyal hizmet görevlisi duvarın önündeki bir sandalyeye oturdu. Bill bizi dikkatle ve hiç kesmeden dinledi, arada bir elini kısacık saçında gezdirdi.

Hikâyemiz bittiğinde, Bill bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu.

“Babamız iyi mi?” diyen küçük bir ses, sessizliğin içine küçük bir çakıl taşı gibi düştü, havadaki gerilimi derin bir su gibi dalgalandırdı. Samson’ın kafamda haykırmaya devam eden karman çorman düşünceleri yüzünden yüksek sesle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. Yutkunmaya çalıştım ama adamın cevabını beklerken boğazımın kuruduğunu ve gerildiğimi fark ettim.

Memur Meeks kafasını salladı. “Babanız hakkında yeni bir bilgi almadım ama öğrenmeye çalışacağım. Buradaki birkaç kişiyle konuşup şimdi ne olacağını soracağım. Siz çocuklar burada bekleyin. Birkaç dakikaya dönerim.” Dışarıdaki memurlarla konuşmak için uzaklaştı. Onun gidişini izlerken, *Bill’in saçları da uzunken oğlununkiler gibi kıvrık mı*, diye düşünmeden edemedim ve son damla gözyaşım da çenemden damlayıp beni kanlı gözler ve baş ağrısıyla bıraktı. Bill’in Lester’la, Lill’le ve ardından Carlene’le konuştuğunu görebiliyordum. Mutfakta bir yerde pili azalmış ya da benim gibi nefesini tutmuş, ne olacağını görmek için bekler gibi yavaş yavaş tik-taklayan bir saatin sesini duyabiliyordum.

Carlene’le işi bittikten sonra birkaç polisle konuşan Bill cep telefonu ile uzun, çok uzun vakit geçirdikten sonra kaskatı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle karavana geri geldi. Sandalyeye oturmadı ve jilet gibi üniforması, rozeti, silahı ve ciddi polis ifadesiyle tepemizde dikildi. Önce benimle, Fish ve Samson’la konuştu, kelimeleri

deneyimli ve resmiydi, fakat ses tonu yuvarlak-köşeli ve nazikti.

“Üzgünüm, babanızın durumunda henüz bir gelişme olmamış. O... Şu anda ailesine ihtiyacı var. Sizi hemen Salina’ya götürmemiz gerekiyor.”

Fish koltuktan kayıp yerde Samson’ın yanına oturdu. “Şimdi babamız için güçlü olmalıyız,” dedi, kolunu kardeşimizin omzuna atıp bir yandan da benim omzumu sıkarken. Fish çok yorgun olduğu için odanın içinde belli belirsiz bir esinti oldu ve karavanın kapısı hâlâ kırık olduğu için kimse rüzgârı fark etmedi. Samson sadece başını sallayıp sessizce onayladı ama kafamın içinde dönüp duran sesi öfkeli bir kaz sürüsü gibi giderek arttı ve daha az müzikal bir hal aldı. Hâlâ bir düşüncesini diğerinden ayıramıyordum –yüksek sesle düşünse de küçük kardeşimin iç dünyası, yeteneğime rağmen gizemini koruyordu.

Bill Meeks devam etmeden önce duraksadı. Tekrar konuştuğunda, beşimize birden baktı. “Çocuklar, son yirmi dört saatte büyük sıkıntılara yol açtınız. Bir sürü insan sizi ararken çok fazla zaman ve enerji harcadı ve ailelerinizi de çok korkuttunuz.” Bill hepimize uzun uzun ve sertçe baktı, ta ki hepimiz karavanın altına girip saklanmak isteyene kadar. Sonra burnundan derin bir nefes aldı ve anlayışla gülümsedi, Will’e yaramazca göz kırıp duvarın önünde oturan sosyal hizmet görevlisine baktı ve daha kısık sesle devam etti.

“Yanlış tercihler yapıp zor durumda kalmak ne

kadar kolaydır bilirim ama işler her zaman kötü gitmez. Davranışınızın sonuçları olacak elbette ama kimse zarar görmedi ve ortada kötü niyet yoktu. Bu yüzden bildiğim kadarıyla kimse dışarıdakilere dava açmayacak. Bay Swan ve Bayan Kiteley kötü kararlar almış olabilir ama size çok iyi bakmışlar ve güvende olmanızı sağlamışlar.”

“Lester ve Lill hapse girmeyecek mi?” dedim, Will’in babasına bakarak.

“Hayır, Mibs, hapse girmeyecekler.” Bill’in gülümsemesi büyüdü. “Hatta şu anda onların yardımına ihtiyacım var.”

“Öyle mi?” dedi Bobbi.

“Evet, sizi Salina’ya götürecek *birine* ihtiyacım var, değil mi? Devriye arabasına sığmanız zor olur. Lill ve Lester sizi oraya götürmek istiyor.”

İçim öyle rahatladı ki bir an az kaldı tekrar ağlamaya başlayacaktım. Lester ve Lill güvende olacaktı ve ben de yakında aileme kavuşacaktım. Bill Meeks’e peltensi-ve-kaslı kalbimin en derinlerinden gelen teşekkürlerimi sunmak istiyordum ama kelimeleri seçemiyordum. İlk defa, yeteneğimin tam tersinin olmasını istedim. Keşke tek yapmam gereken tenime gülen bir surat çizmek olsaydı ve başkaları benim bir şey söylememe gerek kalmadan ne hissettiğimi anlasaydı. Fakat Bill’in bana bakışından zaten duygularımı bildiğini hissettim.

Bill’in planının güvenilir olduğuna hâlâ ikna olmayan sosyal hizmet görevlisi, pembe İncil şirketi otobüsü-ne o ve silahlı bir polisle birlikte binmemizde ısrarcıydı.

Lester biz çocukları otobüsüne memnuniyetle kabul ederken bizimle birlikte iki resmi görevlinin de gelmesi düşüncesi onu huzursuz etmişti.

“Sorun olmayacak, Lester,” dedi Lill onu sakinleştirmek için. “Ben ön koltukta senin yanında oturacağım. İstersen sıradaki teslimatından bahsederez. Belki de kendi İncil-satış şirketini kurmandan konuşuruz.”

“Kendi i-şim mi, Lill?” dedi Lester hayretle. Otobüse bizimle birlikte bir polisin de bineceğini unutmuştu bile.

“Neden olmasın, Lester,” dedi Lill. “İçinde bunun yattığını biliyorum.”

“Hayatıma neden bu kadar geç girdin, Lill?” dedi Lester içini çekip kafasını sallarken ayaklarına bakarak. “K-keşke seninle yıllar önce tanışsaydım.”

“Ben her zaman geç kalırım, Lester,” dedi Lill gülererek. “Bu yeteneğimden kaçamıyorum.”

Lill’in Lester’ın endişelerini giderişini izlerken onun ne kadar iyi ve nazik olduğunu ve başına açtığım dertleri düşündüm. Lill motelde onu kandırdığımız için bize kızmamasına rağmen, nasıl başardığımızı bilmek istiyordu.

“Siz çocuklar fazla zekisiniz,” dedi Lill, ondan özür dileyip Bayan Rosemary’yi nasıl aramış gibi yaptığımızı anlattıktan sonra. Hepimize tek tek sarıldı. “Dünya size karşı hazırlıklı olsa iyi eder. Büyük baş belaları yetişiyor.”

Bill bize eskortluk etmek için Salina’ya kadar Heartland İncil Şirketi otobüsünün önünden gidecekti ve Will’i de yanına çağırdı. Zavallı Will ikiye bölünmüş

gibi görünerek devriye arabasına baktı. Onun da bir polis gibi ön arabada babasıyla birlikte yolculuk etmeyi çok istediğinden emindim. Ama sonra Will bana baktı.

“Bir dahaki sefer?” dedi babasına saf saf gülümseyerek.

“Sen arkadaşlarınla devam et,” diyerek güldü Bill, Will Junior’ın saçlarını karıştırıp onu kendine doğru çekti ve sırtına vurdu.

“Sen de babanı özlemiş olmalısın,” dedim Will’e yerimize yerleştiğimizde.

Omuz silkti ve elimi sıktı. “İşler her zaman istediğin gibi gitmez, Mibs,” dedi. Bunu düşündüm ve hastane-deki babamı düşündüm. Yeteneğimin beklediğim gibi bir şey çıkmayışını ve Salina’ya yaptığımız yolculuğun beklenmedik gelişmelerini düşündüm. Sonra bir gece önce Lill’in uykuya dalmadan önce söylediği şeyi hatırladım. İnsan ne zaman kötü bir olayın iyi bir şeye neden olacağını asla bilemiyor. İyi ve kötünün her zaman orada ve her zaman birbirine karışmış halde olduğunu anlamıştım. Ama o anda, bunun bana kendimi daha iyi hissettirdiğinden emin değildim.

Bölüm 34

SALINA'YA YAKLAŞTIKÇA DÜNYA GİDEREK yeşil bir hal aldı, kırlar yerini zengin ve sulanmış tarlalara bıraktı. Samson'ı Carlene'in karavanının panel duvarının arkasında bulduğumuzdan beri Fish'in Tuttle Creek Gölü üstündeki fırtınası dinmişti. Bahar ayı güneşinin beyaz ışıkları gökyüzünü bir kez daha aydınlatmıştı. Ama güneş ışığına ve muhteşem yeşil manzaraya rağmen düşüncelerim kasvetli, bereketsiz ve siyah-beyazdı. Tek düşünebildiğim babamdı.

Will Junior'la ikimiz babasının aracını görebilmesi için ön tarafta oturuyorduk, Fish ve Bobbi de yan taraftaydı ve arkalarındaki sosyal hizmet görevlisini görmezden geliyorlardı. Bobbi sakızını çiğniyordu ve tırnakla-

rına Mega Mega Mart'tan alınmış kırmızı ojeyi sürüyor, yoldaki her tümsekte küfür ediyordu. Fish gözlerini kapatıp cama yaslanmıştı. Uyumadığını biliyordum. O da benim gibi babamı düşünüyor olmalıydı. Memur Meeks'in sözlerini aklımdan çıkartamıyordum. Babam hakkında söylediklerini unutamıyordum.

Şu anda ailesine ihtiyacı var. Kulağa çok korkunç geliyordu. Çaresiz geliyordu.

Otobüsün arka tarafındaki polis memurunun yanından geçemeyen Samson ön koltukta Lill'in yanına kıvrılmış başını kucağına koymuştu. Lill, Samson'ın kol ve ellerindeki siyah mürekkebi silmek için yeni ilkyardım çantasındaki tüm alkollü mendilleri kullanıyordu. Mürekkep yavaş yavaş çıkarken tamamen silinmeden önce kafamın içindeki karman çorman sesler yerini kalbime saplanan tek bir sese dönüştü.

Babam için güçlü olmalıyım...

Babam için güçlü olmalıyım...

Otoyolda gidecek çok az yolumuz kalmıştı, birkaç kilometre sonra gişelerden çıkacaktık ve kendi kendime o soruyu sormamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım: "Daha ne kadar kaldı? Daha ne kadar kaldı? Daha ne kadar kaldı?"

Yaklaşık bir saat daha gittikten sonra Lester, Bill Meeks'in arabasının peşinden 252 nolu çıkıştan devam etti ve üstünde kocaman beyaz bir H olan ve bize hastaneye yaklaştığımızı gösteren levhanın yanından geçti. Kalın, kemik-beyazı harfi görünce içim titredi. Bu, en

sonunda babamın yanına varmak üzere olduğumuzu gösteriyordu.

Sola dönüp otoyoldan çıktık ve Ninth Street'e saptık. Bill otobüsü Salina kasabasına doğru sürdü. Kavşaklardaki trafik ışıkları kırıktı ve içi boş göz oyukları gibi görünüyordlardı. İşlek caddelerde arabalar yavaş yavaş ilerliyordu ve pazar akşamı olmasına rağmen trafik vardı. Görevliler kırık kırmızı, sarı ve yeşil camları değiştirmeye çalışıyordu ve şehir hâlâ Rocket'ın elektrik dalgasının şokunu atlatmak için çabalıyordu. Güçlkle yutkundum; Rocket'ın bu kadar büyük bir yıkım yarattığını hiç görmemiştim. Tüylerim daha da diken diken oldu. Belki de annemin onu Salina'ya götürmesi o kadar da iyi bir fikir değildi. Hastanenin bolca yedek ampulünün olmasını ve Rocket'ın önemli, hayat-kurtaran ekipmanlara fazla yaklaşmamasını umdum.

Otoyoldan çıkar çıkmaz hepimizin üstündeki rehaver kaybolmuştu artık herkes koltukların ucunda oturuyordu. Bill önden gidip yolu göstermeseydi, daracık ve sıkışık sokaklarda yolumuzu bulmamız çok uzun sürerdi. Ama Bill sirenini açmıştı ve hatta şoförler yol vermediğinde bir iki kez aracından inip otobüsün yolunu açmıştı. Akşamüzeri gökyüzü biz gelmeden önce şehrin üstünde mavi kantaronlar gibi masmavi bir kemer şeklindeydi ve şimdi bulutlanmaya başlamıştı. Atmosferin köşelerinde biriken yağmur otobüsün hemen üstünde küçük, karanlık bir fırtına bulutu şeklini alıyordu. Fakat Fish güçlü ve hünerli bir şekilde yeteneğini sımsıkı tutuyordu ve bu

sayede bulut tüm karanlığıyla tepemizde dururken aşağı en ufak bir yağmur damlası bırakmıyordu.

Bill geleceğimizi önceden haber vermiş olmalıydı çünkü pembe Heartland İncil Şirketi otobüsü devriye aracının peşinden hastanenin otoparkına girip girişteki büyük, cam kapıların önünde durduğunda, ailelerimizin bizi beklediğini gördük.

Rahip Meeks ve Bayan Rosemary rahatlamayla öfke arasında gidip gelir gibi görünüyordu, yüzleri bir gevşeyip bir geriliyor; bir gülümseyip bir kaskatı kesiliyordu. Rocket ve annem de oradaydı, bitkin ve uykusuz görünüyorlardı. Annemin kucağındaki Gypsy ve Rocket'ın koluna girmiş, bir elinde Büyükanne Dollop'un kavanozlarından birini sımsıkı tutan Büyükbaba Dollop'u görünce çok şaşırdım. Rahip ve karısı ailemizin diğer fertlerini de yanlarında getirmiş olmalıydı ve bunun için onlara minnettardım. Bütün ailenin yeniden bir arada olması çok güzeldi.

Lester otobüsün kapısını açar açmaz annem Gypsy'yi bırakıp elini tuttu ve üç dik basamağı indiğimiz sırada araca doğru koştu.

"Neredeydiniz? Aklınızdan ne geçiyordu?" diye bağırdı annem Fish, Samson ve bana sıkı, sıkı, sımsıkı sarılıp Gypsy'yle birlikte hepimizi kocaman bir çiçek buketi gibi kucaklarken. En sonunda bizi bırakıp içeri çekti ve kayıp bir el ya da ayak parmağı var mı diye kontrol eder gibi üstümüze üşüştü.

"Ben hiç endişelenmedim," dedi Rocket fakat yüzü

öyle buruşuk ve sertti ki ona inanmamam gerektiğini biliyordum. Omzumu hafifçe sıkınca istemeden de olsa bana elektrik verdi ve beni yerimden sıçrattı. Çatallı bir sesle, “Yeteneklerin ortaya çıktığı doğum günleri her zaman kaosa neden olur.” Sonra Fish’in koluna yumruk attı ve Samson’ın saçlarını karıştırıp statik elektrikle havaya dikilip çıkırdamalarına neden oldu. O âna kadar Rocket’ın sadece babam için değil, bizim için de endişelendiğini hiç düşünmemiştim. Suçluluk duygusu üstüme çöktü –Rocket’ın bu kadar hasara neden olmasına şaşmamalıydı.

Büyükbaba Bomba hepimize tek tek bakarken kırışık yüzünden yaşlar süzülüyordu. Etiket solmuş kavanozu kolunun altına soktu ve o anda kavanozda ne olduğunu anladım.

Kollarımı yaşlı büyükbabama doladım ve yaşlı kemiklerinin dayanabileceği kadar şiddetli bir şekilde ona sarıldım. “Merak etme, büyükbaba,” dedim. “Yine olması gerektiği gibi hepimiz bir aradayız.”

Ondan ayrılıp anneme döndüm. Samson yanında durmuş annemin gömleğini çekiştiriyordu. Elini bırakmaya çalışan Gypsy’yi görmezden gelen annem Samson’ın kulağına fısıldayabilmesi için eğildi. Samson annemizin yüzüne bakarken gözleri yusuvarlak ve karanlıktı ve dudaklarından hepimizin aklında olan kelimenin döküldüğünü görebiliyordum.

“Babam?”

Annemin yüzü düştü, bizi karşılarken yüzünde olan

sıcak gülümseme yarım saniyeliğine kayboldu ve ardından yerini çok farklı bir gülümseme aldı –sevgi, keder ve bizleri en kötü korkularımızdan koruma isteğinden doğan bir gülümseme.

“Hepinizin burada olması iyi oldu,” dedi annem şefkatle. “Sizi en başta yanımda getirmemem hataydı.”

“Ama anne,” dedim. “Sen hata yapmazsın.”

Annem ağlamamaya çalışırken yüzü ekşidi ve gerildi. “Ah, Mibs,” dedi, beni yine kendine doğru çekip. “Ben de korkunç kusursuz hatalar yapabilirim.”

Rocket başını eğip yere baktı, parmak eklemleri bembeyaz olup çenesi kasılırken bekleme odasındaki ışıklar kısıldı ve bir kez gidip geldi ama yanmadı veya patlamadılar.

“Arkadaşlarınızla vedalaşın,” dedi annem, beni bırakıp gözlerini silerken. “Sonra hep birlikte yukarı çıkıp babanızı göreceğiz.”

“Hadi hemen gidelim,” dedi Fish, Gypsy’yi alıp annemin kolunu tutarak.

Ama annem kıpırdamadı. Elini Fish’in saçlarında gezdirip devam etti, “İki dakikada hiçbir şey değişmeyecek, Fish. Arkadaşlarınızla vedalaşabilirsiniz.”

Bir ağlama sesi dikkatimi çekti. Az ilerideki Bayan Rosemary akan gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. Gözlerini beyaz bir mendille sildi ve Will ve Bobbi’ye sırayla sarılırken, Rahip Meeks de gözlerini kapatıp ellerini birleştirirken sessiz ve kutsal bir teşekkür duası eder gibi görünüyordu.

Bill bekleme salonuna girdi, duygusal aile kavuşması sırasında biraz uzak durdu –Bayan Rosemary’nin Will’in mor gözünü bir anne tavuk gibi inceleyişini izledi. Ama Rahip Meeks duasını bitirip gözlerini açtığı anda elini uzattı, Bill’in elini sıktı ve onu aralarına çekip sırtına vurdu.

Bobbi en sonunda annesinden ayrılmayı başarıp gülümseyerek Rocket’a sokulduğunda, ağabeyimin statik elektrikle vücuduna yapışan tişörtüne baktı. Rocket, Bobbi’nin gülümsemesini hemen fark etti ve her şeye rağmen, ona yarım yamalak gülümsemeyi başardı. Bobbi’nin havuzdayken Rocket’tan bahsedişini hatırladım ve şimdi ne yapacağını görmek için onu izledim.

“Merhaba, Rocket,” dedi Bobbi, kâküllerini gözünden çekip iki yana salınarak.

“Merhaba, Bobbi,” dedi Rocket ona başıyla selam verip parmak uçlarından mavi bir kıvılcım saçarak.

Hiç kimse fark etmediyse bile Bobbi kıvılcımı fark etmişti. Gülümsemesi iyice yayıldı ve kaşlarını kaldırdı, ağzındaki sakızı çıkarıp gözlerini ağabeyimden hiç ayırmadan yanındaki sandalyenin arkasına yapıştırdı. Hazır fırsatını bulmuşken onu oracıkta öpmeye hazırlanır gibi bir hali vardı.

Fakat Bobbi başka bir şey diyemeden ve yapamadan Bayan Rosemary kızının kolunu tuttu ve onu bizden uzaklaştırdı. Bayan Rosemary’nin gözyaşları bir musluk gibi kapandı ve, “Başın yeterince büyük belada, Roberta.

Daha fazla aranma,” dedi. Ardından bize Beaumont’lara çocuklarını yoldan çıkartmak için gönderilmiş birer şeytanmışız gibi baktı.

Parıl parıl altın rengi minivanları dışarıdaydı ve Bayan Rosemary’nin tek istediği hayatının eski düzenine geri dönmesi ve Bobbi ve Bill’le birlikte Hebron’a doğru yola koyulmaktı.

Lester ve Lill otobüsün açık kapısında durmuş hastanenin cam kapısından içerideki kavuşma sahnesini yüzlerinde kocaman gülümsemelerle izliyordu. Lester, Lill’in arkasındaki basamakta durmuş, ellerini onun omuzlarına koymuştu ve onlara bakınca bile onlar için her şeyin iyi gideceğini görebiliyordum. Ama bir gün ikisini de görme şansım olmasını umuyor, umuyor, umuyordum. Görmemem doğru olmazdı.

Salina’ya gelmiştim; en sonunda buradaydım. Buna rağmen, göğsümde kalbim parçalanıyormuş, her an sulu parçacıklara bölünecek kocaman bir karpuzmuş gibi hissediyordum. Tüm yeni arkadaşlarımla yollarımızın böyle aniden ayrılıyor oluşu garip geliyordu. Rahibin karısı Bobbi ve Will’i hastaneden dışarı çıkarırken tek yapabildiğim onlara el sallamak oldu.

Cam kapılar kapanmadan önce Will benimle göz göze geldi ve her zaman yaptığı gibi hızlıca göz kırptı. Onu gelecek pazar kilisede göreceğimi biliyordum ya da öyle olmasını umuyordum –kötü tercihler yaptığınız ya da yine olsa aynı tercihleri yapacağınızı bildiğiniz için kiliseden atılmayacağınızı umuyordum. Yaptıklarımın

nedenini Tanrı'nın Bayan Rosemary'den daha iyi anlamasını umuyordum.

Rahip Meeks karısının peşinden hastaneden çıkmadan önce annemin elini sıktı. Büyükbabam ve Rocket'ın da elini sıktı. "Sizin için dua edeceğiz," dedi, geri kalanımıza sertçe başını sallarken.

"Teşekkürler, Rahip Meeks," dedi annem rahibe. Adamın saçları Rocket'ın statik elektriğine kapılıp havaya dikilirken gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Yaşlı adam gitmek için arkasını dönerken, Memur Bill Meeks bize yaklaştı. "Çocuklar, başınızı belaya sokmayın tamam mı?" Ardından Bill, Gypsy dâhil hepimizle el sıkışıp gitti. Kapıdan arkasını dönüp bana baktı, başıyla selam verdikten sonra rahiple birlikte hastaneden çıktı. Bill cam kapıdan çıkıp Lester ve Lill'le bir iki dakika konuştuktan sonra minivana binen Bobbi ve Will'le vedalaştı. Bill Meeks'i sevmiştim ve Will'in büyüyünce *bu* babası gibi olmak istemesi hoşuma gitmişti.

Heartland İncil Şirketi otobüsündeki Lester'in omuzları seğirmeye başladı. Yola çıkmak için hazırды. Lill bize öpücük gönderdi ve ben de Fish ve Samson'la birlikte ona el salladım.

En sonunda, gidip babamı bulma vakti gelmişti.

Bölüm 35

ASANSÖRLE SALINA HOPE HASTANESİ’NİN dördüncü katındaki yoğun bakım ünitesine çıkarken annem hepimize bir kez daha sarıldı, başımızın üstüne birer öpücük kondurdu.

“Sizi çok merak ettik,” diyebildi sadece sesini kontrol altında tutmayı başarak. Bir daha ortadan kaybolmamızı ister gibi Fish’in koluna girdi ve elimi tutup Samson’ı kolunun altına aldı. Rocket da Gypsy ve Büyükbaba Bomba’ya sarıldı.

Rocket’ın bana yüzümdeki yeni bir sivilceyi inceler gibi baktığını fark ettim. Beni baştan ayağa süzdü. “Doğum günün sana nasıl davrandı, Mibs?” diye sordu en sonunda, asansörün kapıları dördüncü katta açıldığı sırada. Bir an hepimiz öyle durup kaldık. Rocket’ın

doğum günü pastamı, partimi ya da kaçak yolculuğumu sormadığını hepimiz biliyorduk.

Annem bana diğer endişeleri yüzünden yeteneğimi tamamen unutmuş gibi endişeyle baktı. Asansörün kapısı kapanmaya başladığında herkes hâlâ içerdeydi ama elimi uzatıp kapıyı yakaladım.

“Gayet iyi davrandı, Rocket,” dedim, en ufak bir sıkıntı yaşamamış gibi. “Sanırım yeteneğime alıştığım zaman ben de dünya da bununla yaşayabileceğiz.”

Koridordaki hemşire odasına bakan annem, “Her şeyi dinlemek istiyorum, Mibs,” dedi sessizce. “Seni son gördüğümüzden beri olan her şeyi. Bana bütün hikâyeyi başından sonuna dek anlatmanız lazım –hepiniz.”

“Önce babam?” diye fısıldadı Samson, yine annemin kolunu çekiştirip.

Annem gördüğüm en kederli gülümsemesiyle ona baktı. Gülümsemesi kusursuz şekilde yürek burkucuydu. Konuşmadı, başıyla onayladı, mavi, masmavi gözlerine yaşlar doldu. Asansörden çıkan annem bizi hemşirelere doğru götürdü. Hemşireler kahvelerinden ve önlerindeki kâğıtlardan kafalarını kaldırıp anneme, büyükbabama ve bize babanız yaralandığı için çok, çok, çok üzgünüz der gibi gülümsedi.

“Çocukların geri kalanı mı, Bayan Beaumont?” diye sordu üzerinde küçük gökkuşakları olan cart mavi bir hemşire önlüğü giyen kadın.

“Evet,” dedi annem. Başıyla Fish’i, Samson’ı ve beni gösterdi. “Bu üçü benim kaçak maceraperestlerim.”

“Buraya gelmeye çalışıyorduk, anne,” dedim üzüle-
rek. “Babamı görmek zorundaydım. *Zorundaydım.*”

Annem başıyla onayladı. “Biliyorum, Mibs.” Ardından
hemşireye dönüp “Çocuklarımı babalarını görmeleri için
içeri sokabilir miyim? Çünkü onu en kısa zamanda gör-
mezlerse neler olacağını tahmin edemiyorum.”

“Evet, Bayan Beaumont,” dedi hemşire nazikçe başı-
nı sallayarak. “Onları içeri sokabilirsiniz.”

Annem bizi koridora yönlendirip yarı açık bir kapı-
dan içeri soktu ve merdivene tırmanmış, tavana uzun bir
floresan takan bir hademenin yanından geçtik. Annem
kapının kolunu tutup dikkatimizi çekip bakışlarıyla bizi
yanında tutmaya çalışır gibi gözlerimizin içine baktı.

“Anne?” dedi Fish, hafif bir rüzgâr gözüne düşen saç-
ları savururken. “Babam daha uyanmadı mı?”

“Henüz değil, Fish,” dedi annem. “Henüz uyanma-
dı.” Ardından, büyükbabam gibi kederli bir ifadeyle,
derin bir nefes aldı ve yavaşça, her kelimeyi özenle seçe-
rek devam etti. “Doktorların dediğine göre –uyanmama
olasılığı olduğunu söylüyorlar.” Sonra hemen ekledi,
“Ama biz uyanması için dua etmeye devam edeceğiz
çünkü elimizden hiç değilse bu kadarı geliyor.”

Dünya yarılıp beni yutacakmış gibi hissettim ve yeri
büyükbabam mı sallıyor yoksa bacaklarım mı titriyor
anlamaya çalıştım.

Annem hemen Fish’e baktı, eski tecrübeleri onu olası
bir fırtınaya hazırlamıştı. Ama hemşire odasının camla-
rına vuran yağmur damlacıkları dışında hiçbir şey yoktu

ve Fish kendini tutuyordu. Fish'in yeteneğini etkisiz hale getiren annemin sözleri ya da avucundaki Samson'ın eli olabilirdi –belki de Fish'in yeni geliştirdiği kontrol yetisindendi ama orada, babamın odasının önünde durduğumuz sırada en ufak bir esinti bile yoktu.

Annem ardından Rocket'a baktı.

"Ben iyiyim," dedi Rocket, "bu defa içeri girebilirim. Lütfen, anne? Beni dışarıda bırakırsan daha kötü olacak."

Annem bakışlarını merdivende duran adamdan son temizlikten arta kalan cam parçacıklarına çevirdi, ikna olmuşa benzemiyordu. Ama Rocket yalvaran gözlerle ona bakınca annem dayanamadı; annemin en sonunda bütün aileyi bir arada görmek istediğini biliyordum.

Son olarak, bakışlarını bana çevirdi. "İçeri girmeden bilmem gereken bir şey var mı, Mibs?"

Kafamı iki yana salladım. "Hiç," diye fısıldadım. "Hiçbir şey yok." Bu ânın gelmesini ve babamı uyandıracak, onu kurtarıp Kansaska-Nebransa'taki evimize geri götürececek gücümün olmasını ne çok isterdim. Fakat gözlerimin rengi ve ayaklarımın büyüklüğü gibi, yeteneğim de üstünde söz hakkım olan bir şey değildi. Herkes gibi ben de şu anda babam için hiç ama hiçbir şey yapamazdım.

Annem sıra dışı ailesine son kez bakıp babamın odasının kapısını ardına kadar açtı ve hep birlikte Uyuyan Güzel'i hiç de andırmayan bir şekilde yatan babamın yanına geçtik.

Bölüm 36

İLK BAKIŞTA BABAM BABAMA benzemiyordu. Kel kafası bandajlarla kat kat sarılmıştı. Vücudunun işlevlerini yerine getirmesi için kordonlar, tüpler ve makinelere bağlanmıştı, yüzü solgundu. Babamın yatağına giderek yaklaşırken hepimiz birinin elini tuttuk. Babamın bir koluna serum bağlanmıştı ve diğerine de kan basıncını ölçen bir alet takılmıştı. Her yerinde kablolar ve sensörler vardı ve işaret parmağının ucuna kocaman şişman bir mandal takılmış gibi görünüyordu. Babamın kolları battaniyenin dışında duruyordu; elleri yardım diler gibi avuç içleri yukarı bakacak şekilde açıktı.

Nasıl nefes alacağımı unutmuş gibi hissettim. Akciğerlerimi havayla doldurup boşaltmak kadar normal

ve kolay bir eylem, yapmam gereken en zor şeye dönüştü birden. Yutkunmaya korkuyordum çünkü gözlerimi yakan gözyaşı selinin boşalmasına neden olacağını biliyordum.

Büyükbaba Bomba yaşlı ellerinde tuttuğu kavanozu açmaya çalışırken yumru yumru parmakları kapağı yeterince sıkı tutamıyordu. Rocket kavanozu büyükbabamın elinden şefkatle aldı ve kapağı yatağın baş ucunda duran komodine bir iki defa hafifçe vurdu. Kapağı yarım açtı ve annemle babamın en sevdikleri aşk şarkısı odayı doldurdu. Annem kavanozu Rocket'tan aldı, hemşirelerin içeri doluşmasını önlemek için kapağı biraz kapatıp sesi kıstı. Fakat bunu yaparken elleri titriyordu.

Babamın çenesini hafifçe okşadım ve tıraşsız yüzündeki sakallar elime battı; ardından elimi koluna götürdüm. Titrek elimi babamın kolunda hafifçe gezdirdim ve tek parmağımı bileğinin içine dayayıp nabzını duymaya çalıştım. O anda, Emerald Tır Durağı Lokantası'nın arka tarafındaki evsiz adamı düşünmeden edemedim. O adam da uyuyordu. Uyuyordu ve yapayalnızdı. Çok çaresizdi. Ona şarkılar çalacak, onu dinleyecek, ona ilgi gösterecek kimsesi yoktu. Ama babam bize sahipti ve onu asla yalnız bırakmayacaktık.

"Mibs," dedi Fish, neredeyse duyamayacağım kadar kısık sesle. Ağabeyime baktım. Kendi koluna anlamlı bir şekilde dokunup başıyla babamı işaret etti. "Bayan Denizkızı, Mibs," diye fısıldadı. "Bayan Denizkızı'na ne dersin?" Samson da yusyuvarlak, siyah gözleriyle bana baktı.

Unuttuğuma inanamıyordum. Babamın solmuş denizci dövmesini nasıl unutabilirdim? Bayan Denizkızı'nı nasıl unutabilirdim?

Önemli kablo ve tüplere değmemeye özen gösterek babamın kolunu çevirdim. İşte oradaydı; çapasına sarılmış, babamın kolundaki tüylerin altından göz kırpyordu. Fakat babamın dövmesinin, denizkızı bir gemi enkazından kurtulup kumsala vurmuş gibi sersemlemiş ve cansız görüldüğünü fark edince paniğe kapıldım.

Kafamın içinde denizkızının sesini duymak için kendimi zorladım. Parmağımın ucuyla uzun, yeşil kuyruğuna dokundum. Sonra gözlerimi sımsıkı yumdum ve babamın ne düşündüğünü, ne hissettiğini, rüyasında ne gördüğünü ya da ne istediğini duymak için çabaladım. Dinledim, dinledim ve dinledim.

Fakat hiçbir şey yoktu. Kafamda hiç ses yoktu. Babam yoktu. Fish yüzünü buruşturup gözyaşlarını tutmaya çalışarak Büyükanne Dollop'un kavanozunun kapağını kapatıp hiç bitmeyen aşk şarkısını sustururken tek duyduğum metalin cama değince çıkarttığı ses oldu. Fish, kavanozu babamı duymama yardım etmek için mi yoksa kalplerimizin paramparça olmasını önlemek için mi kapatmıştı bilemiyordum. O şarkı olmadan, odanın içini öyle bir suskunluk kaplamıştı ki kendimi Rocket'ın patlattığı ampuller kadar kırık ve karanlık hissettim.

Fish ve Samson'ın hâlâ güçlkle nefes alarak bana baktıklarını fark ettim. Dinleyişimi izliyorlardı. Ne duyacağımı bilmek istiyorlardı –Bayan Denizkızı'nın

babam hakkında ne söyleyeceğini, ne zaman uyanmayı düşündüğünü bilmek istiyorlardı. Annem ve Rocket henüz yeteneğimi, mürekkep, ten, duygular, düşünceler ve onları dinleyişimi bilmiyorlardı ve belki de onlara söylemek için ideal zaman değildi çünkü hiçbir şey *duymuyor* olmam iyiye işaret olmayabilirdi –hem de hiç. Fish ve Samson biliyordu. Biliyorlardı ve bir şeyler öğrenmek için bana bakıyorlardı.

Yavaşça kafamı iki yana salladım.

En ufak bir esinti ya da şiddetli bir rüzgâr olmaksızın Fish bana arkasını döndü ve odadan çıktı.

“Fish?” Annem endişeyle Fish’in peşinden gitti ve onun iyi olduğundan emin olmak için dışarı çıkarken Gypsy’yi de yanına aldı. Rocket, Samson’ı rahatlatmaya çalıştı fakat Samson bir heykel gibi babamın yatağının yanında dikiliyordu.

Beaumont’ların özel yetenekleriyle dolu koskoca bir odada kimsenin babama yardım edemeyeceğine inanmak imkânsızdı. Tüm yapabildiğim hiçbir işe yaramadan durup dinlemektir. Ama dinliyordum. Kulaklarım babamın etrafını saran makinelerin biplemeleri, vızılda-maları ve uğultularıyla çınlayana dek dinledim. Kalbim acıyana ve gözlerim hepsini akıttığım için kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarımla dolana dek dinledim.

Rocket beni ve Samson’ı dikkatle izlerken, bir gözü de Fish ve Gypsy’yle birlikte koridordaki annemdeydi. Büyükbaba Bomba babamın yatağının önüne bir sandalye çekti, üzgün ve yaşlıdan bile yaşlı görünüyordu.

Çok dikkatlice babamın yatağına eğildim ve kulağına fısıldadım. “Beni dinle, baba. *Sesimi kafanın içinde* duyma vaktin geldi. Yeteneğin olmadığını düşünüyor olabilirsin, baba ama yanılıyorsun. Senin bir yeteneğin var. Var.” Babam hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Annemle nasıl tanıştığını ve ona nasıl kur yaptığını, Dinah teyze bile ona çekip gitmesini söylemesine rağmen annem en sonunda razı olup onunla evlenmeyi kabul edene dek pes etmeyişi düşündüm. Dünyanın En Büyük Salıncağı’nı ve babamın en kısa zamanda bize de bir salıncak yapacağına dair verdiği sözü düşündüm. Babamın benim için en iyi elbiseyi bulmak için işten eve geç gelişini düşündüm.

“Senin bir yeteneğin var, baba. Var,” diye tekrar tekrar fısıldadım kulağına. “Asla pes etmiyorsun, baba, asla. Senin yeteneğin bu. Asla ama *asla* pes etmiyorsun.”

Gözlerimi kapayıp bir dilek tuttum, hayalimde geç kalmış doğum günü dileğimi canlandırdım. Babamın beni duyabilmesini diledim. Babamın beni dinleyebilmesini diledim. Sonra eğildim ve babamın alnını öptüm.

“*Pes et...*” dedi kafamın içindeki belli belirsiz bir ses.

Gözlerimi açtım. Samson’ın eli babamın omzunda duruyordu.

“... *Pes... Etme.*” Ses tekrar duyuldu ama bu defa daha yüksekti.

Samson’a baktım. Küçük kardeşimi daha önce ağlar-ken gördüğümde emin değildim, her şeyini ustalıkla

gizlerdi ama şu anda ağlıyordu ve ne bir hıçkırık ne de herhangi bir ses duyuluyordu. En büyük ve en sessiz gözyaşı Samson'ın yüzünden süzöldü ve Fish'in yağmur-ları gibi babamın göğsüne damlayıverdi.

Belki Samson, belki sözlerim, belki de dileğimden-di... ya da bir mucize olmuştu. Ya da babama da karde-şimin ölü kaplumbağasının başına gelen olmuştu, belki de doğa sadece doğağıını yapıyordu ve artık babamın iyileşip uyanma vakti gelmişti. Hangisiydi asla bileme-yecektik. Özel bir yeteneğiniz varken bile bazı şeyler her zaman gizemini koruyordu.

“...*Pes Etme.*”

Bayan Denizkızı titredi ve kuyruğunu belli belirsiz kıpırdattı, sanki bu kadarı bile onun için büyük bir çaba gerektirmişti.

“*Pes... etmeyeceğim.*” Kafamın içindeki ses giderek yükseldi.

“Baba!” diye bağırdım, artık duyduğumun sadece kendi umutlarımın sesi olmadığından emindim. Ses babamdan ve Bayan Denizkızı'ndan geliyordu. “Baba, evet! Sen pes etmezsin! Beni duyuyor musun, baba? Benim, Mibs!”

Rocket ellerini omuzlarıma koydu ve beni susturma-ya çalıştı ama ondan sıyrıldım. Büyükbabam ciddi bir ifadeyle sandalyesinden fırladı.

“Baba! Beni duyuyor musun? Pes etme!” diye bağır-dım tekrar.

“Mibs, bağırma,” dedi Rocket. “Burası hastane.”

“Beni duyabiliyor, Rocket! Duyduğunu biliyorum. Ben de onu duyabiliyorum.”

“Mibs, babamın bilinci bile açık değil.” Rocket sesini yükseltti, yorgun ve sıkındı. Ama onu duymazdan geldim ve babamın kulağına bağırmaya devam ettim.

“Mibs!” diye bağırdı Rocket, beni tekrar babamdan uzaklaştırmaya çalışıp.

Birdenbire babamın vızıldayıp cızırdayan makine ve monitörleri çıldırdı. Işıklar yanıp söndü ve alarmlar öttü. Cihazlardan kıvılcımlar çıktı ve babamın kalp atışlarını gösteren monitördeki çizgi ürkütücü bir ses çıkartmaya başladı.

Rocket bembeyaz oldu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve odadan geri geri çıkmaya başladı. Gürültüleri duyup koşarak içeri giren Fish’le anneme çarptı. Peşlerinden gökkuşağı desenli önlüklü hemşire geldi.

“Hemen odadan çıkmanız gerek,” dedi hemşire.

“Hayır!” diye bağırdım. “Babamın bana ihtiyacı var! Onu duyabiliyorum!”

“Mibs, lütfen...” dedi annem.

Beni çıkartmalarına izin veremezdim. Kalıp babamı dinlemek zorundaydım. Uyanma vaktinin geldiğini ve uyandığı zaman yanında olacağımı ona söylemeliydim. Sesimi alçalttım ve tekrar babamın kulağına eğilip yatağına sımsıkı tutundum ve beni çeğiştiren herkesi görmezden geldim.

“Sen benim iyi, tatlı babamsın ve uyanıp eve dönme

vaktin geldi. Eve dönüp hep birlikte oturup bulutları seyredeceğimiz o salıncağı yapma zamanın geldi. O zaman sana sen uyurken olan her şeyi, otobüsleri, öpücükleri ve sesleri anlatabilirim. Pes etme, baba. Pes etme!”

Birkaç hemşire daha odaya doluştu ve bir hademe babamın yatağına tutunan parmaklarımı açmaya çalışırken bir doktor babamın kalbini kontrol etmek için kalabalığı yararak içeri girdi.

“Mibs?”

“Evet! Baba! Buradayım.” Babamın elini sıktım. Beni duyabiliyordu. Babam orada olduğumu biliyordu.

“Mibs?”

“Seni duyuyorum, baba. Benim, Mibs. Senin küçük...”

Senin küçük kızın demeden sustum. Artık kendimi küçük bir kız gibi hissetmiyordum. Küçük bir kız değilim.

“Benim Mibs, baba. Buradayım.”

Babamın parmakları kıpırdadı ve gözleri titreyerek açıldı. Doktor gülümsedi ve annem bir sevinç çılgılığı attı. Rocket kendi gözyaşlarında boğulmak üzereydi ve Fish mutluluk nidaları çıkarıyordu. Samson’ın elimi tuttuğunu hissettim ve her şeyin *-her şeyin-* yoluna gireceğinden emin oldum –bundan eminliğin kendisi kadar emindim.

Bölüm 37

BABAMIN KANSASKA-NEBRANSAS'TAKİ EVİMİZE DÖNECEK gücü toplaması uzun, çok uzun zaman aldı. Geldikten sonra bile, işler hiçbir zaman kazadan önceki gibi olmadı. Böyle bir olay yaşandığında, bu ister bir kaza ya da yetenek ya da ilk öpücük olsun, hayat bir yöne gider ve geri adım atamazsınız. Tek yapabildiğiniz ileri gitmek ve öğrendiklerinizi hatırlamaktır.

On dört yaşına bastığım gün pırıl pırıl ve güneşliydi. Benim yaşlanmam dışında herhangi özel ya da önemli bir durum olmayan bir gündü. Yine bahar geliyordu ve annem mutfakta pastamı hazırlıyordu. Bir yıl önce çok istediğim pastaydı bu; pembe ve sarı krema kaplamalı ve şeker hamurundan kusursuz gülleri olan, artık diğer şey-

lere kıyasla bana pek de önemli görünmeyen bir pasta.

Babamla ikimiz verandada oturmuş, kendi salıncığımızda sallanıyorduk –Rocket, Fish, Samson ve benim geçen sonbaharda babamla birlikte yaptığımız salıncak. Aslında babamın başı hâlâ çok iyi olmadığı için çoğunu biz yapmıştık. Fakat verandamızda kendimize ait bir salıncığımız olması hiçbirimizin vazgeçmek istemediği bir şeydi ve onu yaptığımız için mutluyduk.

Salıncığımız Hebron’daki gibi Dünyadaki En Büyük Salıncak ya da Dünyadaki En Güzel Salıncak değildi. Yakınından geçmiyordu. Ama orada babamla birlikte oturup üstümüzden geçen bulutları izlerken sadece düşünmek ve dinlemek bile yeterdi ve bu yüzden Dünyanın En İyi Salıncığıydı. Bizimkisi gerçek bir veranda salıncığıydı ve sevgi dolu bir eve aitti.

Büyükbaba Bomba verandanın diğer ucundaki büyük bir hasır koltukta uyuyor, dağları yerinden oynatacak gücünün olduğu günlerin hayalini kuruyordu ve Fish de merdivenlere oturmuş, tüm kıyafetlerini ters giymiş olan ve bahçede tek başına, yalın ayak kara hindiba toplayan Gypsy’yi izliyordu. Fish küçük kız kardeşimize göz kulak oluyordu ve kara hindibaları her ağzına atmaya çalıştığında ona bağıırıyordu.

“Kes şunu, Gypsy,” dedi Fish, kız kardeşimiz sarı bir çiçeği alay edercesine diline götürürken. “O otlardan birini daha ağzına koyarsan seni içeri sokacağım.”

“*Fish’e söyler misin bizi biraz sallasın...*” dedi kafamın içindeki ses. Babamın koluna baktığımda Bayan

Denizkızı kuyruğunu salladı. Babamın yüzüne baktım, eliyle çenesini kaşıyıp gülümsüyordu. O gün beni tanı-mıştı. Bu iyiydi.

Salina Hope Hastanesi'nden eve geldikten sonra babam her zaman haftanın hangi günü olduğunu ya da pankekini yabanmersiniyle yemeyi sevip sevmediğini hatırlamıyordu. Nebraska'da mı yoksa Kansas'ta mı yaşıyoruz hatırlamıyordu ve ikisinde birden oturdu-ğumuzu ve bunun nasıl olabildiğini anlayamıyordu. En kötü günlerinde gazete veya kahve veya reçel ya da par-don gibi kelimeleri çıkartamıyordu.

Fakat iyi günlerinde, en iyi günlerinde -camdan burnumuza gelen pasta kokularıyla verandada oturdu-ğumuz o bahar günü gibi- babam babamdı, kafasında kazadan kalan yara izlerini kapatacak saçı yoktu ama her zamanki gibi iyi ve tatlıydı.

"Hey, Fish," diye seslendim. "Babamla bizi itsene."

Fish gözlerini Gypsy ve kara hindibalarından ayır-dı. Bir saniye yüzünü ekşitti ve bir esinti gönderip salıncağı salladığında babamla ikimiz az daha yere düşüyorduk.

"Aaa! O kadar sert değil!" dedim gülerek.

"Affedersin," dedi Fish yaramaz bir gülümsemeyle, bu defa bizi daha hafif bir rüzgârla iterken.

Sineklik kapı gıcırdadı ve annem kusursuz temiz önlüğü ve mutfakta çalışmaktan pembeleşmiş yanakla-rıyla verandaya çıktı. Bize baktı.

"Şey nerede?.."

“Samson yukarıda,” dedim. “Rocket’ın toplanmasına yardım ediyor.”

“Samson kesin Rocket’ın valizlerinden birine girmiştir,” diye mırıldandı Fish. “Rocket, Autry amcanın yanına gidene kadar kimse onu bulamayacak.”

On sekiz yaşına basan ve artık kendi yolunu çizmek için özgür olan Rocket ertesi sabah Wyoming’e gitmek üzere otobüse binecekti. Bütün yazı annemin erkek kardeşi ve ailesinin Kansaska-Nebransa’tan bile izbe bir yerdeki evlerinde geçirecekti ve hatta daha uzun kalma ihtimali de vardı. Autry amcanın çiftliğinde Rocket’ın ne kadar kıvılcım çıkardığının bir önemi yoktu. Kilometreler boyunca kıvılcımları görecek ya da umursayacak bir kişi bile yoktu.

Annemle büyükbabam, Rocket’ı iyi idare ettiğine, kıvılcımlarını genç bir adama göre iyi kontrol edebildiğine ve birkaç yıl daha üstünde çalışırsa endişelenmesi için bir neden kalmayacağına ikna etmeye çalıştılar. Fakat Rocket, bir yıl önce Salina Hope Hastanesi’nde geçirdiği o günden sonra hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Rüzgârının kontrolünü kaybetmişti. O günün ardından Rocket bir daha hiç yeteneğiyle övünmedi ya da benimkiyle dalga geçmedi. Fish’in fırtınalarını kontrol edişini ağabeylere özgü bir gururla ve imrenerek izledi ama Wyoming ona açık arazide çalışacak, yıldızların altında uyuyacak özgürlüğü sunacak ve elektrikli yeteneği yüzünden üstünde daha az baskı hissetmesini sağlayacaktı.

“Sensiz arabayı nasıl çalıştıracağız?” diye sormuş-
tum Rocket’a, Autry amcanın onu davet ettiğini söy-
lediğinde.

Rocket gülmüş ve birkaç yaramaz kıvılcım çıkartmış-
tı. “Bence babam dayanamayıp o eski teneke yığının-
yeni bir akü almak zorunda kalacak,” demişti.

Rocket’ın etrafta olmaması tuhaf olacaktı, özellikle de
Fish artık yeteneğini yeterince iyi kontrol edebildiği için
sonbaharda Hebron’da liseye başlayacakken. Yakında
turşu kavanozlarında yosun yetiştirip annemle resim
yapıp evde öğrenim gören tek ben kalacaktım. Benim
yeteneğim insanlara zarar veremezdi ya da hasara neden
olmazdı ama annemle ikimiz yine de, emin olmak için
evde öğrenim görmemde karar kıldığımız.

“Bir iki yıl içinde iyice güçlenip yeteneğinin sana
zarar vermemesini sağlayacaksın, Mibs,” demişti annem.
“Ondan sonra dünyaya açılmaya hazır olacaksın.”

Annem çoktan dünyaya açıldığımı ve kazanan taraf
olduğumu anlamıyordu. Kafamın içindeki seslere alış-
mıştım ve hangilerine kulak verip hangilerini duymaz-
dan geleceğimi biliyordum. Aynısı kafamın dışındaki
tüm sesler için de geçerliydi ve yeni keşfettiğim bu güç
belki de alnımdan okunuyordu çünkü Hebron’da Ashley
Bing ve Emma Flint’le karşılaştığımda, kızlar ağızlarını
açmıyor, hatta “küçük-sidikli” bile demeye kalkışmıyor-
lardı.

“*Senin çocuk partiye geliyor mu?*” diye sordu Bayan
Denizkızı, Rocket’ın gidişiyle ilgili düşüncelerimi bölüp.

“Evet, baba,” dedim. “Will öğle yemeğinden sonra bize gelecek.”

Görünüşe bakılırsa, hep birlikte o kocaman, pembe otobüsle firar ettikten sonra, ne Tanrı ne de Bayan Rosemary beni yanlış tercihlerimden ötürü suçluyordu. Biz Beaumont’lar, Rahip Meeks ve ailesiyle birlikte kilise toplantılarına katılıyorduk ve Will’le Bobbi de artık Kansaska-Nebransas’ın düzenli ziyaretçileri olmuştu.

“*Peki o kız?..*” Bayan Denizkızı bir kez daha düşüncelerimi yarıda kesti.

“Bobbi de geliyor baba,” dedim gülerek. “Rocket gitmeden önce onunla vedalaşmak istiyor.”

“Hıh,” dedi babam yüksek sesle ve Bayan Denizkızı kuyruğunu şaklattı. Babam her zaman Will ve Bobbi’den hoşlanmıyormuş gibi yapıyordu. Galiba bizim büyüdüğümüzü görmek istemiyordu. Ama Bayan Denizkızı ve yeteneğim sayesinde, babamın düşüncelerini sürekli duyabiliyordum ve arkadaş edinmemizden mutlu olduğumu biliyordum –ailemizin ekstra-özel yeteneklerini bilen ve yine de bizi seven arkadaşlar.

Rocket evden gidiyordu ve Samson’la Gypsy’nin de en önemli doğum günlerine daha uzun yıllar vardı; böylece bir süre ortalık sakin ve huzurlu olacağa benziyordu. Ama bildiğim bir sır vardı -henüz bilmemem gereken bir sır- kış geldiğinde işlerin yine ilginç bir hal alabileceğini işaret eden bir sır.

Annem sırf kusursuz diye bazen bazı şeyleri unutmuyor değildi. Hafta başında telefonda Bayan Rosemary’yle

konuşup marşmelovlu turtanın kusursuz tarifini alıyordu ve kalem bulmuş, fakat kâğıt bulamamıştı. Annem mürekkep, yetenek, duygular ve dinleme olayını tamamen unutup tarifi eline yazdı. Kıp kırmızı bir mürekkeple. Güzel, *yaramaz*, kırmızı mürekkep.

İşte bu sayede annemin hamile olabileceğini düşündüğünü ve yeni, küçük bir Beaumont'un yolda olduğunu öğrendim. Fakat salıncakta sallandığımız o gün, güneşli ve pastalı o gün, sırları açığa sermek için uygun bir gün değildi. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve babamla birlikte salıncakta sallandım, sallandım ve sallandım.

Keşke yeteneğimin tam tersi olsaydı, diye düşündüm yine –ve bunu son düşüncüm olmayacaktı. Keşke elimin üstüne gülen bir güneş çizseydim ve etrafımdaki herkes nasıl hissettiğimi, o kusursuz anda ne kadar mutlu olduğumu bilseydi.

O sırada ortalık sakindi ve uzun süre de öyle kalacaktı. En azından Samson on üç yaşına basana kadar, uzunca bir süre...

Hem sonra neler olacağını kim bilebilirdi ki?